

İşçi sınıfının kızıl bayrağı altında

1 MAYIS'TA ALANLARA!

**Haziran Direnişi'nin isyan ruhunu kuşanalım,
zincirlerimizi kıralım, 1 Mayıs'ta alanlara çıkarak,
sömürü, kölelik ve zorbalık düzeninin efendilerinden
hesap soralım!**

Taksim rüzgarından kaçanlar!

Sermaye sınıfının ve AKP'nin işçi sınıfı ve emekçilere topyekûn saldırısı sürerken, 2015 1 Mayıs bu saldırıların dozajının nasıl ayarlanacağını gösterecek. 1 Mayıs alanları, işçi ve emekçilerin haklarına yönelik saldırılara karşı gösterecekleri fiili-meşru direnişin ilanı olursa, sermaye devleti gelecek saldırıları için bu durumu bir mesaj olarak algılayacak. Yok, eğer 1 Mayıs alanları işçi sınıfının katılımından yoksun, coşkuz, pasif ve sıradan bir miting gibi geçerse, kapitalistler büyük bir memnuniyetle ellerini ovuşturmaya devam edecek, yeni saldırı planlarını devreye sokmaya başlayacaklar. İşçi sınıfını bölmek, bilincini karıştırmak, birliğinden gelen gücünü azaltmak için 7 Haziran seçimlerinin avantajını da en iyi şekilde kullanacak.

İçinde ayrı çıkar odaklarının bulunduğu, bunun sonucunda farklı kamplardan birbirlerine meydan okuduğu sermaye gruplarının, karşısında birleştikleri tek şeyin işçi sınıfı olduğu bilinmektedir. Sermaye, emek gücünü gasp ettiği işçi sınıfına karşı kendi sınıfının çıkarları üzerinden yaklaştığı için devletini de bu amacı doğrultusunda harekete geçirmektedir. Cam, maden ve metal işçilerinin grevlerinin yasaklanmasındaki politik sebep budur. Tıpkı 1 Mayıs alanı olan Taksim Meydanı'nın işçilere yasaklanması gibi. Sermaye sınıfı için AKP ve diğer düzen partileri, işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına, Alevi emekçilerine, kadınlara, gençlere ve ötekileştirilen herkese karşı bir ahtapotun kollarından biri gibidir. Tek kol da değildir.

Sömürdüğü emekçileri bir ahtapot gibi kısıp alan sermaye sınıfının bir diğer önemli kolu ise çeşitli sendikaları ele geçirmiş, buralarda yuvalanmış olan sendika bürokrasisidir. Kimisi de zaten bu amaçla kurulmuştu. Sermaye devletinin hükümet koltuğuna oturtulmuş olan AKP'nin sınıfa yönelik saldırılarında tamamlayıcı hamleler de bunlardan gelmektedir.

İşçi sınıfının, kendisine yönelik saldırılara karşı göstereceği tutumda tabloyu en iyi, en net gösteren aynalardan biri olan Taksim 1 Mayıs, bu nedenle sendika patronları için de önemlidir. Onlar kendilerine verilen direktif gereği Taksim Meydanı'nı boşaltma saldırısına, henüz devlet TOMA'sıyla, polisiyle, copuyla, biber gazıyla, plastik ve gerçek mermisiyle saldırmadan başlamış bulunmaktadır. Daha baştan işçileri Taksim'e çıkarmama uğraşındadırlar.

Yaptıkları açıklamalarla 2015 1 Mayıs'ında işçi ve emekçileri Taksim'e değil, kendilerinin "bahar bayramı" niyetiyle kutlayacakları illere çağırıyorlar. Kısacası AKP yandaşı ve sermaye işbirlikçisi sendikalar bu yıl da 1 Mayıs kaçkınlığına devam ediyorlar. Türk-İş'in merkezi 1 Mayıs mitinginin Zonguldak'ta yapılacağı ifade edilirken, AKP yandaşı Memur Sen ve Hak-İş ise Konya'da olacaklar.

Türk-İş Taksim'e de, maden işçisine de uzak!

Geçen yılki 1 Mayıs'ı Kadıköy'de geçiren Türk-İş,

Zonguldak'ta hakları için yapmış oldukları eylemlerde maden işçilerini yalnız bırakan Türk-İş'in bu 1 Mayıs'ta aklına Zonguldak'ın gelmiş olması nedensiz değil. Zira Türk-İş Taksim'den de, maden işçisinden de uzaklaşmakta, sadece sermaye sınıfına ve yandaşı olduğu düzen partisine yaklaşmaktadır.

bu yıl Zonguldak'a kaçmaya karar verdi. Zira 2014'te yanı başında Taksim 1 Mayısı için dişe diş mücadele eden sınıf kardeşleriyle birlikte kalpleri çarpan Türk-İş üyesi işçileri, ancak bu şekilde Taksim 1 Mayıs'ının etki alanından uzaklaştırabileceklerini düşünmüş olmalıdır.

Türk-İş patronu Ergün Atalay, bu 1 Mayıs için, "Bizim işçimiz 1 Mayıs'ta kavga-dövüş istemiyor" derken, geçen yıl bir başka Türk-İş patronu Pevrul Kavlak şunları söylemişti: "Her yıl yaşanan bu meydan tartışması işçilerin taleplerini gölgede bırakıyor. Meydan öne çıkıyor bizim isteklerimiz, taleplerimiz bir türlü bu nedenle dile gelmiyor. Bu yüzden son dönemde Taksim Meydanı üzerinden ortaya çıkan hassasiyeti de dikkate alarak Kadıköy Meydanı'nda miting yapma kararı aldık. Burada sorunlarımızı dile getireceğiz." Ancak Kadıköy'de de esen Taksim rüzgârları Türk-İş'i fazlasıyla rahatsız etmişti. Kadıköy'de bu rüzgârların basıncı altında sönük bir "bahar bayramı" kutlaması yapılmıştı. Diğer taraftan geçen yıl Diyarbakır'a kaçan Memur-Sen ve Kayseri'yi mesken tutan Hak-İş ağaları bu yıl birlikte Konya'da buluşacaklar.

Başta devrimciler olmak üzere işçi ve emekçilerin dişe diş mücadeleleri sonucu açıldığında Taksim'e teşrif etmeyi bilenler, yasaklı zamanlarda kaçacak

kent aramaktalar. Elbette bunda da şaşılacak bir taraf yok. İcini boşaltmak amacıyla girdikleri Taksim'e yine benzer bir amaçla işçi ve emekçileri çağırılmamaktalar. Zonguldak'ta hakları için yapmış oldukları eylemlerde maden işçilerini yalnız bırakan Türk-İş'in bu 1 Mayıs'ta aklına Zonguldak'ın gelmiş olması nedensiz değil. Zira Türk-İş Taksim'den de, maden işçisinden de uzaklaşmakta, sadece sermaye sınıfına ve yandaşı olduğu düzen partisine yaklaşmaktadır.

Bu vesileyle 1 Mayıs'ı "bahar bayramı" olarak kutlamak isteyenlerin, sınıfı bölmeye çalışanların, işçi sınıfının ve devrimcilerin kaniyle kazanılmış Taksim'e karşı düzen korosuna katılanların sınıfın belleğinde asla unutulmayacağını hatırlatmış olalım. Taksim'i bir meydan tartışmasına sıkıştırırlar, bu nedenle işçilerin seslerinin duyurulmadığını iddia edenlere de Soma'da, Torunlar'da, Ermenek'te yüzlerce işçinin iş cinayetlerine karşı taleplerini hayatlarıyla dile getirdiğini, Türk-İş'in oralı bile olmadığını anımsatalım. Zira o günlerde herhangi bir 'meydan' tartışması da yoktu, işçilerin ölü bedenleri dışında. Diğer taraftan Türk-İş içerisinde ilericilik iddiasında bulunan, çeşitli adlarla ortak platformlar kuran 'sendikacılar' da bilmeli ki kimin nerde saf tuttuğunun, seçimini nasıl yaptığının anlaşılması için Taksim bir turnusol kâğıdıdır.

Taksim 1 Mayıs'ını bekleyenlere...

Nice dövüş gördük ama özlemimiz bitmedi. Nice kavga barikatının ardında sloganlara eşlik eden taşlar uçtu da bitmedi savaş. Elbette direnişten zafere ulaşmak için yürünecek yol atılacak taş mesafesinden uzun. Zira hala inen şalter, işgal bayrağını yükselten fabrikalarımız bir elin parmak sayısı. Ancak beş parmağın sıkılı hali de yetiyor yumruğu indirmeye, direnişi sürdürmeye.

Çağ bizim!

Daha ne isteriz haklı kavganın gerçekliği için. Gerçek ile düş çoktan yer değiştirmiş, insanı, hayvanı, doğayı yani en dolaysızından yaşamı yok edenler varsayılırken 'mutlak gerçek' diye biz çoktan hayal gücünü temsil eder olduk. Kalkmıyor işte çocuk düşlü sabırsızların barikadı. Hani gerçeğiniz... Zamanı ileri sarıyoruz beklemiyoruz olağan seyri. Hadi durdursunlar bizi! Varsa yolu, varsa bunu başarabilecek zırhlısı gelsin meydana. Ancak onlar da bilir ki kurşun geçirmez zırhlı akrep de Efe'lerin ismini çalıp adaletin kavgasını bugün veren çağın efelerinin karşısına basınçlı suyla çıkan TOMA da yetmez buna. Herhangi bir eylemin herhangi bir barikatının ateşi bir gün söner lakin yarın yine yakılacağı bilinmez mi? Evinden üçlü koltuk atan Ayşe ananın evlatları borçludur kavgayı ve yeni barikatı. O üçlü koltuğun yerini köşedeki esnafın verdiği kitaplık almayacak mı sanılır. Bitemez bu yol zulmün örsü ile. Postallı darbeleri yetmedi işte daha ne kadar yürüyebilirler lacivert üniformalıları üstümüze. Biz hiç teslim olmamışken bunun için gaz bombası namlusu doğrultmakla darağacını göstermek arasındaki fark ne ola ki.

Hazırlanın dostlar, sınıfın kavgasıyla geliyoruz!

Geliyoruz. Yok tarih vermeyeceğiz. Ama ilan ediyoruz; 31 Mayıs sabahı beklemedikleri gibi, 10 Şubat'ta Greif fabrikalarında beklemedikleri gibi geleceğiz... Yine geleceğiz. Ve artık yol açıldı yine fabrikalardan geliyoruz. Barikatları yakmaya geliyoruz. Adımızı sorana Alaattin deyin, Tuna deyin, Habip, Hatice deyin. Yıllardır parmaklarımızı pres makinelerinde kaybederek Alaattin gibi bilindik, geliyoruz. Ümit gibi Mutlu Akü grevinin deneyimi ile geliyoruz. Hatice'nin çalıştığı tekstil fabrikalarından işçi yoldaşlarla geliyoruz. Habip gibi çelikten sınıf neferleriyle geliyoruz.

Ve bugün sınıfın yeni kavga şiarı olan Greif İşgali'nin iziyle geliyoruz. Artık sınıfın kalbinde bir çiziktir Greif'in 60 günlük işgali. O yara kapanmayacak. Sızısı zafer türküsü söylenene kadar kalacak. Orada başaramamanın anısı ile kanı damlayacak. Hadımköy'de tek başına isyan bayrağı çeken o kale unutulmayacak. Nasıl ki geçen yıl Greif işgalcileriyle omuz omuza Taksim 1 Mayıs için sokaklar aynı gurur ve onurla dövüşte paylaşıldıysa bu yıl da kaldığımız yerden devam diyeceğiz.

1 Mayıs'ın barikatlarına gidiyoruz. Bu gurur bizim. Tüm dünyanın önünde sınıfın bayrağını taşıyoruz var

*Çakmakları hazırlayın biz geliyoruz...
Ateş soluklu çocuklar olmadan var mı dövüşmek!
Yanacak zırhlı Akrepleri,
Yanacak dün Ayşe ananın evinde, bugün ikinci barikatta duran üçlü koltuk...
Yanan her ateşin yayacağı ısı,
Bizim paylaştığımız düştün daha sıcak olmayacak!
Evet yanacak sokaklar
Yangın yeri dehşeti değil güneşi temsil eder şimdi.
Yangının karası Soma'da, şimdi AVM olan Esenyurt çadırlarındaydı.
Bizim elimizde ateş geleceğin meşalesi...
Yanan barikat, yanan zırhlı ve yanan düzenin tabularıyla doğacak
Yeni dünyanın bebeği...
Sokağa çıktığında duyduğün his
Eşitlik ve özgürlük özlemidir biliriz...
Heyecanı arttıran adrenaline
Salgılanmasını sağlayan biyoloji değil sınıfsız dünya ideolojisidir!*

*Taşlar sıkılı yumruk arasında un ufak olacak sanıyorsan bizlesin
Akan kan sende gözyaşı değil çatlı kaşa dönüyorsa hoş geldin
Barikatı ileri taşıyoruz yoldaşlar! Direnişe devam!
Nice gencimiz ardımızda kaldı. Bizse şanslılar kavgadayız hala!
Vurulmadık, düşmedik toprağa ardılları sınıfın bağrından gelen yiğitlerse büyütecek kavgayı...
Sevinmeyin zalimler yenilmedik, direnişteyiz ve birazdan dilimizde türkülerimiz son söz: İleri!
Sabah ayazı ile ürperen isyanın çocuğu sorsanız hep 14'ünde
Şafağı karşılayanların ateş topları ile havai fişek gösterisi başladığında bilin ki kavga yarın yeni silahları üretenlerin değil sadece yüreğiyle sokağa çıkarlarıdır!
Okmeydanı'ndan, Lice'den düşenlerimiz için Greif'ten metal fabrikalarına uzanan yolculuğumuzun bir durağı, şanlı kızıl meydanımız Taksim'e geliyoruz...*

mı ötesi. Dört bir yanda kavga gününü sahte 'şölen'lere çevirenlere (sınıfı ücretli köleyken neyin kutlaması demeden eğlenenlere) inat biz barikattayız işte.

Yüz yılların kavga maratonu bu topraklarda sürüyor. İki sınıfın bitmeyen kavgasında söz barikatlarında şimdi. Düzenin sömürü ve zulüm barikatlarında polis ordusu, işçi sınıfının Taksim yolunda direnişi bir adım ilerisi için büyüttüğü barikatların arasındayız. Saflar net, ayırım belli. Devrim bu barikatlarda işte, birinde direnip diğerine yüklenerek geleceği inşa edeceğiz. Fabrikalardan şalterleri indirip gelemesek de bugün; zorunlu mesaiyi reddedip, yanmaz eldivenleri, gaz maskelerini çalarak alana gelenlere iyi bakın. Zaferi müjdeleyen onlardır. Marşlarımızı yüzyıllık Anadolu türküleriyle buluşturan, nasırlı elin

alinteriyle kaynaşmasında anlam kazanan, işçilerin fabrikadaki barikatının 1 Mayıs alanına taşınmasıdır. Greif, bunu yapanların adıdır. Greif fabrikalarından tek bir patrondan burjuvazinin tüm sömürü çarklarını hedef alan öncülerimiz, 1 Mayıs'ta aynı burjuvazinin bekçiliğini üstlenen sermaye devletinin de karşısındaydı. Şimdi her biri sanat eseri pankartlarını yine 1 Mayıs için hazırlıyor. Biz de bileylenecek bekliyoruz kavga gününü.

Her günü kavgaya çeviren/çevirecek işçilere, gençlere, kadınlara ve Kürt halkına 1 Mayıs barikatının umuduyla seslenmek için hissedin içinizdeki umudu. Büyüyor değil mi?

Ne seçim, ne meclis; çözüm örgütlü mücadelede!

1 Mayıs'ta alanlara!

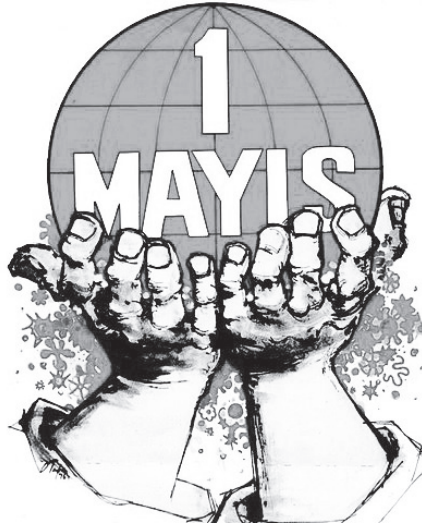
İşçi sınıfının **birlik, mücadele ve dayanışma** günü **1 Mayıs** yaklaşıyor. Kapitalist sistemin çıkmazlarının derinleştiği, kriz ve savaşların dünyayı kasıp kavurmaya başladığı bir dönemde karşılıyoruz **1 Mayıs**'ı.

Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin insanlığa **açlıktan, yoksulluktan, acıdan ve savaşlardan** başka sunabileceği hiçbir şey yok. Ülkemizde de kapitalist sömürü düzeninin insanlığa sunabileceği hiçbir şey yok. Sermaye sınıfı ve onun iktidarları, on yıllardır krizlerin ve savaşların ağır yükünü emekçilere ödetmekte, sosyal haklarımızı alabildiğine kısıtlamakta ve emekçi sınıfların kazanımlarına göz dikmektedir.

Burjuvazi ve onun siyasal iktidar aygıtları, kapitalist sömürü düzeninin sürgit devam etmesi için kazanımlarımızı yok etmekle kalmamakta, işçi ve emekçi sınıfların birleşik mücadelesinin önüne geçmek için **gericiliği ve baskı rejimini** tahkim etmektedir. Cumhuriyet tarihi boyunca iktisadi alanda olduğu kadar, siyasi alanda da egemenliği elinde tutan bir avuç sermayedar, yalnızca baskı ve şiddet aygıtı olan devlet gücü sayesinde değil, dinsel, mezhepsel ve etnik ayrımları körükleyerek emekçilerde yarattığı bölünmelerden de yararlanarak milyonlar üzerinde tahakküm kurabilmektedir.

Ne var ki bugün, her yönüyle **çürümüş ve kokuşmuş bir düzen** gerçeği vardır. Birikmiş toplumsal sorunların çözümü şöyle dursun, bu sorunlar daha da derinleşmiş, Ortadoğu kan gölüne dönmüş, düzen iliklerine kadar yolsuzluk batağına saplanmıştır. AKP iktidarı, emperyalist devletlerin Ortadoğu'daki hakimiyet savaşlarının bir parçası olmuş, dün Suriye, bugün ise Yemen'de Husiler karşısında ABD emperyalizminin başını çektiği savaşların tarafı olmuştur. Suudi Arabistan, Katar gibi ABD işbirlikçisi devletlerle birlikte gerici İŞİD çetelerine açık destek sunarak bu çeteleri bölge halklarının üzerine salmıştır. Kürt halkı başta olmak üzere, bölge halklarının direnişi bu gerici çeteleri durdurabilmiş, ABD'nin ve Türkiye'nin de içinde olduğu işbirlikçi bölge devletlerinin Ortadoğu politikaları bu sayede çökmüştür.

İçeride işçi ve emekçiler ile ezilen halklara, dışarıda

ise bölge halklarına düşmanlık politikası izleyen AKP ve sermaye düzeni, Ortadoğu halklarının gözünde her türlü meşruiyetini yitirmiştir.

İş cinayetleri, kadın cinayetleri, polis şiddeti gündelik yaşamın bir parçası haline gelmiş, işçi ve emekçiler daha fazla **yoksullaşmıştır**.

Bugün yeni bir krizin kapımızı çaldığının ise çok sayıda belirtisi vardır.

Tüm bu gerçekliğe ve dünya kapitalizminin yaşadığı çıkmazların her gün daha fazla derinleşmesine rağmen, AKP başta olmak üzere, tüm burjuva düzen partileri bizlere **ikiyüzlüce** bir kez daha **seçim sandıklarını** göstermektedirler. En sağından en soluna kadar sermaye partileri arasında bölünmemizi istemekte ve sandıktan çıkacak sonuçlara ümit bağlamamızı beklemektedirler. Oysa Cumhuriyet tarihi boyunca en sağından en soluna kadar tüm hükümetlerin, bir avuç asalak sermaye sınıfının çıkarlarının beçliliğini yaptıkları, her emekçinin bildiği bir gerçekliktir. Tarihimizin tanıklık ettiği bir başka gerçek ise işçi ve emekçilerin kazanımlarının ancak yine işçi ve emekçilerin **dişe diş mücadelesi** ile elde edildiğidir. Dahası, ne zaman ki işçi sınıfının ve yoksul emekçi katmanların mücadelesi düzeni

zorlamaya başlamış, işte o zaman sermaye sınıfı, askeri darbelerle gerçek iktidarın kendi ellerinde olduğunu hatırlatmıştır. Demek ki, hükümetlerin değişmesi bir iktidar değişikliği anlamına gelmemekte, hangi burjuva düzen partisi hükümet olursa olsun, gerçek iktidar egemen sınıfın yani **sömürücü sermaye sınıfının** elinde kalmaktadır. Sermaye düzeni **sandıktan değil, sokaktan korkmaktadır**. AKP iktidarının Haziran Direnişi'nin yaşanması ve "çözüm" aldatmacasının her geçen gün ipliğinin pazara çıkması sonrasında **zor aygıtlarını tahkim etmesi, grev yasakları**, "İç Güvenlik Yasası" adı altında **polis devleti uygulamalarına** hız vermesi ve **dizginsiz bir faşist terör rejimi** kurmaya yönelmesi tam da bu korku sebebiyledir.

Kamu emekçileri!

Bizler **Sosyalist Kamu Emekçileri** olarak **sizlere seçim sandıklarını değil, örgütlü mücadeleyi ve sokakları adres gösteriyoruz**. En küçük bir hak elde etmenin yolu burjuva düzen partilerinin seçim rekabetlerine katılmak değil, sınıfsal çıkarlarımız etrafında kenetlenmek ve örgütlü mücadeleyi büyütmeştir.

Toplumsal servet, emekçilerin ürettiği değerlere el koyan sömürücü asalakların elinde birikirken, milyonlarca işçi ve emekçi yoksulluğa ve sefaletle mahkum edilmektedir. Bir avuç haraminin saltanatına dayanan bu sömürü düzeninin çarkları ancak böyle dönebilmektedir. **Çürüme, yozlaşma, kokuşma, zorbalık ve savaş kıskırtıcılığını** yaratan da **özel mülkiyet ve emeğin sömürüsüne** dayalı bu **barbarlık düzenidir**.

Hiçbir onurlu işçi, emekçi, kadın veya genç bu kokuşmuş zorba düzene uysalca boyun eğmemelidir. Haziran Direnişi'nin isyan ruhunu kuşanarak ve zincirlerimizi kırarak **1 Mayıs'ta alanlara** çıkmalı, sömürü, kölelik ve zorbalık düzeninin efendilerinden hesap sormalıyız.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Ankara'da 1 Mayıs hazırlıkları

Ankara'nın farklı bölgelerinde 1 Mayıs etkinlikleri için hazırlıklar devam ediyor. İşçi sınıfına dönük kapsamlı saldırıların başında gelen kıdem tazminatının gaspı planı ve taşeron köleliğine karşı mücadele çağrısının yükseltildiği 1 Mayıs çalışması imza kampanyaları, standlar ve farklı araçların kullanımı ile devam edecek.

BDSP 19 Nisan'da "işçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarıyla Mamak-Beyaz Köşk Düşün Salonu'nda etkinlik gerçekleştirecek. Erdal Beyazgül, MİKE Müzik Topluluğu, EKK Şiir Topluluğu ve belgesel gösteriminden oluşan etkinliğe çağrı amacıyla davetiyeler yaygın bir şekilde kullanılmaya başlandı. Afiş çalışmaları da hız kazandı.

4 Nisan'da Tuzluca Meydanı'nda stand açılarak el ilanları emekçilere ulaştırıldı. Ayrıca köy dernekleri de

gezilerek etkinliğe aktif olarak katılmaları talep edildi.

İşçi ve emekçilerin servislere bindiği yerlerde Ankara işçi bülteni GREV'in dağıtımını yapan sınıf devrimcileri Tuzluca'yı ve Tekmezar'da da işçilere seslendi.

Sincan İşçi Birliği ise, 26 Nisan'da Sincan Öğretmenevi'nde birlik ve dayanışma şenliği düzenleyecek. Caner Gülsüm, Eğitim Sen 4 No'lu Şube Ritm Korosu, MİKE Müzik Topluluğu ve EKK Şiir Topluluğu'nun sahne alacağı etkinliğin hazırlıkları sürüyor.

OSTİM-Batıkent İşçi Birliği, 24 Nisan Cuma günü OSTİM Metro önünde kuracağı işçi kürsüsü ile kölece çalışmaya, sigortasız çalışmaya, düşük ücretlere, baskılara, yasaklara karşı 1 Mayıs'a çağırarak.

Kızıl Bayrak / Ankara

Avukatlar: Baronun anlaşmasını tanımıyoruz!

Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nde başlatılan arama dayatmasının sürmesi karşısında avukat örgütleri 7 Nisan'da eylemdeydi.

Çağlayan'da eylem

Avukatlar İstanbul Barosu'nun kendi görüşlerini almadan yaptığı anlaşmaya rağmen devam eden arama uygulamasını protesto ettiler. Adliyenin C Kapısı'nda basın açıklaması yapan avukatlar, dayatmaları kabul etmeyeceklerinin altını çizdiler.

ÇHD adına konuşan **Onur Şahinkaya**, Kiraz'ın rehin alınması ve yapılan operasyonda öldürülmesindeki başarısızlığın faturasının avukatlara çıkarılmak istendiğini söyledi. Avukatların "olağan şüpheli" olarak görüldüğünü ifade eden Şahinkaya, "Onursuz arama dayatmalarına karşı çıkmamız meslek sırrı saklama yükümlülüğümüzden geliyor" dedi.

Özgürlükçü Demokrat Avukatlar adına söz alan **Ercan Kanar**, "İsyandayız, bu uygulama son bulana kadar isyanda olacağız" dedi.

Çağdaş Avukatlar Grubu adına ise **Can Atalay** söz aldı. Erdoğan'ın avukatları hedef göstermesini teşhir eden Atalay, asıl amacın savunmanın etkisizleştirilerek itibarsızlaştırılması olduğuna dikkat çekti ve buna izin vermeyeceklerini belirtti.

ÖHD adına ise **Sinan Zincir** konuşma yaptı. Zincir, asıl sorunlarının yaşanan bu polis devleti

uygulamaları olduğunu vurguladı. İstanbul Barosu'nun yaptığı açıklamanın tersine ilk günden aramalara devam edildiğini aktaran Zincir, "TBB ve İstanbul Baro Yönetimi'ni kınıyorum. Yaptıkları anlaşmayı tanımıyoruz" dedi.

Zincir, "Adliyeler artık bizim için direniş alanı" diyerek uygulama son bulana kadar eylemlerinin süreceğini söyledi. Hukukta Tavır Derneği adına yapılan konuşmanın ardından avukatlar sloganlarla adliyeye toplu giriş yaptılar. Kimliklerini havaya kaldıran avukatlar kendilerini aratmadan adliyeye girdiler.

Adliye içine girildikten sonra, uygulama devam ettiği sürece eylemlerin de devam edeceği ve dayatmanın kabul edilmeyeceği belirtildi.

ÇHD'den Ankara'da eylem

Ankara Adliyesi'nin önünde yapılan açıklamada Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nde yapılan eylemden sonra avukatların daha da baskı altına alınma çabası içerisine girildiği belirtildi. "Hükümetin zaafiyet göstermeyeceğini kanıtlamak adına üç insanın ölümüne sebep olunmuştur" denilen açıklamada İstanbul Barosu'nun ve Türkiye Barolar Birliği'nin takındığı tutumun suçluluk psikolojisini güçlendirdiği belirtildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara

"Bal gibi" polis devleti

Berkin Elvan'ın katillerinin açıklanması için 31 Mart'ta İstanbul Adliyesi'nde yapılan eylemin ardından Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın "Efendim cübbeli aranmaz diye bir şey yok. Bal gibi de aranır" talimatı yerine getirildi.

Erdoğan'ın avukatları hedef gösteren açıklamalarının ardından avukatlar adliye girişinde aranmak istendi. Durumu protesto eden avukatlara polis saldırdı.

Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nde dedektörlerle aranan ve kurulan X-Ray cihazından geçirilen avukatlar, 2 Nisan günü güvenlik barikatını aşarak adliyenin C kapısından içeriye girdi. "Themis" heykellerinin olduğu bölüme giden avukatlar, alkışlar eşliğinde eylem gerçekleştirerek açıklama yaptı.

Çevik kuvvet polisinin saldırısı sonucu bir kadın

avukat yaralandı, bazı avukatlar da gözaltına alındı.

Polis, pervasız tutumunu 3 Nisan günü de sürdürdü. X-ray cihazından geçerek el dedektörüyle aranmayı kabul etmeyen avukatlar, adliyenin C kapısı avukat girişinde toplanmaya başladı.

Avukatların önüne özel güvenlikler dizilirken çok sayıda sivil polis de içeride bekledi. Keyfi uygulamayı kabul etmeyen avukatlar bir süre sonra x-ray cihazını kaldırarak içeri girmeye çalışınca arbede çıktı. Ardından çevik kuvvet polisleri avukatları kalkanlarla iterek adliye binasının dışına çıkardı. Adliyedeki polis saldırısı öğleden sonra da devam etti. Polisler yaşanan en ufak itişmede kapılar kapatıldı ve duruma tepki gösteren avukatlar çevik kuvvet saldırısı ile dışarı atıldı.

"Avukatlar olağan şüpheli değildir!"

ÇHD İstanbul Şubesi, ÖHD, Çağdaş Avukatlar Grubu ile Özgürlükçü ve Demokratik Avukatlar Çağlayan'daki eylemin ardından Av. Şükriye Erden'in ve avukatların hedef gösterilmesine karşı 4 Nisan'da ortak basın toplantısı düzenledi.

Taksim Hill Otel'de gerçekleştirilen basın toplantısında **Özgürlükçü ve Demokratik Avukatlar** adına konuşan **Kemal Toraman**, polisin yaptığı operasyondaki başarısızlığın Şükriye Erden'e yıkılmak istendiğini belirterek Erden'in yanında olduklarını ifade etti.

ÇHD İstanbul Şube Başkanı Gökmen Yeşil, olay günü kendisinin de adliyeye Şükriye Erden ile birlikte olduğunu ve savcının çağırması üzerine onunla birlikte gittiğini belirterek Erden'in sorunu çözmek için uğraştığını söyledi. Adliyeden çıkana kadar da Erden'le birlikte olduklarını anlatan Yeşil, burjuva medyanın Erden'i hedef göstermesini teşhir etti. Bu hedef gösterme karşısında Erden'in yanında olduklarını ve saldırılara gerekli yanıtı vereceklerini söyledi.

Çağdaş Avukatlar Grubu adına konuşan **Kemal Aytaç**, hapishanelerde gerçekleştirilen katliamları hatırlattı. Aytaç, bu katliamlar sırasında da avukatların hedef gösterildiğine dikkat çekerek avukatlığın muhalif bir meslek olduğunu söyledi. Devletin savunmayı zayıflatma, sindirme çabası içinde olduğunu vurguladı.

ÖHD adına söz alan **Av. Sinan Zincir** ise rehin alma eyleminin ilk anında itibaren AKP ve Erdoğan'ın avukatları hedef aldığını ifade etti. Bu süreçte kendi hayatını riske atan Şükriye Erden'in linç edilmek istenmesini eleştiren Zincir, adliyelerde avukatların aranmasının yasalardan polis devleti uygulamasıyla birlikte gözdağı verme amacı taşıdığını ifade etti.

Toplantıda Av. Şükriye Erden de söz alarak polis ve devlet tarafından hedef gösterildiğini ifade etti. Sonuç almak için ısrarcı olduklarını, haksızlıklara izin vermediklerini belirten Erden, bu nedenle hedef gösterildiklerini ifade etti.

Av. Ebru Timtik ise savcıcı rehin alan DHKC militanlarının son olarak sadece Berkin'i vuran 3 polisin isminin açıklanması ve bu esnada bir emniyet amirinin de avukatların yanında olması durumunda savcıcı bırakacaklarını söylediklerini ancak polislerin bunu kabul etmediklerini anlattı.

Bunun sonucunda devletin bir katliam yaptığını ve bir şeylerin üzerini örtmek için de Erden'i hedef gösterdiklerini ifade etti. Timtik, devletin polislerin ismini açıklamayarak aslında kendisini koruduğunu belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Haklarımızı ve kazanımlarımızı koruyacağız!”

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şube Başkanı Av. Gökmen Yeşil ile İç Güvenlik Paketi, avukatlara ve savunma hakkına yöneltilen baskılar ve bunlarla bağı içinde 1 Mayıs üzerine konuştuk.

“Fiili sıkıyönetim ilanıdır!”

- Geçtiğimiz günlerde İç Güvenlik Paketi meclisten geçirilerek yasalastı. Bu yasayla beraber bizleri nasıl bir süreç bekliyor?

- Aslında Ahmet Davutoğlu, Çağlayan'daki rehine eylemi sonrasında bizi nelerin beklediğini özetlemişti: “Sokağa izinsiz çıkana bir dakika dahi müsamaha gösterilmeyecek.” Tabii sizin de iyi bildiğiniz üzere bu, bizi bekleyen değil, yaşadığımız bir süreçti. “İç Güvenlik” denilen “sıkıyönetim” yasası ile neyi amaçladıklarını Davutoğlu yaptığı açıklama ile ortaya koydu, ki bu, adı konulmamış, gayri resmi fakat fiili sıkıyönetim ilanıdır.

Yukarıda da belirttiğim gibi, sıkıyönetim yasası ile getirilen düzenlemelerin önemli bir kısmı devlet tarafından zaten uygulanıyordu; yapılan sadece, uygulamanın mevzuata aktarılmasıdır. Örneğin, yasa ile basın açıklaması, toplantı ve yürüyüşlerde yüzün bir şekilde kapatılması suç; sapan, bilye, havai fişek, molotof gibi materyaller silah kabul ediliyor ve kolluk güçlerine geniş bir öldürme yetkisi tanınıyor. Yargı kararı olmadan kolluk güçlerine arama ve gözaltı yetkisi veriliyor. Biz, şehirlerde her köşe başında yasa ne derse desin, kolluğun önüne geleni çevirip üstünü ve çantasını istediği gibi aradığını; gerek Gezi ayaklanması sürecinden ve gerekse 6-8 Ekim Kobanê ile dayanışma eylemlerinden kolluğun nasıl bir ölüm makinesine dönüştüğünü ve cezasız kaldığını biliyoruz. Özetle, Kaçak Saray'ın sahte sultanı kolluğa “ne istediniz de vermedik” diyor ve yasal mermisi ile kolluğu üstümüze salıyor. Bu anlamda bizi, adım başı asker-polis devriyesi, adım başı denetimler, sokağa çıkma yasakları, çıktığında ölüm ve devlet görevlilerinin cezasız kaldığı bir süreç bekliyor.

“Avukatlar pasifleştirilip yurttaşlar savunmasız bırakılmak isteniyor!”

- Adliyedeki rehine eyleminin ardından savunma hakkı ve avukatlara yönelik yeni baskılara tanık olduk. Bu baskıların bu kadar pervasızca hayata geçirilmesindeki ısrarı neye bağlıyorsunuz? Sorun, AKP'nin şeflerinin de iddia ettiği gibi sadece ‘güvenlik’ mi?

- Yukarıda anlattığım yeni sürecin ihtiyaçlarına bağlıyorum. Son yıllarda avukatların ve avukat örgütlerinin ciddi şekilde ön plana çıktığını görüyoruz. Kendi adımıza söylersek, derneğimiz neredeyse her işçi direnişini ziyaret edip destek vermiş, bitme noktasına gelmiş olan direnişleri desteğiyle canlandırmış ve sonuç almış, neredeyse her işçi katliamının takipçisi olmuş, devletin karakollarda güya sıfırladığı sokakta kitlesel hale gelen toplu işkence ve infaz vakalarının

takipçisi olmuş, davaların süruncemede kalmaması için “yargının ensesinde olmuş”... Örneğin Soma Katliamı'nda tam 60 gün nöbet tuttuk, köyleri gezdik, insanları hukuki imkanları konusunda bilgilendirdik ve tabii mücadeleyi anlattık.

Eğer, devletin sıkıyönetim ilanı ile daha fazla ve sistematik sokak işkenceleri, infazlar, hak ihlalleri, işçi katliamları bekliyorsak o halde halklarımızın hak mücadelesinde çok önemli bir görev üstlenen avukatların pasifleştirilmesi ve örgütlerinin dağıtılması amaçlanacaktır. Daha önce de derneğimize yapılan baskınlar ile üye ve yöneticilerimizin tutuklanması bu tasfiye saldırılarının bir ayağı idi.

Şimdi devlet, Çağlayan eylemini maniple ederek hem üç kişinin katliyle sonuçlanan sorumluluğunu gizlemeye, hem de avukatlara yönelik saldırıların gerekçesi haline getirmeye çalışıyor. Sorun tabii ki güvenlik değil. Zira Çağlayan Adliyesi'nde 5200 kişi çalışıyor. Gıda, su, kırtasiye malzemesi gibi temel şeylerin sevki için adliyeye girip çıkanlar ile hakim, savcı ve polisler buna dahil değil. Örneğin hakim ve savcılar elini kolunu sallaya sallaya içeri giriyor, yanlarında sürekli silah taşıyorlar. Hatta yine Çağlayan'da bir hakim geçtiğimiz aylarda kendi katibini silahla saatlerce rehin aldı. Ama o zaman adliyeye giriş çıkışlar ve güvenlik hiç tartışılmadı. Bu örnekler uzatılabilir tabii ama mesele şu, güvenlik bahane, asıl amaç baro dahil avukat örgütlerinin dağıtılıp, avukatların pasifleştirilip, yurttaşlarımızın savunmasız bırakılmasıdır.

“Tarama değil arama!”

- Son olarak İstanbul Barosu'ndan avukatların adliye girişleriyle ilgili bir açıklama geldi. ÇHD olarak sizin tutumunuz nedir?

- Özellikle Barolar Birliği son derece geri bir tutuma sahip ve çantaların x-ray cihazına bırakılmasını istiyor. İstanbul Barosu ise son derece karışık duygular içerisinde ve ne yapacağını şaşırılmış halde ama yaptığı açıklama ile Barolar Birliği ile paralel bir çizgide olduğunu gösterdi. Avukatları devletin insafına terk etti. Adliye AVM değildir ve biz adliyeye girerken özel eşyalarımızı değil müvekkillerimize ait evrakları taşıyoruz. AVM'ye girmek zorunda değiliz ama adliyeye girmek zorundayız zira orası bizim işimizi icra ettiğimiz yer. Bu nedenlerle avukatın çantası aranmaz. Tabii Baro ve TBB, bunun arama değil tarama olduğunu yazıyor ancak bu son derece uydurma bir kavram; hukukta tarama diye bir uygulama yok. Biz tabii ki bu dayatmayı kabul etmeyeceğiz. Yasal haklarımızı ve fiili kazanımlarımızı koruyacağız bunun için mücadele edeceğiz. Çünkü bu, güvenlik değil, avukatın sindirilmesi meselesidir.

“1 Mayıs ‘başlangıç’ olacak!”

- İç Güvenlik Paketi'nin test edileceği ilk ve en önemli gündem 1 Mayıs olacak. Tüm bu ifade ettikleriniz ışığında 1 Mayıs nasıl bir anlam ifade ediyor?

- 1 Mayıs, inancı ve kimliği ne olursa olsun tüm dünyada milyarlarca insan tarafından kutlanan tek gerçek ve ortak bayram ve tabii bir mücadele günü... Gazeteniz zaten bu konuda ciddi bir gözleme sahip; ülkemiz açısından ifade edersek işçi sınıfı belki tam bir birlik içerisinde ve yüz binleri bulan bir eylem halinde değil. Ancak her yerde sınıfın direniş ve eylemlerine, patronların İcra Vekilleri Heyetince sürekli yasaklanan grevlerine tanık oluyoruz. 1 Mayıs bu direnişlerin toplandığı ve Sıkıyönetim Yasası'na ilk kitlesel cevabı verdiği bir pratik ve “başlangıç” olacak.

“ÇHD saygı değer pratiğini geliştirecektir!”

- Önümüzdeki sürece ilişkin planlarınız nedir? Nasıl bir mücadele hattı izleyeceksiniz?

- Eğer sokaklarda toplu işkence ve infazların yaygınlaşacağı, faşist terör ve baskıların her an ve her köşe başında kendini hissettireceği yeni bir süreçten bahsediyorsak; buna uygun olarak biz de yeniden örgütlenmeliyiz. Örgütsel yapılarımızı gözden geçirmeli, sınıf örgütleri, meslek örgütleri, kadın, gençlik, LGBTİ, çevre örgütleri olarak daha çok bir araya gelmeli ve ortak mücadele pratikleri geliştirmeliyiz. ÇHD; işçi sınıfı, devrimci tutsaklar, hayvan hakları, kadın, gençlik, LGBTİ, çevre mücadeleleri, göçmen hakları vb. tüm alanlarda mevcut pratiğini geliştirmeli diye düşünüyorum. Bu, ÇHD'nin bir yandan tüm hukukçu ve hukuk öğrencileri ile diğer yandan da toplumsal mücadele alanları ile kurduğu iletişime bağlı. ÇHD zaten bu konularda son derece saygı değer bir pratiğe sahipti ve bunu geliştireceği muhakkaktır.

Faşist saldırılara karşı emekçilerin öfkesini örgütlü hale getirelim!

Sermaye devleti bir yandan krizin açmazları, diğer taraftan döne döne işçi, emekçilere fatura ettiği sosyal yıkımın toplum nezdinde ortaya çıkardığı hoşnutsuzluklar ve öfke patlamalarıyla boğuşmaya devam ediyor. Bu da sermaye için yoğun gericilik ve baskıyı zorunlu hale getiriyor. Sonuç olarak artan sömürü yasaları, bunun karşısında oluşacak tepkilere karşı devlet terörü yasalarıyla at başı gidiyor.

Krizler, bunalımlar ve devrimler döneminin ihtiyaçları için devletin tüm kurumları parlamentosundan eğitim kurumlarına, mahkemelerinden medyasına, mahallelerdeki sivil faşist uzantılarından sözde “duyarlı” ya da “mağdur” olan esnafına kadar organik bir şekilde hareket ediyor.

Sömürü, yağma, talan, hırsızlık ve gericilikte sınır tanımayan AKP iktidarı Haziran Direnişi ve Kobanê eylemlerinin yarattığı korkunun yanında, hâlihazırda yükselen toplumsal muhalefeti de göz önüne aldığından baskı, terör ve zorbalıklarına tam gaz devam ediyor.

İnfaz, katliam, faşist saldırı, temel hak ve özgürlüklerinden yoksun bırakma vb. olarak yansıyan bu saldırıların hedefinde ise işçilerin, emekçilerin, gençlerin ve kadınların toplumsal gücünü açığa çıkartmayı sağlayan devrimci faaliyet ile bunun yürütücüsü devrimci ve ilerici güçler bulunmaktadır.

Üniversitelerde yaşanan faşist saldırılar, geçtiğimiz günlerde Berkin Elvan’ın katillerinin açığa çıkartılması için yapılan rehine eyleminde iki devrimcinin infazı ve ardından onlarca devrimciye başlatılan süre avı, savcının ölümünün polis devleti uygulamaları ile keyfi yasaklara dayanak haline getirilmesi ve Davutoğlu

tarafından “izinsiz hiç kimsenin sokağa çıkmayacağı” açıklamaları vb... Son dönemde gerçekleşen bu olayların bütününe bakıldığında Kartal’da devrimci faaliyete yönelik gerçekleştirilen döner bıçaklı saldırının da tesadüfi olmadığı, bu bütünün parçası olarak karşımıza çıktığı görülmektedir.

Bu bütünlüğün yanında asıl önemli olan ve vurgulanması gereken yan ise Kartal’da gerçekleştirilen saldırının emekçilerin devrimci faaliyeti sahiplenmesiyle boşa düşürülmüş olmasıdır. Saldırıyı gerçekleştiren ve ona sahip çıkan esnafa, her ikisini koruyan kolluk güçlerine karşı devrimci ve ilerici güçler birlikte hareket etmiş, dahası emekçiler de devrimci ve ilerici güçlerin yanında yer alarak büyük bir sahiplenme gerçekleştirmişlerdir. Kolluk güçlerin çok rahat bir şekilde gözaltı yapabilecek olmalarına rağmen emekçiler buna izin vermemiştir.

Sivil faşist saldırı ve onu takip eden polis saldırısının sonrasında faaliyetin sürdürülmesi, hemen ardından devrimci ve ilerici kurumlarla ortak bir şekilde eylemli yanıt verilmesi aslında girmekte olduğumuz dönem içerisinde azgın devlet terörüne karşı yapılacaklara da bir yanıt niteliğindedir.

Devlet terörü yasaları başta devrimci ve ilerici güçleri hedeflemektedir, ancak temelinde işçi sınıfı ve emekçilerin sömürü ve kölelik koşullarına razı edilmesi yatmaktadır. Bu bütünlük içerisinde bakıldığında bizlere düşen görev kitlelerin devrimci eylemliliklerini örgütleyebilmek, kitleler içerisinde güç olabilmektir.

Kitle hareketinin devrimci eylemleri karşısında hiçbir zorbalık ve saldırının hükmü de kalmayacaktır.

Kızıl Bayrak / Kartal

Kartal’da saldırılara karşı devrimci kararlılık

İstanbul Kartal’da devrimci sınıf faaliyetine yönelik faşist saldırı devrimci iradenin duvarına çarptı.

BDSP’li sınıf devrimcilerinin 2 Nisan günü Kartal Bankalar Caddesi’nde *Kızıl Bayrak* gazetesinin militan satışını gerçekleştirdiği sırada küfür ederek sözlü saldırıda bulunan bir faşist, kaçtığı büfeden aldığı döner bıcağıyla BDSDP’lilere saldırdı.

Büfe sahipleri saldırgana sahip çıkarken kitlenin artması üzerine saldırgan polis korumasına alındı. Sınıf devrimcileri polisler “Ya siz teslim edeceksiniz ya da biz zorla alacağız” diyerek büfenin kapısından içeri girmeye çalıştı.

Bunun üzerine sivil polisler takviye polis istediler. Onlarca polis gelerek biber gazlarıyla kitleye saldırdı. Devrimcileri gözaltına almaya çalışan polisler çevreden emekçilerin yoğun tepkisi nedeniyle gözaltı yapamadı.

Polisin yoğun biber gazlı saldırısında bir kişi astım krizi geçirdi, toplam 4 kişi de hastanede tedavi edildi. Saldırının ardından Bankalar Caddesi’nde faaliyet devam etti.

Akşam saatlerinde İntiba önünde biraraya gelen ilerici, devrimci güçler “Devrimci faaliyet engellenemez” yazılı pankart arkasında yürüyüşe geçti. Yürüyüş sonrasında saldırganın sığındığı Tadım Büfe önüne gelinerek burada açıklama gerçekleştirildi. Eylem Partizan, Halk Cephesi, Kaldıraç, ESP, HDK, SDP destek verdi.

3 Nisan’da Bankalar Caddesi’nde toplanan ilerici, devrimci güçler kendi gazeteleriyle ortak bir şekilde militan satış gerçekleştirdi. Faaliyet sırasında bir devrimciye sözlü satışmadan sonra fiziksel saldırıda bulunulması üzerine saldırgana gerekli yanıt verildi. O sırada bir faşist daha gelerek devrimcilere arkadan saldırmaya kalktı ve yine gereken yanıt aldı. Saldırganların imdadına ise yine polisler yetişti. Sivil polisler faşistleri alarak MADO’nun içine soktu ve MADO’nun önünde onlara barikat oldu. İşçi ve emekçilerin de faaliyete ilgisi yoğun oldu. Bir buçuk saatlik bir süreden sonra toplu bir şekilde satış sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Emekçiler onurlarına sahip çıktı!

Yalova Valisi Selim Cebiroğlu'nun hakaretlerine maruz kalan ve sonrasında düzenlenen protesto yürüyüşünde kalp krizi geçirerek yaşamını yitiren eğitim emekçisi Halil Serkan Öz için eğitim emekçileri ülke genelinde sokağa çıktı.

Öz'ün ölümüne sebep olan Cebiroğlu'nun istifasını isteyen emekçiler 6 Nisan günü Öz için okullarında ilk derslere girmediler.

Taksim'de eylemler

Eğitim Sen İstanbul Şubeleri Halil Serkan Öz için 5 Nisan'da Taksim'de eylemdeydi. Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen eylemde basın açıklamasını Eğitim Sen İstanbul 3 No'lu Şube Başkanı Hüseyin Tosu yaptı. Tosu, en temel sendikal hakkını kullandığı için aşağılanan ve hakarete maruz kalan Halil Serkan Öz'ün yaşadıklarına dikkat çekti.

8 Nisan akşamı bir kez daha sokağa çıkan eğitim emekçileri, Taksim Tünel'de bir araya gelerek meşalelerle Galatasaray Lisesi önüne yürüdü.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasını Eğitim Sen İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Turgut Yokuş okudu. Cumhurbaşkanı'ndan Milli Eğitim Bakanı'na ve valisine dek öğretmenin el birliğiyle öldürüldüğünü kaydeden Yokuş, Öz'ün ölümünden AKP hükümetinin sorumlu olduğuna dikkat çekti.

İzmir ve Manisa'da eylem

Eğitim Sen İzmir Şubeleri'nin 6 Nisan'da Eski Sümerbank önünde başlayan eyleminde İl Millî Eğitim Müdürlüğü önüne yüründü.

Eğitim Sen İzmir 4 No'lu Şube Başkanı Cevat Düzcü, Yalova Valisi'nin derhal istifasını talep etti. Düzcü, öğretmenin ölümünden valinin ve onun arkasında duran AKP iktidarının sorumlu olduğunu ifade etti. AKP iktidarı döneminde eğitime ve eğitim emekçilerine yönelik saldırgan politikaların, itibarsızlaştırmaya yönelik ithamların arttığına dikkat çeken Düzcü, ülkede artık herkesin "potansiyel suçlu" olduğunu vurgulayarak son dönemde "cumhurbaşkanına hakaret" iddiası ile gözaltına alınanların çoğaldığını söyledi. Eğitim-İş ve Türk Eğitim Sen de eyleme destek verdi.

Manisa'da Eğitim Sen, Eğitim İş, Türk Eğitim-Sen, Aktif Eğitim-Sen üyeleri Yalova Valisi'nin istifasını talep ederek ilk derse girmediler.

Manisa Valiliği önünde toplanan emekçiler Manolya Meydanı'na yürüdü. Manolya Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında şunlar söylendi: "Ölümüne sebep olunan arkadaşımız Halil Serkan Öz için kimseyi yas tutmaya çağırıyoruz; onurumuz, haklarımız ve emeğimiz için mücadele etmeye davet ediyoruz. Bu saldırıları bitirecek olan tek şey, örgütlü gücümüz olacaktır. Bütün eğitim çalışanları bilmelidir ki Halil Serkan Öz'ün ölümüne neden olanlardan hesap soracak onurumuza, mesleğimize, haklarımıza, emeğimize ve öğrencilerimize sahip çıkacağız."

Bursa'da Öz için yürüyüş

6 Nisan akşamı Bursa'da Eğitim Sen öncülüğünde gerçekleştirilen eyleme Eğitim-İş ve Türk Eğitim-Sen de katıldı. Setbaşı'ndan Heykel'e gerçekleştirilen yürüyüşün ardından üç sendika adına konuşmalar yapıldı.

"Vali bozuntusu hesap vereceksin" diyerek sözlerine başlayan Eğitim Sen Bursa Şube Başkanı

Güney Özkılınç, Yalova'ya kalp servisi olan bir hastane yaptırmayan valinin eğitime müdahale ettiğini vurguladı. Konuşma sırasında sık sık "Katil Vali istifa!" sloganı atıldı.

DİSK, KESK, TMMOB üyelerinin de katıldığı eyleme BDSP'nin de aralarında bulunduğu ilericiler, devrimci güçler destek verdi.

Bolu'da eylem

Bolu'da Eğitim Sen'in de aralarında bulunduğu sendikalar 8 Nisan günü gerçekleştirdikleri eylemle Halil Serkan Öz'ü andı ve katil valiyi kınadı. Akbank önünde toplanan Eğitim-Sen, Eğitim-İş, Anadolu Eğitim Sen, Türk Eğitim Sen, Aktif Eğitim Sen üyeleri Becikoğlu AVM önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

Becikoğlu AVM önünde yapılan basın açıklamasında AKP'nin valilerinin Türkiye'nin her yerinde kendilerini her şeyin üzerinde gördükleri ve sürekli olarak eğitim emekçilerini aşağıladıklarına dikkat çekildi. Eyleme Sosyalist Kamu Emekçileri ve DGB de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Manisa-Bursa-Bolu

Demagoji yaptı, sendikaları suçladı

Yalova Valisi Selim Cebiroğlu pişkinlikte sınır tanımadı. Gelen tepkiler üzerine açıklamalar yapmak zorunda kalan vali, demagojik söylemlerinin yanı sıra eğitim emekçisi Halil Serkan Öz'ün ölümünden sendikaları sorumlu tuttu.

Kendisine yönelik tepkileri maniple etme çabasıyla demagojiye sarılan vali, Öz'e yönelik onur kırıcı hakaretler savurmasını yok saydı. Vali, "Keşke rahatsızlığı önceden tespit edilse" diyerek Öz'ün yaşamını yitirmesindeki rolünü gizlemeye çalıştı.

Cebiroğlu açıklamasında şu ifadeleri kullandı:

"Dokuz gün önce aramızda geçen şimdilik açıklamayacağım üç cümlelik diyalog, dokuz gün sonra çok farklı boyutlara geldi. Personelim olan öğretmenimizin ölümü beni çok etkiledi. Keşke rahatsızlığı önceden tespit edilse, tedavi olsaydı da o olay yaşanmasaydı. Çok üzülüm. Fazla da açıklama yapmak istemiyorum."

Sendikaları suçladı

Öz'ün hayatını kaybetmesi nedeniyle kendisine

yönelik tepkileri ve haberleri "maksatlı ve saptırılmış" olarak tanımlayan Vali Cebiroğlu, konuya ilişkin olarak yaptığı yazılı açıklamada sendikaları suçladı.

Vali Cebiroğlu, Öz'ün ölümünün ailesinden sonra en çok kendisini üzdüğünü öne sürdüğü açıklamada, Öz'le karşılaşma anını ve aralarında geçtiğini iddia ettiği diyalogları aktardı. Öğretmenle arasında sorun teşkil edecek bir olay yaşanmadığını öne süren Cebiroğlu, "bir süre sonra sendikaların harekete geçtiğini ve maksatlı açıklamalar yaptığını" söyledi.

Yalova Valisi, Öz'ün kendisi için yapılan 'öğretmene saygı yürüyüşü'ne gönüllü olarak katılmak istemediğini, bu eylem öncesinde zorlandığını ve yıpratıldığını iddia etti.

Ölü gözünden yaş beklemek ve GMİS Genel Kurulu

Ölü bir gözden yaş beklemek gerçeklikten ne kadar uzaksa, çürümenin gözeneklerine nüfuz ettiği bir sendikal yapının genel kurulundan işçi sınıfı mücadelesi adına hayırlı bir sonuç beklemek de bir o kadar hayaldir.

Türkiye işçi sınıfı zorlu bir dönemden geçiyor. Yasaklanan grevler, özelleştirme saldırıları, kıdem tazminatının gaspına yönelik hazırlıklarla işçi sınıfının elindeki son kırıntı haklar da zorbalıkla alınmak isteniyor.

Öte yandan, sömürü cehennemi Zonguldak havzasında TTK'ya bağlı maden ocakları AKP'nin özelleştirme planları arasında yer alıyor. Kamuda çalışan maden işçileri güvencesizlik tehdidiyle karşı karşıya bırakılırken rödovanslı sahalarda (özel ocaklarda) işten atılmaya başlanıyor. Devletin bildiği ve sözde kaçak olan maden ocaklarında işçiler sigortasız çalışmaya ve düşük ücretlerle mahkum ediliyor. İşte böylesi karanlık ve kritik bir dönemde gerçekleşen Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) Genel Kurulu, maden işçisinin oylarıyla seçilen yönetimin 4 yıllık pratiğinin tartışılması ve önümüzdeki döneme dair mücadele programının belirlenmesi açısından büyük önem taşıyordu.

Gelenek bozulmadı

Geçmişten bugüne çürüme ve bürokratikleşmenin en ileri örneklerinin sahnelendiği maden işkolundaki sendikalarda yaşanan gerici çıkar çatışmaları 13 Mayıs 2014'te Soma'da yüzlerce madencinin yaşamını yitirdiği büyük işçi katliamının ardından tüm çıplaklığıyla görülmüştü. Türkiye Maden-İş Sendikası içerisinde yaşanan çürüme ve rant kavgası tüm toplumsal kesimler tarafından tartışılmıştı.

GMİS 10. Olağan Merkez Genel Kurulu'ndan yansıyanlar, maden işçisinin bir 4 yıl daha hükümet ve sendikal bürokrasi kısılcığında oyalanacağına işaret etti. Aslında, genel kurulda böyle bir tablonun ortaya çıkacağı genel kuruldan aylar önce neredeyse kesinleşmişti.

Şube ve işyeri delege seçimlerinde hâkim olan bölgecilik ve yörecilik, genel kurul öncesinde en üst düzeye çıkartılarak maden işçileri birbirine düşürüldü. Aylar önce başlayan liste savaşlarında sendika bürokratlarının koltuk hırsları yüzünden birçok kez liste değişiklikleri yaşandı, bu arada da devam eden TİS görüşmelerinde maden işçileri kendi kaderlerine terk edildi. Diğer yandan, maden işçilerinin seçim sürecinde başlattığı imza kampanyasına ve Gelik'te özel bir maden ocağında çalışan işçilerin ücretlerinin gasp edilmesine karşı yapılan eyleme hiçbir şekilde müdahale edilmedi. Söz konusu olan liste ve koltuk pazarlıkları olunca maden işçisinin mücadelesi unutuldu.

İki ayrı liste ile girilen seçimlerde binlerce maden işçisinin önüne bir sandık konularak, düzenin seçim oyununda olduğu gibi, 4 yıllık bir süre için "kötünün iyisi"ni seçme şansı tanındı. Öncü işçi potansiyelinin hayli zayıf olmasından yararlanan bürokrat takımı, deyim yerindeyse, madenlerde istediği gibi at oynattı.

Karşılıklı suçlamalar ve kör döğüşü

Yürütülen tartışmalar ve ortaya atılan iddialar ise genel kurulun maden işçisinin sorunları, mücadelenin ihtiyaçları ve geçmiş 4 yıllık sürecin muhasebesinin yapıldığı bir platformdan ne kadar uzak olduğunu gösterdi. Genel kurul kürsüsünü, maden işçisinin mücadelesini büyütmeyle uzaktan yakından ilgisi olmayan düzen partilerinin sözcülerine bırakılması ise GMİS bürokratlarının hemen hepsinin aynı kumaştan olduğu tespitini güçlendiren başlıca veriydi.

Sendikanın başkanlık koltuğunda bir 4 yıl daha oturmayı talep eden Eyüp Alabaş'ın konuşması, işçi sınıfının öz örgütlülükleri olan sendikalardaki bürokratlaşma ve sermaye-AKP yandaşlığının özü ve özeti oldu. Zonguldak'ta Hema işçilerinin baskılara karşı gerçekleştirdiği eylemlerin sendikal bürokrasi, TTK ve AKP eliyle bitirilmesinin hesabı ise verilmedi.

Seçimleri kazanan ve sendikanın yeni genel başkanı olan Ahmet Demirci'nin, Alabaş'ın konuşması karşısındaki ifadeleri de genel kurulun asıl kaybedeninin maden işçisi olduğu gerçeğini bir kez

daha gösterdi. Demirci, Alabaş ve ekibine kişisel ve beylik mesajlar vermek dışında dişe dokunur hiçbir şey söylemedi. Genel kurulun sonraki bölümü ise sendika bürokratlarının atışmalarına sahne oldu.

Koltuk kavgası itirafı

Bozuk bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir misali, tartışmalara son noktayı GMİS Genel Sekreter Adayı Hüseyin Kolçak koydu. Kolçak, konuşması sırasında itiraf niteliğinde sözler kullanarak şunları söyledi:

"Biz neyi paylaşamıyoruz? 5 tane koltuk var, sabahın beri 5 koltuk için birbirimizi yiyoruz. Kurum elden gidiyor, Zonguldak elden gidiyor, çocuklarımızın geleceği elden gidiyor. Kimse bunun için elini taşın altına koymuyor. Bizim bunları konuşmamız gerekirken biz nelerin peşine düşüyoruz? Bütün bunlar 5 koltuk için mi? Biz işçiyiz, emekçiyiz, bizim tek gücümüz emeğimizden gelen gücümüzdür. Biz neden bu gücümüzü kullanmıyoruz? Bunun cevabını bana verin.

Tabanın desteği ile geliyoruz, yetkiyi alıyoruz, ama koltuk meselesine gelince herkesin gerçek yüzü ortaya çıkıyor."

Genel kurulun, demokrasi maskesi altında basit bir ortaoyunu olduğunun kanıtı ise, delegelerin kullandığı oyların fotoğrafını cep telefonlarıyla çekerek göstermesi yönündeki baskılarla karşılaşması oldu.

Taban örgütlenmelerinin önemi

Koltuk kavgalarının damgasını vurduğu genel kurulun asıl kaybedeni maden işçisi olmuştur. Bundan 24 yıl önce hakları için Mengen barikatlarına dayanan, eylemleriyle hükümetleri koltuğundan sallayan bir mücadele tarihine sahip olan maden işçisinin 4 yılı daha sendika bürokratlarının koltuk kavgaları uğruna heba edildi.

Maden işçisinin mücadelesine çalınan bu kara lekeye rağmen henüz hiçbir şey bitmiş sayılmaz. Ekmeğini yerin yüzlerce metre altından çıkaran maden işçisi, mücadele tarihinden aldığı güç ve bilinçle, kambura dönüşen sendika bürokratlarını sırtından atacak ve geleceğini kendi elleriyle yaratacaktır. GMİS'teki genel kurul süreci maden işçisinin işyeri komiteleri ve taban örgütlenmelerinde bir araya gelmesinin aciliyetine işaret etmiştir. Genel kurulda gelecek vaat eden tek şey, mücadele ve örgütlenme deneyimi edinmiş Hema işçisinin salona yansıyan tepkisidir. Bu tepki bugün için genel kurul salonuna hakim olmasa da er ya da geç yankı bulacaktır.

Bu yüzden seçimler sonrasında zaman kaybetmeden havza genelinde bu yönde adımlar atacak bir faaliyeti örgütlemek maden işçisinin mücadelesini büyütme için olmazsa olmazdır.

Genel kurula koltuk kavgaları damga vurdu

Hema, TTK ve Denfa madencilikte örgütlü olan Genel Maden İşçileri Sendikası'nın (GMİS) 10. Genel Kurulu 4-5 Nisan tarihlerinde Zonguldak'ta GMİS Şemsi Denizler Salonu'nda yapıldı.

Genel kurulda yeni başkan Ahmet Demirci'nin öncülük ettiği liste ile Eyüp Alabaş'ın öncülük ettiği liste yarıştı.

Genel Kurul başlamadan önce oluşturulan divan yönetiminin başkanlığını Yol-İş Genel Başkanı Ramazan Açar yaptı. Divan adına yaptığı konuşmada karayollarında çalışan taşeron işçilerine değinen Açar, bu sorunu çözdüklerini iddia etti. Aynı anlarda ve genel kurul sonrasında sınıf devrimcileri de, karayolu işçilerinin eylemlerini ve sendikal ihaneti maden işçilerine anlattılar. İlerleyen zamanlarda ise yine aynı bürokratin salonda ortamın gerilmesinden dolayı maden işçilerini "salona emniyeti çağırırım" diyerek tehdit etmesi ise maden işçileri tarafından tepkiyle karşılandı.

Oldukça gergin bir ortamda geçen genel kurul, Alabaş ve ekibinin hazırladığı sinevizyonun gösterimi ile başladı. Mevcut genel başkanın karşısına aday olan listedeki şube başkanları ise "rakip listenin reklamı" yapıyor diyerek bu sinevizyon gösterimine tepki gösterdi.

Ortamın sakinleşmesinin ardından, düzen partilerinin temsilcileri konuşmalar yaparak, seçim vaatlerini dillendirmeye başladılar.

Maden işçilerinden tepki

Öğleden sonraki program ise önergelerin okunması ile başladı. Divana gelen bir önerenin sendika bürokratlarının izinli günlerde maaşlarının kesilmemesi yönünde olması maden işçileri tarafından tepki ile karşılandı. Delege olmayan bir maden işçisinin bu önerenin işçiler için değil, bürokratlar için hazırlanan önerge olduğunu söylemesi üzerine delege olan maden işçileri de önergeyi reddederek cevap verdi. Daha sonrasında ise mevcut yönetim ve adaylar konuştu. Konuşmalarda dikkat çeken en önemli nokta, maden işçilerinin sorunlarının hiç konuşulmamasıydı. Kişisel çıkarların öne çıktığı ve suçlamaların yapıldığı konuşmalarda, genel sekreter adayı olarak seçime katılan ve Hema işçilerini satanların başında gelen İsa Mutlu'nun konuşması sırasında, 6 ay önce işten atılan Hema işçileri tepki gösterdi.

İşten atma tehditlerine karşı 45 kilometre yol yürüyerek Zonguldak'a gelen, Zonguldak'tan ise

Ankara'ya yürümek isteyen fakat sendikal bürokrasi engeline takılan Hema işçilerini temsilen gelen 6 maden işçisi "Biz buraya sizin kişisel çıkarlarınızı dinlemeye gelmedik, biz kimsenin adamı değiliz" diyerek kendilerini satan sendika ağalarına korku, işçi-emekçi ve sınıf dostlarına ise güven verdi.

Eski yönetimde Eğitim ve Teşkilatlandırma Sekreteri olan Osman Tutkun'un konuşması sırasında İsa Mutlu'nun kendisine yemek molasında para teklif ettiğini söylemesi ise sendika bürokratlarının gerçek yüzünü bir kez daha gözler önüne serdi.

Oy kullanma işlemlerinden önce de kazanan listeden 2 şube başkanı kendi delegelerinin sim kartlarını aldı, oy pusulalarının fotoğrafını çekmelerini istedi.

Oy kullanma işlemleri devam ederken sınıf devrimcileri de sendika önündeki kahvelerde işçi ve emekçilerle sohbetler gerçekleştirdi. Bölgeciliğe karşı sınıfın çıkarlarının ön planda olması gerektiğini vurgulayan sınıf devrimcileri işçileri mücadeleye çağırdılar.

Hema'da işten atılan maden işçileri ise oy kullanma esnasında Cumartesi günü olduğu gibi sendika bürokratlarına korku saldı. Oy kullandıktan sonra

kürsüye geçip ajitasyon çeken Hema işçileri "İşten atılan 850 madenci adına oy kullandık. Soma'da, Ermenek'te şehit olan madencilerimiz adına oy kullandık. Sınıf çıkarları için oy kullandık. Bizleri işsiz bırakanlar madencilerin kanında boğulacaktır" diyerek tepkilerini gösterdiler ve salondan ayrıldılar.

Seçimlerde, sendikanın bir önceki dönemki genel başkanı Eyüp Alabaş'ın listesi kaybederek Ahmet Demirci başkanlığındaki liste kazandı.

Kızıl Bayrak / Zonguldak

Bosch işçisi grev yolunda

Bosch'ta toplu sözleşme sürecinde bir süredir devam eden anlaşmazlığın ardından alınan grev kararı 7 Nisan'da fabrikaya asıldı.

Bosch'un Bursa'da kurulu fabrikalarında binlerce işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinde bir süre önce uyuşmazlık zaptı tutulmuştu. MESS ve

Bosch yönetiminin dayatmalarına karşı eylemlerini sürdüren Bosch işçileri, grev seslerini yükseltiyorlardı.

Fabrikada yetkili Türk Metal, Bosch işçisinin basıncıyla fabrikada grev kararı almak zorunda kaldı. Grev kararı işçilerle birlikte fabrikaya asıldı.

Soma davasını kırılma noktası yapmak...

T. Kor

Som'daki madenci katliamının üzerinden bir yıla yakın bir zaman geçmesine rağmen katillerin "yargılanması" yeni başladı.

13 Nisan'da başlayacak yargılama ise şimdiden bir dizi sonuç çıkartmak için yeterli veriyi sunuyor. Çünkü iş cinayetleri için yeterince "emsal karar" patronların nasıl amlandığını bize gösteriyor. Daha başlamamış yargılamada sanık sayısını şişiren ama asıl patronları dava dosyasından ayıklayan yargı, ceza için 'bordrolu çalışanlar'dan öteye gitmiyor. Yani esas olarak yarattıkları sömürü düzeninin üzerinden yükselen maden şirketinden holdinge asalak patronlar takımı temsili olarak yargılanıyor. Ve dava süreci tamamlandığında büyük ihtimal ellerini kollarını sallayarak çıkacaklar. Çünkü katliamda işçileri suçlayan, patlama nedenine doğal afet muamelesi yapan bir dizi üniversite raporu şimdiden katillerin avukatları tarafından dava dosyasına sunuldu.

Yargılama yerinin tercihi bile bir aklama sürecinin işlendiğini gösteriyor. Manisa'ya bağlı lakin Soma'ya uzak bir alandaki Akhisar'da spor salonunda duruşma görülecek. Spor salonu tercihi yanıltıcı bir durum. 45 sanık, sanık avukatları, yaşamını yitiren 301 işçinin ailesi, en az birer avukatları dışında katliamda yaralanan işçiler, tanıklar ve de davaya müdahil olmayı isteyecek ilericiler kurumlardan sendikalara, izleyicilere kadar uzanan liste 200 kişilik bir spor salonuna sığmayacaktır. Zira bundan kaynaklı mahkeme heyeti hayatını kaybeden işçi ailelerinden sadece yedisine davetiye çıkarıp diğerlerinin buldukları bölgelerdeki adliyelere giderek ifadelerini vermelerini istedi.

Ailelere kendi evlatlarının, eşlerinin, kardeşlerinin katillerinin 'yargılanmasında' taraf olarak bulunma hakkını dahi çok görenlerin vereceği ceza ne olabilir ki!

Bunun için davadan beklenti, ancak düzen yargısını da basınç altına alacak bir toplumsal mücadeleyle yaratılabilir. İşçi sınıfının bu topraklarda gördüğü en büyük katliamlardan biriyse Soma Davası, aynı zamanda sınıf hareketinin direnişten çıkıp taleplerini alma mücadelesinin de başlangıç noktalarından olabilir.

Bilinen katliama karşı bilinmeyen zamanı!

Soma tek başına en çok ölümün yaşandığı işçi katliamı olmasından öte, sermaye devleti ve burjuvazinin kurduğu ölüm cehenneminin 'zirvesi' olmasıyla da derin etki yarattı. Şimdi katliamın ardından başlayan 'yargılama' tiyatrosu sırasında Soma'nın tam da bu sömürü ve ölüm düzenine karşı kırılma noktası olması sağlanabilir.

Zira Soma katliamı esasta bugünkü kapitalist sistemin yükselişini açıklayan en basit örnek. Düşünün ki deneyimli işçilerin "katliam bugün olacak, yarın olacak" diye tahmin yürüterek işe gitmekten imtina edeceği kadar beklenen bir "kaza." Amirlere risk ifade edildiğinde bir işçinin tekme-tokat dövüldüğünü görerek, işsizlik sopası ile ölüm riski arasında kalan milyonlarca işçinin yaşadığının tekrarı.

Enerji ve inşaat sektörlerinin palazlandırıldığı

günümüzde iş cinayetleri, bu yükselişin dolaysız nedenleri arasında. Soma Holding'in patronu Alp Gürkan da hem enerji hem de inşaat sektöründe yer tutarak AKP'nin yolunu açtığı burjuvalardan. Bunun için katliamın bir boyutu Soma'da sembolleşen madenler üzerinden olurken diğer yandan İstanbul'un göbeğindeki Spine Tower da iş cinayetlerine karşı mücadelenin hedefi haline geldi.

Soma Katliamı tek başına devlet ve patronlar arasında yerleşmiş iş cinayetlerini görmezden gelme sistemini değil, bu sistemin ara yapılarından işbirlikçi sarı sendikaları da ortaya çıkardı. Sendika bürokratlarının varlığının iş cinayeti düzenine karşı mücadele için anlam ifade etmediğini, sarı sendikaların göstermelik protestolara rağmen mevcut buldukları fabrikalardan madenlere bu düzeni sarsacak bir işçi sağlığı ve güvenliği ilkelerini esas alan mücadeleden kaçındığı bir kez daha görüldü. Soma'da katliamın ardından darbe alan bu işbirlikçi sendika bürokrasisi aşılamadığı yerde kendini yeniden üretmeyi de başarıyor elbet.

Ayrıca bugün iş cinayeti düzeni ve kölelik dayatmalarının üzerine kapanan madenler de eklenirken, sendikaların adı hala mücadele ile anılıyor. Keza tek başına Soma madenlerindeki yetkili sendikalarla ilgili bir sorun da değil bu. Çünkü Soma gibi açık bir katliam ve bunu yaratan sömürü düzeninin ardılları da gösterdi ki, bu topraklardaki tüm sendikal konfederasyonlar farklı renkleri taşıyalar da düzenin icazet sınırlarını aşmaktan çok uzaklar. En ilericiler sendika konfederasyonu ve üye sendikalarının iş cinayetlerine karşı protesto eylemi sınırlarındaki mücadelesi ise bizi Torun Center ve Ermenek gibi yeni katliamların izlenmesine ortak etti. Soma gibi en açık teşhirle tarihinin en büyük katliamlarına imza atanlar, çalışma düzeninden tek bir sömürü noktasında esnemediği için yeni katliamlara devam etti. Her ay yaşanan işçi ölümleri neredeyse birer

Soma Katliamı kadar işçi ölümüne tekabül etmeye devam etti. Şimdi bu süregelen ölüm ve sömürü düzenine karşı yargı sürecinin de benzeri davalar gibi kapanmaması, aklama ile sistemin unutturma politikasının işlememesi için işçi sınıfının tek başına duruşma salonlarının önünde olmaktan öte ülkenin dört bir yanında Soma Katliamı'nın hesabını sormak için sokaklara çıkması esastır. Bu yaratılmadık ve toplumun dikkatini, mücadele enerjisini bu kanala akıtacak bir süreç olmadıkdan sonra yeni katliamlar kaçınılmazdır. En ilkel çalışma koşullarıyla en yüksek kâr peşinde olanlar ancak bir mücadele seti ile durdurulabilir. Ancak böylesi bir engel onları yavaşlatabilir. Yoksa kapitalist sistemin en temel düsturu olarak bu ölüm çemberi kırılmayacaktır. Bilinen gerçeklikler bunu tüm açıklığıyla gösteriyorken, aslında bilinmeyen, denklemin sınıf cephesinden nasıl bozulacağı.

Bugün sendikaya üye olan işçilere ihanet eden ve onu seyredenler, grevi yasaklandığında yargıya koşanlar ve onu yalnız bırakanların sendikal anlayışları elbette böyle bir mücadeleyi de örgütlemeyecek. Ancak tabandan birleşen ve fiili-meşru mücadelesiyle, işgalleriyle sendikalarını, TİS'lerini kazanan işçiler, grev yasağına karşı direnenler yarının işçi sağlığı ve güvenliği mücadelesinin de önünü açacaktır. Soma davası bunun bir aracı olabilir. En açık sembol iki sınıfın bu konudaki mücadelesine sahne olduğu noktada bir kırılma noktasına dönüşebilir. Bunun umudunu taşımak için sendika bürokratları hala davanın görüleceği salonun içinde avukatlara bakarken biz sanayi havzalarından "itirazımız var!" haykırışını yükseltmeye çalışıyoruz. Bu olmadan, şalter bunun için inmeden Soma'da ölen, yaralı işçilerin çıkışını takım elbisesiyle izleyen bakanın temsil ettiği devlet ve onun yargısı burjuvaları bir bir aklayacak, sanık yaptıklarını da sırayla yeni katliam ve sömürü çarkları kurması için bırakacaktır.

AKP'den sermayeye istihdam

Geçtiğimiz günlerde Ahmet Davutoğlu tarafından "İstihdam, Sanayi Yatırımı ve Üretimi Destekleme" paketi açıklandı. Böylelikle AKP, has bir sermaye partisi olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Bahsi geçen pakette işçi ve emekçilere ayrılması gereken bütçe ya da fonlardan burjuvalara teşvik ve vergi indirimi adı altında sınırsız destek veriliyor.

Açıklanan pakete yakından bakıldığında kapitalistleri mutlu edecek müjdeler veriliyor. Bu paketle seçim öncesinde sermaye sınıfına AKP'ye desteğinin devamı için pek çok kolaylık getiriliyor. Yanı sıra da seçimler öncesi, toplamda sadece 120 bin kişinin istihdam edileceği açıklanarak sözde işsize iş bulunuyormuş gibi gösteriliyor. Terazinin kimden yana ağır bastığı ise ortadadır. İşçiye düşük ücretlerde, güvencesizlik koşullarında bir çalışma "vaadi" verilirken, patronlara, ellerini ceplerine bile sokmadan, işçinin emeği ve alnteri üzerinden kârlarını arttırma imkânı sunuluyor. Eski Çalışma Bakanı Faruk Çelik, patronlara bunu şöyle müjdeliyor: "Size lazım olan vasıfsız elemanı biz veriyoruz, siz 6 ay yetiştiriyorsunuz, ücretini ve sigortasını biz ödüyoruz. 6 ay sonra bu elemanı beğenirseniz kullanmaya devam edersiniz. Devam ederseniz de işveren priminizin yüzde 15'ini yine biz ödemeye devam edeceğiz, sigorta giderinin de yarısını biz ödeyeceğiz. Amacımız, istihdamı nitelikli hale getirmek ve işverenin daha maliyeti düşük bir iş gücü ile işini görmesini sağlamak."

Görüldüğü gibi işçiye kullanılacak bir "şey" gözüyle bakan bir Çalışma Bakanı'nın ağzından nasıl bir düzende yaşadığımızı, bu devletin kimin devleti olduğu gerçeğini bir kez daha duymuş olduk. Onların tek derdi "maliyeti daha düşük bir iş gücü"dür. İşine gelmezse de kullan at! Çalışma Bakanı sıfatıyla patrona işçiyi kolayından çıkarabileceğinin söylenmesi de zaten sermaye devleti gerçeğini özetliyor.

Pakette yer alan maddelerde özetle şunlar yer alıyor:

- *Özel sektörde fabrikalara 6 ay süreyle İşbaşı Eğitim Programı kapsamında kursiyerler alınacak ve patronun kursiyerler için yaptığı harcamalar vergi matrahından düşülecek.*

- *Patronlara yatırımları için yüksek destek ve vergi indirimi getirilecek.*

- *Vadeli ithalatta Kaynak Kullanımını Destekleme Fonu (KKDF) oranı sıfıra indirilecek. Yatırım mallarının ve ara malların vadeli ithalatında KKDF oranı yüzde 6'dan yüzde 0'a indirilmekte, böylece sanayicinin girdi maliyeti azaltılacak.*

- *Sigorta primi işveren hissesi desteği hem süre hem de oran itibarıyla artırılıyor. Şu anki sigorta primi işveren hissesi desteği 1. bölgede süre itibarıyla yokken 2 yıla, 2. bölgede 3 yıla, 3. bölgede 3 yıldan 5 yıla, 4. bölgede 5 yıldan 6 yıla, 5. bölgede 6 yıldan 7 yıla, 6. bölgede 7 yıldan 10 yıla çıkarılacak. (Bilindiği gibi bu bölgelendirmeye göre patronlar normal şartlarda Gümrük Vergisi Muafiyeti, KDV İstisnası, Vergi indirimi, Sigorta primi işveren hissesi desteği, Yatırım yeri tahsisi, Faiz Desteği gibi "yardımlar" alıyorlar.)*

- *KOBİ'lerin finansmana erişiminin artırılması amacıyla taşınırın teminat olarak kullanılmasının*

Açıklanan pakete yakından bakıldığında kapitalistleri mutlu edecek müjdeler veriliyor. Bu paketle seçim öncesinde sermaye sınıfına AKP'ye desteğinin devamı için pek çok kolaylık getiriliyor.

önündeki engelleri kaldıracak düzenlemeler yapılacak.

Patronlara güven ve teminat!

Davutoğlu, bu paketin toplam maliyetinin yaklaşık 7,5 milyar lira olduğundan bahsederek, "Ancak şunu ifade edeyim, bütün bu maliyet bütçe yapılanmamızda herhangi bir olumsuz sonuç doğurmayacaktır" diye kapitalistlere başka bir müjde daha veriyor. Zira bu miktar toplamda yine işçi ve emekçinin sırtından kesilen vergiler, kesintiler ve fonlar üzerinden patronların kasasına akıtılacak.

Tüm bunların yanında Davutoğlu, sermaye sınıfının kendisine olan desteğinin devam etmesini isteyerek şöyle teminat veriyor: "Seçim sonrasında oluşacak AK Parti hükümetleri de geçmiş birikimin üzerinde aynı çizgide devam edecek. Hiçbir şekilde ne ekonomi yönetiminde ne siyasi, adalet, yargı yönetiminde ne eğitimde ne dış politika yönetiminde bir süreklilik problemi olmayacak, bir kesinti... Başka bir hükümet iş başına gelecek değil, aynı çizgide, aynı perspektifte hükümetlerimiz görev alacak. Ve bir süreklilik mantığı içinde bu çizgi sürdürülecek."

Buna sermaye cephesinden hemen olumlu yanıt da geldi. Ege Bölgesi Sanayi Odası (EBSO) Başkanı Ender Yorgancılar İstihdam, Sanayi Yatırımı ve Üretimi Destekleme Paketi'ni, zamanlama açısından çok doğru ve adımlar açısından çok isabetli bulduklarını belirterek şöyle dedi: "Gerek küresel piyasalardaki

daralma ve gerekse içerideki siyasi ekonomik dalgalanma, yatırımcının yatırım yapma hevesini kaçırmış, gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerin çok altında kapasiteyle üretim hacmi daralmıştır. O nedenle psikolojik olarak bu süreci hızlı atlatmanın yolu, bu ve bunun gibi desteklerdir."

Görüldüğü gibi devlet tüm imkânlarıyla sermaye sınıfının ihtiyaçlarını çözmek için var. İşçiye gelince ise asgari ücret sefaletinde yaşaması, güvencesizliğe, iş cinayetlerine ses çıkarmaması bekleniyor. İşçiler kaniyle, canıyla sermaye düzeni için çalışsın isteniyor. En çok işçiden vergi kesilirken, en düşük ücrette adeta ölüm sınırında yaşam dayatılıyor. Ancak teşvikler, destekler hep de patronlara yapılıyor. İşte bundandır ki meydana gelen elektrik kesintisinin faturasının da işçiye kesilmesini arsızca isteyebiliyorlar. İzmir Ticaret Odası (İTO) Başkanı Ekrem Demirtaş elektrik kesintisinden kaynaklanan üretim kaybının işçinin ekstra çalışması ile telafi edilebileceğini söyleyerek, "Bu konuda bütün işçilerimiz, çalışanlarımız 'cumartesi günü çalışıyoruz ve ücret almıyoruz, çalışmadığımız günün üretim eksikliğini tamamlayacağız' diyebilir. Tüm taraflara bu konuda çağrıda bulunuyorum" deme pişkinliğini gösterdi.

İşte tüm bunlar nasıl bir düzende yaşadığımızı gösteren örneklerdir. İşçi ve emekçiler ise ya bu düzenin efendilerinin dediğine uyarak sömürülüp, ezilecek ya da tüm bu yaşananların hesabını sormak için örgütlenecek, mücadele edecektir.

Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Kurultayı gerçekleşti

Taşeron köleliğine karşı mücadelede bir adım öne çıkan öncü işçiler 5 Nisan günü Ankara'da Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Kurultayı'nda buluştu. Kayseri İşçi Derneği, *Karayolu İşçileri Bülteni*, Sincan İşçi Birliği ve *Ankara İşçi Bülteni GREV*'in çağrısıyla düzenlenen kurultay Tüm Bel-Sen Genel Merkezi'nde toplandı.

Sağlık, ulaşım, gıda, temizlik gibi pek çok farklı sektörden özel sektör ve kamuda çalışan taşeron işçileri ile geniş bir yelpazede işçilerin katılım sağladığı kurultayda katılımcıların büyük çoğunluğu uzun yoldan gelmiş olmasına rağmen dinamikleri ve coşkularıyla dikkat çekti. İç Anadolu Bölgesi'ndeki pek çok ilden gelerek Ankara'da buluşan ve farklı iş kollarında taşeron köleliği altında çalışan işçilerin mücadele yöntemlerini, sorunlarını, deneyimlerini ve örgütlenmeye yönelik fikirlerini tartıştığı kurultay 1 Mayıs öncesi sınıf öfkesi ve heyecanının yansıdığı bir işçi kürsüsüne dönüştü.

Kayseri'den bir karayolları işçisinin moderatörlüğü ile kurultayın açılışı yapıldı. Taşeron altında gizlenen sömürü gerçeğinin farkında olan öncü işçilerin taşeronluğa, kölece çalışmaya karşı örgütlü bir mücadelenin yükseltilmesi hedefi doğrultusunda atılan bir adım olarak bu kurultayı gerçekleştirdiği belirtildi.

Hukuk dışı bir uygulama olarak taşeron sistemi

Açılış konuşmasının ardından söz alan **Av. Hasan Oral**, taşeron sisteminin ardında yatan adaletsizliği ve hukuksuz uygulamaları özetledi. Oral, taşeron sisteminin hukuk-dışılığını ve dayandığı yasal boşlukları evrensel beyannamelere ve iş hukuku yasalarına referanslar ile kısaca ortaya koydu. Alt-yüklenici olarak adlandırılan taşeronların "asil işi yapamayacağını" yasalarda mevcut olduğunu belirten Oral, özellikle iş kazası ve iş cinayetleri sonucunda tazminat ödenmesi gibi işçilere haklar verilmesi noktasındaki pek çok tartışmada yasal boşlukların hem alt yüklenici hem de ana patron lehine işletildiğini söyledi.

Sömürü gerçeği ışığında taşeron

Kurultayda konuşan **Devrimci Yapı İşçileri Sendikası Kayseri Bölge Temsilcisi Haydar Baran**, ülkemizde ve dünyada taşeronlaştırma gerçeğini özetledi. Baran, esas çerçevenin dünya çapında büyüyen sömürü ihtiyacından ve kapitalizmin çıkarları doğrultusunda taşeronun kullanılmasından doğru çizilmesi gerektiğini ortaya koydu.

Baran, kamuda, ulaşım, sağlıkta, eğitimde ve pek çok iş kolunda yüz binlerle ifade edilen taşeron işçisi sayısının bugün AKP'nin "taşeronu kaldıracamız!" nidalarının içinin ne kadar boş olduğunu en somut göstergesi olduğunu söyledi. Taşeronu kaldırma vaatleri ile işçilerin boş umutlarla oyalanmaya ve aldatılmaya çalışıldığının altını çizdi. Baran, "Taşeronu karşı Greif işçilerinin yaptığını yapmak lazım!" diyerek sözlerini noktaladı.

Fiili-meşru-birleşik mücadele

Greif direnişi sözcülerinden Engin Yılgin, Greif'te örgütlenme süreci ve izlenen mücadele hattının işçi sınıfı açısından tarihsel anlamından bahsetti. Greif'te ortaya konulan çizginin 20 yıllık bir hareketin bilinç açıklığı ile yaratıldığını vurgulayan Yılgin, 60 gün boyunca "taşeronun kaldırılması" ana talebiyle fabrikalarını taşeron işçileri ve kadrolular olarak bir arada işgal eden Greif işçilerinin ortaya koyduğu fiili ve militan mücadele hattının tüm işçi sınıfına önemli bir deneyim bıraktığını söyledi.

Yılgin, sendikal bürokrasinin ve koltuklara çöreklenmiş ağaların patronlarla işbirliği içinde işçilere saldırması gerçeğini Greif'e yapılan saldırılar ışığında bir kez daha hatırlattı. Ek olarak, bu saldırılara karşın hem sermayeye, hem sendikal bürokrasiye karşı taviz vermeyen işçilerin Greif işgali boyunca fabrikada yarattıkları yeni yaşam kültürü ve disiplini ile tüm saldırılara karşı bölünmeyen birlik ve örgütlenmelerinin gelecek günlere taşınması gereken önemli dersler yarattığını söyledi.

Serbest kürsü

Kurultayın serbest kürsü bölümünde söz alan işçiler yaptıkları konuşmalarda seslerini sınıf kardeşlerine taşıdı.

Karayollarından bir kamu işçisi söz alarak "Her geçen gün ağlanacak halimize şükreder hale geliyoruz. Sürekli çözümü erteliyoruz. Herkes tartışıyor ama ortaya mücadele koymak lazım. Teori de iyidir ama pratik daha iyidir. Ben pratik severim. İşte pratik bu salonda!" diye konuştu.

Dışkapı SSK'dan bir taşeron işçisi Greif işçilerinin deneyimlerini duydukları günden beri takip ettiklerini ve Greif işçilerini örnek olarak buldukları yerde işçiler olarak hep birlikte seslerini duyurmak için uğraştıklarını söyledi.

Belediyede çalışan bir taşeron işçisi şu sözlerle

kurultaya seslendi: "Biz de sendikaliyiz. Ama örgütsüzüz. Sendikalarımız taşeronu karşı bir eylem planı ve mücadele konusunda bir bakış açısından uzaktalar. Bu bakış açısını biz bir arada kendimiz oluşturabiliriz. Bu kurultayı ben taşeronu karşı mücadelemizde bir öncü kurultay olarak görüyorum. Daha geniş işçi kesimleriyle bir sonraki kurultayı örgütleme çağrısını buradan yapmak istiyorum."

Başka bir belediyede taşeron şirket bünyesinde çalışan bir kadın işçi taşeronluğa karşı tüm işçileri birlik olmaya davet etti. Yaşadığı sömürü koşullarını anlatan işçi sadece kendi işyerinde değil Soma'da ve her yerde bu sömürünün olduğunu, iş güvenliğinden yoksun çalıştıklarını, bir kadın olarak iş yerinde ayrıma maruz kaldığını ifade ederek kendisi gibi olan tüm işçilerle birliklerde, kurultaylarda buluşmaya devam edeceğini vurguladı.

Taşeronda çalışan bir temizlik işçisi ise özellikle ihale dönemlerinde artan iş kaybetme korkusu ve işten çıkarma tehditleri ile işyerlerinde mücadele etmelerinin önünde engeller yaratıldığını anlattı ve sözlerini "Türkiye genelinde birliğimizi kurmalıyız. Benim diğer illerdeki arkadaşlarımla mücadelesinden haberim olmalı. Onların benden haberi olmalı. Birlikte bir şeylere karşı koymalıyız. Yaşasın mücadelemiz!" diyerek noktaladı.

Gıda sektöründeki özel bir şirkette çalışan taşeron işçisi bu kurultay ile beraber hem yerel, bölgesel kurultaylar hem de ulusal ve uluslararası düzeyde işçileri bir araya getiren yeni kurultaylar örgütleyerek taşeron yükü altında ezilen işçilerin daha çok bir araya gelmesi çağrısını yükseltti. "2015 1 Mayıs'ının kürsülerinde biz işçilerin sesi yükselmeli. Hep beraber 1 Mayıs'ta olalım!" diyerek 1 Mayıs'ın öngünlerinde böyle bir kurultay toplanmasının çok anlamlı olduğunu dile getirdi.

Kurultayı özetleyen ve 1 Mayıs ile birlikte örgütlü mücadeleye çağırın kapanış konuşmasının ardından kurultay sonlandırıldı.

Kurultay notlarının yazılı olarak derleneceği ve yerellerde işçilere tebliğ edileceği duyuruldu.

Taşeron İşçilerinin Birliği için İLERİ!

Ankara İşçi Bülteni GREV, Kayseri İşçi Derneği, Karayolları İşçileri Bülteni ve Sincan İşçi Birliği'nin çağrısı ile toplanan "Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Kurultayı" 5 Nisan günü Ankara'da gerçekleşti.

Ankara, Kayseri, Kırşehir ve Nevşehir'den; karayolları, belediyeler, hastaneler ve özel sektörde çalışan öncü taşeron işçilerinin katılımı ile gerçekleşen kurultayda taşeron işçilerinin mücadelesini ülke çapında ortak bir zeminde birleştirme iradesi çıktı.

Taşeron sistemi, sermaye tarafından emek maliyetlerini aşağıya çekmek, işçi ile ilgili sorumluluklardan kaçmak, sendikalaşmayı engellemek amacıyla uygulanmaktadır. Bu sistem kuralsızlığın, esnekliğin, güvencesizliğin, kaba köleliğin ta kendisidir. Hem devletin, hem asalak kapitalistlerin hızla taşeron sistemine yönelmelerinin sebebi-hikmeti de budur.

AKP iktidarı yaptığı son düzenlemelerle taşeronluğu "yardımcı işler ve asıl işlerin bir bölümü" için tanımlayan sınırlandırmayı kaldırdı. Orta vadede bütün çalışanların taşeron işçisi haline getirilmesinin önündeki yasal engelleri temizledi. AKP iktidarının asıl amacı herkesin taşeronluğa dayalı bir çalışma rejiminin inşa edilmesi ve modern işçi simsarlığı adı verilen çalışma bürolarının yaygınlaşmasıdır.

Son olarak karayollarında yaşananlar yapılmak isteneni ortaya çıkaran örneklerden biridir. Asıl işi yaptığı yargı kararı ile kesinleşmesine rağmen karayollarında çalışan taşeron işçileri 4 yıla yakın zamandır kadro hakkından yoksun bırakılmaktadır. İhaneti iş edinen sendika ağaları ise hükümet partisi ile giriştiği kirli pazarlıkta yargı kararı ile sabit olan kadro hakkına karşılık geçmişe dönük alacaklardan vazgeçilmesini istemektedir. Bugün kadro verilse dahi, birkaç yıl içinde Karayolları Bölge Müdürlükleri'nin lağvedilmesi ile yol yapım, bakım ve onarım işlerinin tamamıyla özel sektöre peşkeş çekilmesi gündemdedir.

Belediyelerde ve hastanelerde, taşeron işçileri iktidar partisinin ya da belediye yönetiminin siyasal tercihlerine göre "uygun gördükleri" sendikalara üye yaptırılmakta, en ufak hak arayışında idareciler ile birlikte sendika ağaları da işçilerin karşısına dikilmektedir.

Özel sektörde ise taşeronluk sistemi, işçilerin bir

Patronlar 'gerçek' faili buldu: İşçiler

Yapılmayan denetimler, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması gibi nedenlerle katliam boyutuna ulaşan iş cinayetlerinin baş sorumlusu olan patronlar neden oldukları ölümler konusunda işçileri suçlamaya kalktı.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) ve Ankara Ticaret Odası'nın (ATO) ortaklaşa düzenlediği 'Güvenli İskele, İskelede Güvenlik Projesi Eğitim Semineri'nde konuşan ATO Yönetim Kurulu Başkanı Salih Bezci

Yaklaşan 1 Mayıs'ta taşeron işçilerinin mücadelesinin 1 Mayıs alanlarında yankılanmasının önemine işaret eden Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Kurultayı, ülke çapında taşeron işçilerinin mücadelesini ortaklaştıracak bir kurultayın önümüzdeki aylarda gerçekleştirilmesi ihtiyacını ortaya koymuştur.

araya gelmesinin ve örgütlenmesinin önünde temel bir engel olarak devreye sokulmaktadır.

Taşeron işçileri işçi sınıfının bir parçasıdır. Gelinek yerde taşeron işçilerinin haklarını ve dolayısıyla geleceklerini kazanmaları işçi sınıfının birleşik, devrimci, militan mücadelesine bağlanmıştır. Taşeron işçilerinin ölüm kalım savaşını kazanmaları için yapmaları gereken AKP iktidarına ya da sendika ağalarına umut bağlamak değil, kendi birliğini sağlamak ve mücadele ateşini harlayarak, "**Taşeronluk köleliktir! Taşeron köleliğine son verilsin!**", "Eşit işe eşit ücret istiyoruz!" haykırışıyla alanlara çıkmaktır. Yapılması gereken "Taşeron Cumhuriyeti"ni alaşağı edecek bir örgütlenme ve mücadele sürecinin

işçileri suçlayarak "İşçilerimiz maalesef bilinçli değil. İşçimize 'baret tak' diyoruz, takıyor, arkamızı döndüğümüz an çıkarıyor" ifadelerini kullandı.

Bezci, iş cinayetlerindeki ağır bilançonun sorumluluğunu ise işçilerin bilinçli olmamasına bağladı. İş kazalarının önlenmesinde "duyarlı işveren ve iyi yetişmiş işçinin" önemine de dikkat çeken Bezci, işçileri şu sözlerle suçladı:

"İşçilerimiz maalesef bilinçli değil. 'Baret tak' diyoruz takıyor, arkanızı döndüğünüz an çıkarıyor. Denetleme yaparken yalnızca patronları değil işçileri de denetleyin. 'Emniyet kemeri takın' diyoruz takmıyorlar. Ceza kesiyoruz, yine takmıyorlar. Bu çok önemli bir konu. İşçilerimizin de bilinçlenmesi gerekiyor."

örgütlenmesidir.

İç Anadolu'nun 4 kentinden katılımlarla gerçekleştirilen **Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Kurultayı** bu çerçevede atılmış bir ilk adımdır. Kurultayda yürütülen tartışmalarda da açığa çıktığı üzere artık görev taşeron işçilerinin birliğinin ve mücadelesinin ülke çapında ortaklaştırılmasıdır.

Yaklaşan 1 Mayıs'ta taşeron işçilerinin mücadelesinin 1 Mayıs alanlarında yankılanmasının önemine işaret eden **Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Kurultayı**, ülke çapında taşeron işçilerinin mücadelesini ortaklaştıracak bir kurultayın önümüzdeki aylarda gerçekleştirilmesi ihtiyacını ortaya koymuştur.

Bu çerçevede, ülke çapında gerçekleştirilecek kurultay için bir koordinasyon oluşturulmuştur. Oluşturulan koordinasyon işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın hemen ardından toplanarak taşeron işçilerinin birliğini yaratacak yeni bir kurultayın örgütlenmesi için hazırlıklara başlayacaktır.

Çağrımız, taşeron köleliği altında sömürülen tüm sınıf kardeşlerimizdir.

Gelin, attığımız bu ilk adımın ardından mücadelemizi ortaklaştıracığımız bu kurultayı hep birlikte örgütleyelim.

Gelin, taşeron köleliğine son verecek birliğimizi hep birlikte yaratalım.

Ankara İşçi Bülteni GREV, Karayolları İşçileri Bülteni, Kayseri İşçi Derneği, Sincan İşçi Birliği

“İŞGAL: 60 Uzun Gün”

“İŞGAL / 60 Uzun Gün” belgeseli İzmir, Avcılar, Ümraniye ve Gebze’de işçilerle buluştu.

Avcılar

Belgeselin Avcılar gösterimi, 4 Nisan Cumartesi günü Avcılar Kemal Bozan Kültür Merkezi’nde gerçekleştirildi. Etkinliğin açılış konuşmasında sınıfa yönelik kapsamlı saldırıların yaşandığı böylesi bir süreçte Greif Direnişi’nin önemine ve kazanımlarına vurgular yapıldı. İlgiyle izlenen belgeselin ardından Greif direnişçileri sahneye davet edilerek belgesel ve Greif Direnişi üzerine söyleşi gerçekleştirildi.

Katılımcıların Greif Direnişi, sendikal bürokrasi, fabrikanın ve işgalin örgütlenme süreçlerine dair sorularına verilen cevaplarla anlamlı tartışmalar yürütüldü. Sendikal bürokrasi gerçeği ve DEV TEKSTİL’e dair sorularla, Greif Direnişi değerlerini ve devrimci sınıf sendikacılığı ihtiyacı üzerine anlatımlarla söyleşi bitirildi.

Gösterim etkinliği Greif işgali ruhuyla, baskı ve zorbalığını arttıran sermaye düzenine karşı mücadeleyi yükseltme ve işçi sınıfının mücadele alanı olan Taksim’in yasaklanmasına karşı 1 Mayıs’ta Taksim’de olma çağrısıyla sonlandırıldı.

İzmir

İzmir’de DEV TEKSTİL Temsilciliği’nde gerçekleştirilen belgesel gösteriminin ardından işçilerle söyleşi yapıldı. Sohbet esnasında Greif belgeselinin önemine değinilerek geçmişten bugüne işçi sınıfının tarihte haklarını fiili-meşru mücadelelerle kazandığı, tarihteki işçi direnişlerinden de örnekler verildi. Greif’in geçmişten bugüne yaşanan işçi direnişlerinin bir sonucu olduğu söylendi.

Farklı fabrikalarda çalışan işçiler de örneklerle taban örgütlenmelerinin önemine dikkat çekti. Yeni Greifler yaratabilmek için herkesin elini taşın altına

koyarak sendikanın çalışmalarına katkı sunması gerektiği söylendi.

Gaziemir Serbest Bölge’de kurulu bulunan SF Leather Deri fabrikasındaki işçilerin direnişine değinilen söyleşide sendikanın 1 Mayıs’a nasıl katılacağı ve ne yapacağı konusunda tartışmalar yürütüldü. 1 Mayıs gündemi üzerinden 26 Nisan’da yapılacak pikniğe çağrı yapılarak piknik komitesi kuruldu.

Ümraniye

Ümraniye’de Tokat Kızılderne Derneği’nde gerçekleştirilen etkinliğe metal, gıda, elektronik, petrokimya, plastik, cam, tekstil, kargo sektörlerinde çalışan örgütlü-örgütsüz birçok işçi katıldı. Sendikalaştıkları için işten atılan ve mücadelelerini sürdüren Divan Turizm işçileri de gösterimde yer aldı.

Belgesel gösteriminin ardından yapılan söyleşide ilk olarak Greif direnişçisi Emel Özyön söz aldı. Birçok işçinin söz alarak belgesele dair görüşlerini belirttiği söyleşide Greif sürecine dair konuşmalar yapıldı. Seçim gündemi üzerine de tartışmaların yürütüldüğü toplantı işçi sınıfının kızıl bayrağı altında 1 Mayıs’ta Taksim’de olma çağrısıyla son buldu.

Gebze

“İŞGAL / 60 Uzun Gün” belgeseli Gebze İşçilerin Birliği Derneği’nde gösterildi. Belgesel gösteriminin ardından belgesel ve Greif deneyimi üzerine sohbetler edildi.

Gösterimin ardından 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde yürütülen çalışmalar değerlendirildi ve planlamalar yapıldı. Greif belgeselinin bölgede gösterimlerini daha yaygın bir şekilde yapmak üzerine de planlamalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir-Ümraniye-Gebze-Avcılar

DEV TEKSTİL direnişin yanında

DERİTEKS Sendikası’na üye oldukları için işten atılan SF Leather işçilerinin Ege Serbest Bölge (ESB) girişinde başlattıkları direniş sürüyor. Direnişlerinin 13. gününde (8 Nisan) direnişçi işçileri Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) üyeleri ziyaret etti. ESB girişinden direniş alanına yürüyen DEV TEKSTİL üyeleri direnişçi işçiler tarafından alkışlarla karşılandı.

DERİTEKS İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz, SF Leather’deki örgütlenme sürecinden bahsetti. Çalışma koşullarının ağırlığı, işyerinde yaşanan baskı ve mobbinglerden söz eden Alagöz, direniş sayesinde patronun baskılarını azalttığını ve yemekler konusunda da iyileştirmeler yapıldığını anlattı.

Alagöz, 14 işçinin işten atıldığını hatırlatarak patron ile gerçekleşen görüşmelerde 11 işçiye ‘işe geri dön’ daveti yapıldığını söyledi. Alagöz, tüm baskılara rağmen kapı önünde direnmeye, işverenin sendikayı tanıyıp, toplu sözleşme imzalanana ve işçilerin hepsi işe geri dönene kadar mücadelelerine devam edeceklerini söyledi.

DEV TEKSTİL Temsilcisi ise işçi sınıfına yönelik yoğun saldırıların olduğu bir süreçten geçildiğini belirterek ‘İç Güvenlik Paketi’, torba yasa, kıdem tazminatının gasp edilmesi, kiralık işçi büroları ve bölgesel asgari ücret gibi saldırıların olduğunu, bu yasalara karşı işçi sınıfının birlikte mücadele etmesi gerektiğini dile getirdi. SF Leather işçilerinin kazanımının işçi sınıfının kazanımı olacağını vurgulayan temsilci ESB gibi yerlerde örgütlenmenin öneminden bahsetti. ESB’de Hugo Boss gibi SF Leather’ın da örgütlü olmasının işçi sınıfına güven vereceğine dikkat çeken temsilci, örgütlü işyerlerinin çoğaltılması gerektiğine dikkat çekti. DEV TEKSTİL temsilcisi, SF Leather işçileri ile sınıf dayanışmasını büyüteceklerini, sınıfın kazanımı için ne gerekiyorsa yapacaklarını belirterek konuşmasını bitirdi. İşçilerle birlikte direniş çayı içerek sohbet eden DEV TEKSTİL üyeleri alandan yine sloganlarla ayrıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Metal grevinin ardından...

Metal işçisi daha örgüt

Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi binlerce metal işçisinin 29 Ocak'ta başlayan grevi bir gün sonra yasaklandı. Yasağın ardından bazı fabrikalarda grevi fiilen sürdürme girişimleri olsa da, grev bu aşamada sona erdi. Haftalar boyunca fabrikalardan büyüyen mücadele dalgasının önü böylelikle alındı. Metal işçileri önlerine konulan barikatları aşamadılar.

Sınıf mücadelesinin bugüne kadarki tarihi, zaferlerden daha çok yenilgileri yazar. Fakat önemli olan yenilmiş olman değil, nasıl yenildiğidir. İkinci olarak da yenilgilerden ders çıkarabilmek, daha güçlü bir temelde yeni mücadelelere hazırlanmaktır. Bunu yapamayanlar alınan yenilgilerin altında ezilir ve bir daha da ayağa kalkma gücü bulamazlar.

Burada işçi sınıfının son döneminin en ileri çıkışlarından biri olan metal işçisinin bu mücadele deneyimini anlamaya ve ileriye doğru gelişmenin dayanağı haline getirmek düşüncesiyle dersler çıkarmaya çalışacağız.

İşçi sınıfı hareketi kendisini yeniden yaratırken...

Pek çok bakımdan işçi sınıfı ve onun öncü kolu olan metal işçisi yolun başındadır.

Dolayısıyla da metal işçisinin mücadelesini kendi başına başı ve sonu olmayan tekil bir olay olarak görmemeliyiz. Bu mücadele sınıf mücadelesinin bugüne damgasını vuran tarihsel dönemden, onun sorunlarından ve görevlerinden bağımsız ele alınamaz.

Bu topraklarda işçi sınıfının mücadele tarihi nereden bakılsa 150 yılı aşıyor. Ama bu mücadele tarihinde, büyük yükselişleri kesintiler ve durgunluk dönemleri izler. Bugünkü başlangıç da işçi sınıfının birikimlerinin tüketildiği, belki de tarihinde görülmedik ölçüde çürütücü bir durgunluğun ardından geliyor. İşçi sınıfı uzun süreli bir kesintinin ardından kendisini yeniliyor, yeniden yaratıyor, bir toplumsal hareket olarak inşa ediyor. Bu ise bir dizi olgunun karşılıklı etkileşimiyle bir tarihsel geçiş süreci olarak yaşanıyor. Bu süreç içerisinde metal işçisinin de özel bir rolü bulunuyor.

Sermaye ve uşakları uzun yıllar önce işçi sınıfını Mengen barikatlarında durdurup saflarını dağıttı ve bir daha ayağa kalkmaması için elini kolunu bağladı. Öyle ki bir dönem işçi sınıfı mücadelesinde yaprak kımıldamıyordu. Grev bir mücadele yöntemi olarak unutulmaya terk edilmişti. Diğer mücadele ve direniş biçimleri de istisnai durumlardandı. İşçi sınıfı cephesinden olan biten her şey sendika bürokratlarının basın açıklamalarından ibaretti neredeyse. Bu tabloda 2000'li yılların ikinci yarısından sonra görülmeye başlanan tek kişilik direnişler sınıf mücadelesi açısından önemli olaylardandı. Sınıfın bir bütün olarak mücadeleden geri durduğu koşullarda

kuşkusuz bu direnişler, her şeyden önce mücadeleciler bir duruşun temsilcileriydi. Genel bir boyun eğişin olduğu koşullarda "tek kişi olsan dahi direnmelisin" bilincini ve ruhunu temsil ediyorlardı.

Giderek bu tek kişilik direnişler ile birlikte ve onların yanı sıra bir dizi mevzide önemli direniş deneyimleri de ortaya çıkmaya başladı. Bunların kimisi ileri kesimler üzerinde önemli etkilerde bulunurken başka bazıları ise sınıf hareketinin bütününe ve toplumu sarsan sonuçlar doğurarak, sınıf hareketinin bundan sonraki gelişiminde anlamlı etkilerde bulundular.

Sinter ve Çel-Mer işgalleri 2008 krizinin ortaya çıkardığı koşullarda barışçıl mücadele biçimlerine vurulmuş güçlü darbeler olarak hafızalara kazındı.

2010 yılının başında yaşanan TEKEL Direnişi kuşkusuz bir milattı. TEKEL Direnişi'yle işçi sınıfı saflarındaki çaresizlik duygusuna darbe vurulurken, direnme bilinci ve ruhu işçi sınıfının saflarında yaygınlaştı. İşçi sınıfı böylelikle toplumsal bir güç olarak yeniden sahneye dönüyordu.

İşte metal işçilerinin 2010 yılının son aylarında birkaç öncü fabrikada başlayan kısa grevi "ek protokoller" yoluyla bitirirse de TEKEL Direnişi'nin kazanımlarına da dayanarak şekillendi. Metal işçileri böylelikle grev silahını eline alarak işçi sınıfına hatırlatmış oldu.

Bu sürecin ardından grev giderek daha sıkça kullanılan bir mücadele yöntemi haline geldi. Yaklaşık bir yıl sonra binlerce tekstil işçisi greve çıktı. İzleyen birkaç yıl içerisinde ise grev ve direniş sayılarında çarpıcı artışlar söz konusudur. Ancak asıl yoğunlaşma özellikle 2013'teki Haziran Direnişi'nin ardından görülmektedir. Bu büyük direnişin yarattığı olumlu politik-moral ortamda örgütlenmek ve mücadele etmek düşüncesi işçi sınıfının geniş kesimlerinde yaygınlaştı.

İşçi sınıfı için TEKEL'den sonra bir diğer milat Greif işgali oldu. Greif işgaline işçi sınıfının Haziran'ı demek yanlısı olmaz. Greif hem işçi sınıfının içine girdiği hareketli bir dönemin doruğudur, hem pek çok yönden de onu ileriye doğru aşarak yeni bir yol açmıştır. Bu andan sonra işçi sınıfı hareketi Greif ile yeni bir soluk, ruh, mücadele bilinci ve ufku kazanmıştır.

Bu, işçi sınıfının kendisini yeniden var etme, elini-kolunu bağlayan eskinin köhnemiş kurumlarından kurtuluş mücadelesiydi. Safları dağıttığı, örgütleri teslim alındığı için on yıllar boyunca tutulduğu azgın sömürü rejiminden bir çıkış arayan sınıf hareketi ayağa kalkıyor, ayağa kalkıkça da elini kolunu bağlayan anlayış ve kurumlarla kavgaya tutuşmak zorunda kalıyordu. Greif'te bir bölük işçinin verdiği bu sert mücadele işçi sınıfına yeni bir yol açmıştır.

2015 metal grevi işte bu sürecin bir parçasıdır. Metal işçilerinin birkaç aya yayılan, dalga dalga

büyüyen ve grevle taçlanan hareketinde belirgin biçimde Greif'in ve Haziran Direnişi'nin izleri görülmüyordu. "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" ve "İşgal, grev, direniş!" sloganlarının eylemlerde öne çıkması tesadüf değildi.

"Eski" ile "yeni"nin mücadelesi

Söz konusu olan işçi sınıfının uzun süredir devam eden durgunluk döneminden çıkması, bu dönemde elini-kolunu bağlayan anlayış ve kurumlarla yüz yüze kalması, yer yer mücadeleye tutuşmasıydı. Yıllar boyunca kendisine hep kaybettirmiş olan eskimiş, köhnemiş ne varsa ondan kurtulma ve yeniyi yaratma mücadelesiydi. Greif, bu mücadelenin tüm temsilcileriyle olduğu gibi kendisini net biçimde ortaya koyduğu bir arena oldu. Bir yanda işçi sınıfının bir dönemine damgasını vurmuş olan yasalılık ve bürokratism, diğer yanda "İşgal, grev, direniş!" sloganında ifade bulan fiili-meşru mücadele ruhu ile fabrika zemininden yükselen ve bürokrasi tanımayan işçi inisiyatifi...

Metal grevi ise oyuncularını değiştirmiş olarak Greif arenasında gördüğümüz "eski" ile "yeni" arasındaki mücadelenin kuşkusuz daha soluk biçimde de olsa yeni bir sahnesiydi. Metal işçisi yasalılık ve bürokratism kurumlarıyla, onun anlayış ve mücadele tarzının yetersizliğini gördü, acısını çekti ama aynı zamanda onu aşmak yolunda hamleler yaptı.

Sınıf hareketinin geçmişine ait kurumlar ve temsilcilerini aşabilecek bir örgütlenme ve mücadele kapasitesi henüz yaratılmamış olsa da, bundan dolayı bu ileriye doğru dalgalanma yerini bir boyun eğişe bırakmışsa da, bu geçici bir durumdur. Sınıf mücadelesinin mevcut koşullarında, eğer olağanüstü bir büyük sarsıcı darbe hareketin halihazırdaki birikimlerini kesip atamazsa ileriye gidiş sürecektir.

Sert mücadelelerde kendini yaratan hareket esas olarak derin ekonomik kriz zemininden doğmaktadır. Kapitalistlerin esneme yeteneğinden yoksun olduğu bu koşullarda işçi sınıfının sabrı tükenmiştir. Mücadeleler yoluyla mevcut durumdan kurtulma umutlarının çoğalması, mücadele ve örgütlenme deneyimlerinin çoğalması, mücadele içinde kendini bulmuş yeni tipte bir öncü işçi kuşağının doğmakta oluşu hareketin güvenceleridir.

Bugün "eski" her şeye rağmen direnmekte ve "yeni"nin güçlerini, anlayış ve şekillenmekte olan kurumlarını boğmak için tüm gücüyle mücadele etmektedir. Öyle ki Greif'te ya da metal grevinde asıl sorun bir yerden sonra 12 Eylül darbesi ve ondan 10 yıl sonra '90'lı yılların başında kapsamlı operasyonlarla işçi sınıfı üzerindeki tahakkümü korumaya yöneliktir. Sermaye ve uşakları haklı olarak "eğer burada kaybedersek arkası gelir ve işçileri tutamayız"

tlü ve güçlü gelecektir!

diye düşünüyorlar. Tam da bu tahakkümün ortaya çıkardığı koşullarda sendikacılık yapan, bu koşullarda kendilerine göre bir düzen kuran güçler de onlara katılmaktadır. Böylelikle işçi sınıfının bu ayağa kalkışına karşı saf tutmakta, bilinçli-hesaplı davranmaktadırlar. Kurulu düzenlerini aşan, ezberleri bozan işçi bölüklerini kırmak için acımasızca davranmaktadırlar. İşte bu nedenle dün Greif işçilerine karşı gösterilen gericilik metal grevi sürecinde Ejot ve Paksan gibi fabrikaların mücadeleci işçi bölüklerine karşı gösterilmiştir.

Bu koşullarda kendisini yeniden yaratmakta olan sınıf hareketinin bugünkü ana mücadele eksenini “eski” ile “yeni” arasındadır.

Değerlendirmemizin bundan sonraki bölümlerinde metal grev sürecine yakından bakarak burada ifade ettiğimiz görüşleri netleştirmek, bu mücadelenin hatlarını ortaya çıkarmak istiyoruz. Bu amaçla süreç içerisinde ortaya çıkan gerçekleri başlıklar halinde ortaya koyacağız.

Yasalıcı-icazetçi sendikacılık iflas etmiştir!

2015 metal grevi yasalıcı-bürokratik anlayışı temel alan yönetim kademelerinin iflasını tescillemiştir. Bunu da Rıdvan Budaklar gibi çürümüş ve tescillenmiş hainler şahsında değil, sendikal alanda kendine göre en ileri ve iddialı temsilcileri üzerinden gerçekleştirmiştir. Birleşik Metal-İş'in yönetimi, sertleşen mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verecek kapasite ve iradede yoksun olduğunu göstermiştir.

Bu yönetim, başlangıçta her türlü eylemden uzak durarak herhangi bir mücadele hazırlığı yapmaktan kaçınmış, Türk Metal imzayı attıktan sonra da aynı sözleşmeye razıyken, metal işçisinin 21 Aralık Gebze mitinginde ortaya koyduğu basınç karşısında geriye kaçamayınca “ileriye” çıkmak zorunda kalmıştır.

Zorunda kalmıştır, ancak ilk fırsatta da mücadeleden yan çizmek üzere... Öyle ki grev yasağı onun için bir kaçış kapısı olmuştur. Böyledir, çünkü ilk olarak grev yasağının gelmesi kesin olmasına rağmen hiçbir hazırlık yapılmamıştır.

İkinci olarak ise yasak geldiğinde ise tüm iddialı söylemlere rağmen anında grev pankartları kaldırılmış, ancak tabandan mücadele isteğinin güçlü olduğu fabrikalarda bunun için birkaç gün geçmesi gerekmiştir. Fiili-meşru mücadeleden uzak duran yönetim soluğu protesto mahiyetindeki suya sabuna dokunmayan eylemlerde ve mahkeme kapılarında almıştır. Bu arada da satış sözleşmesini yırtıp atma iddiası anında bir tarafa bırakılıp “ek protokol” çizgisine dönmüştür. Yani kırıntılarla yetinme çizgisine!..

Bu süreç göstermiştir ki, bugün artık sınıf mücadelesinin koşulları o kadar sertleşmiş durumdadır ki, sermaye karşısında hak kazanmak, çalışma ve yaşam koşullarında esaslı değişiklikler yapabilmek için

Birleşik Metal-İş genel kurul süreci, grup toplu iş sözleşmesi sürecindeki direnilmeden elde edilen yenilginin muhasebesini yapmak, buna zemin hazırlayan nedenlerle hesaplaşmak bakımından özel bir öneme sahiptir. Fabrikadaki temsilciden şube ve genel merkez kurullarına kadar bu süreç, bu amaçla değerlendirilmelidir. Bu bakımdan özellikle bürokratik mekanizmaların hem algı operasyonları hem de örgütlü davranma kapasitesine bağlı olarak arayış halindeki metal işçilerini dağıtmasına izin verilmemelidir.

Metal İşçileri Birliği hem bizzat genel kurul sürecinin bütününe kendi çizgisinde müdahale edecek, hesaplaşma zeminleri haline getirilmesi için çalışacak, hem de aşağıdaki arayış halindeki metal işçilerinin birleşeceği ve mücadele edeceği bir platform hazırlayacaktır.

MİB MYK Nisan Ayı Toplantısı Sonuç Bildirgesi'nden...

Yasalıcı-icazetçi sendikacılık korkulara oynuyor

Yasaların dar sınırları içerisinde yapılabilecek çok az şey vardır. Çünkü kapitalist kriz zemininde sermaye ağır sömürü şartlarından en küçük bir esnekliği göstermekten kaçınmakta ve bunun için de iktidar silahını keyfince kullanmakta, gerekirse hiçbir kural ve yasa da tanımamaktadır. Bu durumda yapılacak şey, sermayeye ve iktidarına karşı yasaların ne dediğine bakmadan fiili-meşru bir mücadele çizgisinde kararlılıkla ilerlemektir.

Birleşik Metal-İş yönetimi bu kararlılığı gösterecek bir bilince ve iradeye sahip değildir. Çünkü yasaları aşmak siyasal bir sınıf duruşu ile devrimci bir irade ve kararlılığa sahip olmayı gerektirir. Bu olmadığı ölçüde söz ile eylem arasında uçurumlar ortaya çıkmakta, sözler hızla inandırıcılığını yitirmekte, yaldızlar dökülmektedir.

Metal işçisi sermaye ve iktidarını yere serecek bir mücadele yolunda ilerlemek, buna uygun bir ruh, bilinç, mücadele gücü ve kapasitesi oluşturmak, böyle bir mücadelenin yükünü taşıyacak, önünden gidecek bir önderliği kendi içerisinde çıkarmak zorundadır.

Bu dönem içerisinde gördük ki yasalıcı-icazetçiliği bir çizgi haline dönüştüren sendikal bürokrasi, her şeyden önce işçi sınıfının en geri kesimlerine ve korkularına dayanmaya çalışıyor.

Kendileri fiili-meşru mücadeleden kararlılıkla uzak duruyorlar. Çünkü kurulu düzeni açacak bir sınıf duruşuna ve iktidar bilincine sahip değiller. Her şeyi burjuvazinin koyduğu, aynı zamanda da keyfine göre ezmekten kaçınmadığı yasaların dar sınırları içerisinde kabullenmeye razılar. Çünkü sahip oldukları bürokratik ayrıcalıkları riske atmak istemedikleri gibi, “solculuk” iddialarına rağmen kapitalizmi yıkma iddiası ve yürekliliğinden yoksundurlar. Bunun için “sınıfa karşı sınıf” çizgisinde mücadeleyi ilerletme ve sermayeyi yenmek düşüncesinden ziyade “makul” ölçülerde mücadelelerle alınabildiği kadarıyla hak alma düşüncesindedirler.

Ancak işçi sınıfı artık bunların o “makul” sendikacılıklarından bıkmıştır, çünkü bu tip sendikacılık

hep kaybettirmiş, işçi sınıfı elinde avucunda ne varsa yitirmiştir. İşte bu koşullarda fiili-meşru mücadele anlayışı sınıfın geniş bölüklerinde kabul görürken yasalca-icazetçilik bu sert mücadele yolunda ödenebilecek bedelleri göstererek işçileri korkutmaya çalışmaktadır. Bunun için sermaye ve uşakları bedel ödemeyi göze alan Ejot gibi sınıf bölüklerini ezerken ellerini ovuşturmakta, seslerini çıkarmamaktadırlar. Hesapları önde yürüyen ama yalnız bırakılan bu bölüklerin ezilmesini, geride duranları yıldırma için kullanmaktadır.

Birleşik Metal-İş'in merkez yöneticilerinden birisi Greif işgali sırasında fabrikaya gittiğinde orada bulunan devrimci işçilerle konuşurken, "Böyle işçiler olsa biz de işgal yaparız, ne var ki" diye kibirleniyordu. Oysa bu süreçte fabrikalarda boy gösteren metal işçileri Greif'teki ortalama işçi profilinden daha ileri niteliklere sahip olduklarını gösteriyorlardı. Mesele işçilerin profilinden ziyade onlara güven verecek, onların en iyi niteliklerine dayanarak yol açacak kararlı bir önderliktir. Greif'te bir avuç devrimci önde yürüyerek, yol açarak, kazanma bilinci ve yürekliliği göstererek işçilerin büyük enerjisini açığa çıkarmışlardır. Oysa metalde mevcut sendikacılar, kendilerine rağmen açığa çıkan enerjiyi küllendirdiler, korkuları büyütüp, işgal yürekliliğini gösterenleri yasakların önünde boyun eğdirdiler.

Bu aşamadan sonra ise yenilginin yolunu açıp fiili-meşru mücadele yolunda yalnız bırakılıp yenilmelerine yol açtıkları sınıf bölüklerinin ödedikleri bedelleri de ana gövdenin terbiyesi için kullanıyorlar. "Makul" mücadele yöntemlerini pazarlayıp ötesine geçenleri "maceracılık"la suçluyorlar. Yılgınlığı büyütüp direniş ateşini köreltmeye çalışıyorlar.

Bürokrasinin iflâsı

Bu süreç aynı zamanda Birleşik Metal-İş payına sendikal demokrasi adına edilen onca sözün gerçek karşılığını göstermiş, "bizde kararlar tabandan tartışılarak alınır, hiçbir şey gizli yapılmaz" iddialarını çökertmiştir.

Evet, toplu sözleşme sürecinin başından itibaren fabrikalarda TİS komisyonları kurulmuş, merkezi komisyonlar da düzenli toplanmıştır. Ancak bu komisyonlara katılım yönetici ve temsilcilerle sınırlı kalmış, çoğu durumda da genel merkeze tabi olmuşlardır.

Buna rağmen aşağıdan yükselen basınç yukarıyı zorladığında ve henüz gidilebilecek kadar alan olduğu koşullarda yönetim kurulları aşağıdaki iradeye uymak zorunda kalmışlardır. 21 Aralık'taki Gebze mitinginde ortaya çıkan grev iradesine karşı gösterilen tavır böyle anlaşılmalıdır. Bu süreçte aşağıdan yükselen iradeye boyun eğmişlerdir, onunla barışık olmuş, onun kendisini ifade etmesine engel olmaktan kaçınmışlardır. Aslında zorunda kalmışlardır. Çünkü aksini yapmış olsalar altında ezilmeleri kaçınılmazdı. Belagati güçlü genel başkanın 21 Aralık mitinginde tüm hünerlerini sergilemesine rağmen içerisine düştüğü durum bunun göstergesiydi.

Bunun için karşısında duramadılar ancak onun daha ileri gitmesini sağlayacak katkıları sağlamadılar, gerekli önderliği de göstermediler. Tabandan ortaya çıkan bu inisiyatiflerin önünü açmak, bu inisiyatifin kendisini örgütlü biçimlerde ifade etmesini sağlamak, demek oluyor ki toplu sözleşme ve grev komitelerini fabrika zemininde olabildiğince fazla işçinin katılımıyla yaygınlaştırmak için hiçbir şey yapmadılar. En önemlisi, gelmesi kaçınılmaz olan grev yasağı konusunda hemen

hiçbir şey yapmadılar, hiçbir önlem almadılar.

Grev yasağının ardından ise "yasağı tanımıyoruz" söylemlerine rağmen anında teslim olan yönetim, bu tutumunu bürokratik mekanizmalara dayanarak aşağıya doğru yer yer kendisini dayatan biçimler halinde egemen kılmıştır. Bu süreçte izlenen strateji bir yerde "böl-parçala-yönet" yöntemini esas almıştır. Bu da "sendikal demokrasi" görüntüsü altında gerçekleştirilmiştir. Öyle ki, ileriye gitme gücü, kapasitesi ve isteği en az olan fabrikalarda grev pankartları anında indirilirken, grevi sürdürme iradesi gösteren Ejot, Paksan ve Demisaş gibi fabrikaların işçileri ise kendi hallerine bırakılarak yıpranmaları beklenmiştir. Bu arada da fabrikalar birbirinden yalıtılmış, fabrikalar içerisinde de işçiler kendileriyle ilgili olup bitenden dahi bihaber bırakılmıştır.

Böylelikle metal işçisi aşağıda sendikal bürokrasiden bağımsız taban örgütlenmeleri yaratamamanın bedelini ödemişlerdir. Sendikanın mekanizmalarını elinde tutan merkezi yönetim, aşağıdaki örgütsüzlük tablosunu değerlendirmiştir. Bir metal işçisinin durumu tarif ederken söylediği gibi, bu mücadelede herkes örgütlü sadece metal işçisi örgütsüzdü. Bunun bedelini de ağır biçimde ödemiş oldu.

Ancak öte yandan da işçi sınıfının geri ve mücadeleden uzak durduğu koşullarda sendikal demokrasiden dem vuranların ve bu geriliğe dayanarak kendilerini parlatanların, aşağıdan hareket geliştiğinde nasıl hızla bu iddialarını bir tarafa bıraktıklarını, ayrıcalıklarını korumak üzere sendika ağalarının bildik tutum ve davranışlarına yaklaştıklarını gördük. Bu anlayışın sahipleri için sendikal demokrasi, son durumda yöneticilerin söz ve karar hakkına sahip oldukları, bu halde de üyelerinden "disiplin" adı altında kesin bir itaatin beklendiği bir kılıftan başka bir şey değildir.

Önderlik sorunu

Taban örgütlenmelerine yapılan vurgu önderlik misyonunu ve işlevini karartmaz, biri diğerini de dışlamaz. Söz, yetki ve karar hakkını taban örgütlenmeleri aracılığıyla kullanan işçilerin egemen olduğu bir sendikal yapıda, yönetim kurulları aşağıdan

GİRİŞ:

Bu program 2009 yılında İstanbul'da toplanan Metal İşçileri Kurultayı'nda, Metal İşçileri Birliği çatısı altında bir araya gelen metal işçilerinin yaşadıkları sorunlara çözüm bulma ve yüz yüze kaldıkları engelleri aşma iddialarının ürünüdür.

O zaman programı sunarken kaleme aldığımız girişte şunları belirtmiştik:

"Metal işçileri bir mücadele programına ve bu programa dayalı örgütlü bir çıkışa yakıcı bir ihtiyaç duymaktadır. Zira, işçi sınıfının bir parçası olan metal işçileri, ağır çalışma ve katmerli sömürü koşulları altında yaşamaktadır. Çünkü metal işçileri dağınık ve örgütsüzdür. Öz savunma örgütleri olan sendikaları işlevlerini yerine getirememektedir. Bu nedenle sendikal olmak ile olmamak arasındaki ayrımlar silinmiştir. Genelde sermaye sınıfı, özelden ise işkolundaki patron sendikası MESS ve metal patronları, yaratılan dikensiz gül bahçesinde keyiflerince

yukarıya şekillenen bu iradenin bir parçası ve ona tabi olur, kararlar alındıktan sonra onu en iyi biçimde uygulanması için seferber olur. Öte yandan böyle bir yapıda da yönetim kurulları edilgen ve etkisiz değillerdir. Onlar da irade, anlayış ve tutumlarıyla aşağıyı etkiler, onu şekillendirirler. Mevcut durumda aşağıdan bağımsız bilinç ve örgütlenme kapasitesinin zayıf olduğu bir durumda ise yönetim kurulları süreç üzerinde belirleyici durumdadır. Zira hem sendikal örgütlülüğün tüm maddi ve manevi gücünü merkezi olarak elinde tutar, hem de bağımsız hareket etme güç ve inisiyatifi gösteremeyen işçiler merkezin tutumundan etkilenmeye fazlasıyla açıktır.

Birleşik Metal-İş Genel Merkezi ve ona tabi olan şube yönetimleri ise bu süreçte olabilecek en kötü önderlik pratiğini göstermişlerdir. Sermaye ve iktidarına karşı sınıfa karşı sınıf çizgisinde metal işçisinin mücadelesini örgütlemek konusunda neredeyse elle tutulur bir anlamlı icraatları yoktur.

Böyle bir süreçte gerçek bir sınıf önderliği, mücadeleyi olası saldırıları göğüsleyerek MESS'i yere serecek bir öngörüyle örgütlemek üzere seferber olur. Uyarır, bilinçlendirir, safları toparlar, kararsızlıkları giderir, boşlukları doldurur, moral verir, ruh katar, önden yürür. Önden yürürken geride olanı bırakmaz, önde duranı, ileriye gitmek isteyeniyi güçlendirir ve ona yaslanarak geride duranı ilerletir.

Peki gerçek bir sınıf önderliğinin bunu yapması gerekirken Birleşik Metal-İş yönetimi nasıl davranmıştır?

Toplu sözleşme sürecinin başından Türk Metal'in sözleşmeyi imzalamasına kadar neredeyse hiçbir şey! İmzalamaya safhasından kısa bir süre sonra aynı yolu tutmak niyetindeyken iptal edilmek istenmesine rağmen aşağıdan uygulanan basınçla gerçekleştirilen 21 Aralık mitingini bir hava boşaltma eylemi olarak düşünürken, yine aşağıdan basınçla grev kararı almak zorunda kaldılar. Bu safhadan sonra ise mücadeleyi bir bütün olarak sürdürmek yerine son derece riskli olan "MESS'ten ayrıl da gel!" denebilecek strateji üzerine kurdular. Greve varmadan MESS'ten koparabileceklerini koparmaya yöneldiler. Ama böylelikle de metal işçisinin gücünü böldüler. Bu arada da Alstom gibi fabrikalarda alelacele kötü denebilecek sözleşmeler imzalandı. Fakat bu aşamada

dahi metal işçisinin aşağıdan büyüyen mücadele dalgası kendiliğinden kabardı, böylelikle her şey rağmen greve çıkıldı. Bu aşamada grev yasağının geleceği aşıkardı. Yasak geldi ama görüldü ki yönetim yasağı çiğneyip geçme iradesi göstermek yerine daha baştan teslim oldu. Teslimiyeti örgütleyip Ejot, Paksan, Demişaş, Cengiz Makina gibi fabrikaları geri çekmeye çalıştı, onlara rağmen ileriye gidenleri de tecrit etti. Süreci tümüyle yasal ve protestocu bir zemine sıkıştırıp akabinde de her fabrikayı kendi kaderine bırakıp MESS karşısında safları tümünden dağıttı.

İşte böylelikle tabloda sendika yöneticiliği ile sınıf mücadelesine önderliğin iki ayrı şey olduğu net biçimde ortaya çıkmış oldu.

Buradan çıkarılacak sonuç şudur:

Ortada mücadelenin tüm şartlarını hesap eden, karşılaşılması olası tüm zorlukları aşmaya ve MESS'i yenmeye odaklanmış bir önderlik yoktur. Böyle bir önderlik olmayınca mücadele stratejisi de ara çözümler üzerine kurulmuştur. Kendine ve metal işçisinin gücüne güvensiz, kararsız, ara yollardan, kısmi çözümler peşinde koşan, bunun için de metal işçisinin mücadelesine gücünü ve enerjisini körelten, bu enerjinin açığa çıkmaması için elinden geleni yapan, ileriye yönelik bir kıvılcım çıktığında bunun yayılmaması için elinden geleni yapan bir yaklaşım söz konusudur.

Sınıf dayanışmasının zayıflığı bahane olabilir mi?

Kuşkusuz sınıf mücadelesinin tüm dengelerini değiştirebilecek özellikte bir eyleme kalkıldığında bu eylem artık bir mevzi olmaktan çıkar bir sınıfın kavgası haline dönüşür. Bu demektir ki; düşmanın kendi cephesinden kavgaya sınıfının tüm güç ve olanakları seferber ederken, kazanmak için sen de kendi sınıfının güç ve enerjini arkana almak zorundasındır.

Metal grev sürecinde MESS sınıfı için mücadele etmiş ve sınıfının gücünü arkasına almış, iktidar silahını kullanmıştır. Metal işçileri için ise aynı şeyi söylemek mümkün değildir. İşçi sınıfının Türk-İş'te örgütlü kesimlerinin desteği yoktur ama DİSK cephesinden de öyle fabrikalardan yükselen bir destek söz konusu olmamıştır. Temsili düzeyde eylemlere katılım ve mücadelede hiçbir etkisi olmayan basın açıklamalarının ötesine geçilmemiştir. Bu bir kez daha Türk-İş ve DİSK payına sendikaların iflas tablosunu göstermiştir.

Öte yandan ise sendika yönetimlerini aşacak düzeyde aşağıda işçilerden ve diğer toplumsal kesimlerden destek gelmekle beraber bu desteğin sınırları bellidir.

Peki bu durum Birleşik Metal-İş yönetiminin süreç boyunca sergilediği geriliği açıklar mı, bir mazeret oluşturur mu? Bizce hayır. Çünkü sınıf mücadelesinde hiçbir zaman hazır destek kuvveti bulamadığın gibi, geri duranı zorlayacak ve dayanışmayı dalga dalga büyütecek olan da senin mücadelendeki kararlılığın, ilerleme gücüdür. Bu olduğu koşullarda yönetimlere hakim kayıtsızlık ne olursa olsun işçi sınıfının, emekçilerin ve gençliğin aktif desteğini yaratmak da zor olmayacaktır. TEKEL örneği unutulmasın.

Sınıf mücadelesinde çığır açan, dengeleri değiştiren tüm süreçlerin en başında hep az sayıdaki öncünün fedakarlığı görülmüştür. Bundan sonra, bir yol açılıp da yeni bir direnç oluşturulduğunda geri ve kararsız öğeler ile ana gövde bu noktaya doğru ilerlemişlerdir.

Sonuçta sınıf hareketinin ve örgütlülüğünün ne durumda olduğu bilindiği ölçüde buna uygun önlemler alabilir, solğunuzu buna uygun tutarsınız.

Bu yapılmadığında ise dayanışma yoksunluğu üzerine şikayetler kendi görevlerini yerine getirmemenin bahanesi haline gelmiş demektir. Bizim örneğimizde olan da budur.

Reformizmin tükenişi

Sendikaya hakim yönetimin gelişmelerin altında bu biçimde ezilmiş olması tek tek yöneticilerin kişisel özellikleriyle ilgili değildir. Yaşanan darlığın ve soluksuzluğun gerisinde hem sosyal-sınıfsal konumdan gelen zayıflıklar hem de bunu tamamlayacak biçimde bir siyasal dünya görüşü ve duruşu vardır.

Sosyal-sınıfsal konum bürokratik ayrıcalıklar nedeniyle işçi sınıfına yabancılaşmakla ilgilidir. Bu halde kurulu bir düzene sahip olmak ile kurulu düzenle çok yönlü ilişkiler kurulur. Bu durumda da riske girmekten, kurulu düzenle hesaplaşmayı gerektiren eylemlerden kaçınılır.

İşte bu sosyal-sınıfsal konuma denk düşen siyasal anlayışlar, ya CHP solculuğu ya da kurulu düzeni aşmayan siyasal-örgütsel platformuyla reformizmdir. Bu siyasal konum, kurulu düzenle devrimci bir hesaplaşma iddiası ve gücünden uzaktır, yasalıcıdır, işçi sınıfına güvensizdir.

Bu haliyle sendikaya hakim CHP çizgisiyle şubelerde ve fabrikalarda mevzilere sahip olan reformizm ortak bir paydada buluşmuştur. Bu ortak payda yasalara boyun eğme, bürokrasiye boyun eğme, işçi sınıfına güvensizlik ve AKP karşıtlığının ötesine geçememektir. Bundan dolayı reformizmin kulvarında duranlar utangaçça yapılmış değinmelerin ötesinde merkez yönetimine yönelik eleştiriden uzak durmuşlardır. Çünkü onlar geleceklelerini sınıf mücadelesine, işçi sınıfının devrimci iktidarına bağlamak yerine, kurulu düzen içerisinde konumlarını sağlamlaştıracak dayanaklar edinmeye, siyasal olarak temel varlık zeminleri olan parlamenter hesapları için istismar etmeye çalışmaktadırlar. İşte bunun için grev yasağına karşı basın açıklamaları ve protestolarla yetinip mahkeme kapılarına umudu bağlayanlar, bundan başka ise bir hesaplaşma yolu olarak seçimleri göstermişlerdir. Grev yasağını metal işçisinin ve işçi sınıfının öz gücünü harekete geçirip çiğneyip geçmek yerine AKP ile sandıkta hesaplaşma çağrısı yapmışlardır. Bu demektir ki metal işçisinin öfkesi sandık hesapları yapan reformist hareketlerin oy hanesine yazılmaya çalışılmaktadır.

Dolayısıyla bu süreç aynı zamanda düzen solu kadar reformizmin de tüm geriliğiyle boy göstermesine vesile olmuş, sınıf mücadelesinde ufkunun sınırlarını göstermiştir.

Yeniden başlamak için güçlü dayanaklar

Sendikal bürokrasinin ve reformizmin süreç içerisindeki rolünü açığa çıkarmak ve kavramak önemlidir ama bu bir tek yanlılık üretmemelidir. Sonuçta bu güçlerin etkinliğinin bir zemini var ve beraberinde eğer başarılı oluyorsa bunun nedeni karşılarındaki gücün yeterince hazır olmamasıdır.

Sonuçta metal işçileri pek çok yönden zorlamasına rağmen sermaye ve sendikal bürokrasinin koyduğu engelleri aşıp geçememiştir. Bu her şeyden önce onun bağımsız bir bilinç ve örgütlenme gücüne ulaşamamış olmasından ileri gelmektedir. Eğer siz mevcut iktidar kurumlarına alternatif bir örgütlenme ve iktidar zemini yaratamazsanız onu da aşamazsınız. Bu durumda da boyun eğme kaçınılmaz olmaktadır.

Öte yandan ise ileri ve öncü metal işçileri payına

yazılabilecek bir başarısızlık olmakla birlikte, yine de geride kalan süreç daha başlangıç sayılmalıdır. Önemli olan bu büyük mücadele deneyiminden gerekli sonuçları çıkararak, mücadele ve örgütlenmeye devam edebilmektir.

Bu bakımdan da iki aylık süreç içerisinde ileriye çıkışın önemli maddi ve moral dayanakları da vardır. Öyle ki metal işçileri geriye dönüp baktıklarında öncelikle tüm engel ve soruna rağmen nasıl da böylesi bir görkemli hareketi yaratmış oldukları üzerinde düşünmelidir.

Böyle bir gözle bakıldığında çok şey görmek mümkündür.

Öncelikle metal işçisi sendikal bürokrasinin kayıtsızlığına ve görevlerini ortada bırakmasına rağmen bir grev iradesi ortaya koymuş ve yöneticileri buna zorlayabilmiştir.

Bir diğeri tüm örgütsüzlüğüne rağmen alınan kararları uygulamada ve onu ileriye taşımada büyük bir dinamizm göstermiştir.

Bürokrasiye körü körüne itaat devri sona ermiştir. Pek çok fabrikada bürokratik dayatma ve oldu-bittiler zorlanmış, bazı yerlerde de aşılabileceği gösterilmiştir.

Bürokratik sansür ve kapalılık aşılmış, kapalı kapılar ardında sendikacılığı sürdürmenin olanaksız olduğunu göstermiştir. Kuşkusuz bunda sosyal medyanın rolü büyüktür. Böylelikle anlaşılmalıdır ki bundan sonra bürokrasinin işleri eskisi gibi sürdürme olanağı yoktur.

Metal işçilerinin bünyesinde henüz ayakları üzerinde duramamakla birlikte mücadelenin yükünü taşıyabilecek ve bürokrasiye kafa tutabilecek bir öncü kuşak giderek şekillenmektedir.

Barişçil ve yasalıcı mücadele anlayışla sonuç almanın imkansız olduğu iyice anlaşılmalı, "işgal, grev, direniş" yolu giderek geniş kesimler tarafından benimsenir hale gelmiştir.

Bu mücadele ve örgütlenme çizgisini rehber edinen Metal İşçileri Birliği gibi zeminler giderek öne çıkmaktadır.

Kazanmak için...

Sınıf mücadelesinde bir geçiş dönemi olarak okunabilecek bu dönemde alınan bu kısmi yenilgi kimseyi yanıltmamalı. Hareket bir parça durdurulsa da genel olarak ilerlemeye devam edecektir. Dahası bu büyük mücadelelerin ortaya çıkardığı derslerle donanacaktır. Tükenmiş ve mücadeleye yanıt verme gücünden yoksunlukları tescillenmiş olan "eski" karşısında "yeni" büyük kazanımlar elde etmiştir.

Yukarıda olumluluklar olarak sıraladığımız bu kazanımlar daha güçlü bir yeniden gelişin dayanaklarıdır.

Bu demektir ki bugünün görevleri şunlardır:

- Öncü işçi kuşağının bilinç ve örgütlenme planında devrimci bir rotada gelişmesi için önlemler alınmalıdır.

- Bu dönem içerisinde gücünü gösteren zeminler güçlendirilmelidir.

- Sendikal bürokrasi ve reformizme karşı amansız bir mücadele verilmelidir.

- Bu süreçte hem güçlü bir taban örgütlenmeleri ağı hem de mücadelenin yükünü taşıyacak ve çok yönlü ihtiyaçlarına yanıt verecek bir önderliği içerisinde çıkarılmalıdır.

- Tüm bunlar yapıldıktan sonra metal işçilerinin daha güçlü biçimde geleceğine ve bu kez engelleri aşarak MESS'i yeneceğine kuşumuz yoktur.

(Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu'nun grev süreci üzerine yaptığı değerlendirmedir...)

DİSK/TEKSTİL ve işçi satıcılarının it dalaşı

B. Seyit

DİSK/Tekstil Sendikası'nın şube genel kurulları geçtiğimiz aylarda gerçekleştirildi. Fakat genel merkez genel kurulu Rıdvan Budak'ın meclise girme hevesi yüzünden bir müddet ertelendi. Çete başı eğer meclis koltuğunu garantileyemezse sendika koltuğundan da olmamak için böyle bir yolu tercih etmiş oldu. İşçi sınıfının mücadele mevzisi olan sendikaları babalarının çiftlikleri gibi kullanan sendika ağalarının bu gibi davranışları olağan bir hal almış durumda. Bazı istisnalar hariç bugün birçok sendikada benzer durumlar söz konusudur.

Sendikal demokrasiden bahseden birçok sendikacı da bugün bu çarkın önemli bir parçasıdır. 'Solcu' ya da 'devrimci' hangi sıfatla anılırsa anılınsın sermaye düzeninin yasaları içinde kaldıkça hiçbir sendikal anlayış ve sendikacı demokratik bir işleyişle hareket etmez-edemez. *Çünkü Sendikalar Yasası ve sendikaların nasıl hareket etmesi gerektiğini belirleyen bir dizi yönetmelik baştan aşağı anti demokratik bir işleyişle sahiptir. Mevcut yasaların ve mevzuatların dışına çıkmadan demokratik bir sendikal anlayış mevcut değildir. Bugünün koşullarında ise bunu yapan istisna (o da bazı tali konularda) sendikalar ve sendikacılar mevcuttur.

Sendikaları tabanın söz, yetki, karar mercilerine dönüştürmek için anti demokratik sendikal yasalara vb. karşı da mücadele etmek gerekir. Bugün birçok sendika yönetimi ve sendikacı yasaların anti demokratikliğinden bahsetmektedir. Fakat bu yasaların değişmesi için en ufak adımlar dahi atmamaktadırlar. Bazı adımlar atanlar ise dava açmakla yetinmektedirler.

İşçi sınıfı mücadelesinin deneyimleri ve birikimleri göstermektedir ki anti demokratik uygulamaları ve yasaları ortadan kaldırmanın yolu fiili-meşru mücadeleyi büyütmekten geçiyor. Hukuki süreçler fiili-meşru mücadeleyle birlikte ele alındığında işe yarıyor. En ufak kazanımları elde etmek için bile fiili-meşru mücadeleden başka yol yoktur. Bu da sermayenin yasalarını reddederek işçi sınıfının mücadele yasalarıyla hareket etmek demektir.

İşçi sınıfının mücadele yasalarıyla hareket; sınıf mücadelesini düzenin dar sınırlarının dışına taşımak ve her türlü araç ve yöntemi işçi sınıfının mücadelesini büyütmenin dayanağına dönüştürmek demektir. Tarihe kabaca bile baktığımızda işçi sınıfının mücadelesinin aracı olan bir dizi kurumun böyle bir anlayışla yaratıldığını, birtakım hakların böylesi bir mücadele tarzıyla elde edildiğini görebiliriz.

İşçi sınıfı ve emekçilere dayatılan her türlü kölelik koşullarını ve baskıcı uygulamaları ortadan kaldırmanın yolu "devrimci sınıf sendikacılığı" anlayışını etekemiğe büründürmekten geçiyor. Devrimci sınıf sendikacılığının temel ilkelerini ve yöntemlerini Greif işgali deneyimi bir kere daha göstermiştir. Bugünün Türkiye'sinde Greif işgalinin yarattığı mücadele birikimi ve değerlerini aşan bir deneyim yoktur. Greif işgali deneyimi işçi sınıfı demokrasisine iyi bir örnek olduğu gibi, sermayeye, sendikaları çiftliklerine çevirmiş 'solcu', 'devrimci' ve her türlü sendika ağalarına,

Sonuç olarak: Rıdvan Budak, Kazım Doğan ve diğerleri işçi sınıfına ihanette sınır tanımamaktadırlar. DİSK/Tekstil'i kendi kişisel çıkarları için kullanmaktadırlar. Sendikayı patronların danışma bürosuna çevirmiş durumdadırlar.

taşeron köleliğine vb. karşı mücadelenin nasıl verilmesi gerektiğini de göstermiştir. Greif işgalinden sonra; söylenen sözlerin altı doldurulmuyorsa söylenen sözlerin hiçbir değerinin olmadığı daha belirgin biçimde görülmüştür. Bu da bir dizi sendikal anlayışın gerçek iç yüzünün teşhir olmasını sağlamıştır. Bunun içindir ki Greif işgalinin değerlerine ve bu değerlerin yaratılmasına öncülük eden sınıf devrimcilerine karşı bazı kesimler açık ve gizli saldırıya geçmişlerdir. Bu tutumlarıyla sermaye düzeninin eklentisi olduklarını bir kere daha göstermişlerdir.

Greif işgali deneyiminin açığa çıkardığı değerlerden rahatsız olanlar koltuklarını garanti altına almak için her türlü oyunu sergiliyorlar. Başka Greif'lerin yaratılmasının koltuklarını kaybetmek olduğunu bildikleri için düzenin sendikal alandaki ideolojik saldırı aygıtı gibi çalışıyorlar. Sınıfın bilincini körelten tutumları hayata geçiriyorlar. Bazıları bunu 'demokratik' görünümüyle incelterek yaparken DİSK Tekstil'e hakim anlayışı temsil edenler ve benzerleri açıktan yapıyorlar. Demokrasiyi kendi aralarında koltuk kapma yarışı olarak görüyorlar. Kim daha ahlaksız, yalancı, yalaka... ise o daha başarılı oluyor. Bugün DİSK/Tekstil'de bu kirli oyunun yeni bir perdesi sergileniyor.

Seçim hezimet, sendikal ahlaksızlık!

Rıdvan Budak milletvekili aday adaylığı seçimini kaybedince bu sefer sendika koltuğunu garantilemek için kolları sıvadı. İlk icraatı ise Greif üzerinden lafazanlık yapmak oldu.

Sendikada koltuk kapma yarışına milletvekilliği aday adaylığı çalışmalarından kaynaklı gecikmeli başlayan çete başı yalan dolanla dolu bir açıklamayla bu açığı kapamaya çalışıyor. Bir yanı sıra sınıf devrimcilerinin çete başının kirli yüzünü anlatan çalışmalarının etkisini silmeye çalışıyor, diğer yanı sıra çünkü has adamlarının kendisine karşı giriştiği koltuk kavgasında bunların önünü kesmeye çalışıyor. Ahlaksız ittifaklar, dalavere, ihanet, gerçilik, sermaye uşaklığı, patronların danışmanlığı vb. kirli işlerin temsilcilerinin birbiriyle yarışı önümüzdeki günlerde aralarında bir anlaşma olmazsa kızışacak gibi gözüküyor. Şunu da belirtmek gerekir ki aynı ipte cambazlık yapanlar gerici çıkarlarını zayıflatan bir durumla karşılaştıklarında anında birleşirler.

DİSK/Tekstil: Yalan içinde yalan!

DİSK/Tekstil Sendikası genel kurul süreci yalanlarla, hilelerle başladı. Üyelerinin onayıyla temsilcilerini seçtiklerini iddia edenler işçilerin önüne sandık dahi koymadılar. İplerini ellerinde tutabilecekleri kişileri temsilci olarak seçtiler. Sendika üyesi işçilerin büyük bir kısmı (özellikle Hadımköy) sendika temsilcisinin seçildiğinden bile habersizdiler. Birden birileri temsilci olarak açıklandı. Diğer fabrikalarda da benzer bir durum yaşandı. Bu duruma itiraz etmek isteyen işçiler ise sindirildikleri, kendilerine olan güvenleri yok edildiği ve korkutuldukları için itiraz edemediler. Yıllardır Greif'e bağlı Ünsa'da benzer durumlar yaşanıyor. Yıllardır sendikanın atadığı kişiler temsilci yapılıyor. Ses çıkaran işçiler işten atma tehdidiyle karşı

karşıya kalıyor.

Şube genel kurulları yapılıyor. Nasıl ve nerede hangi tarihte yapıldığından işçilerin haberi olmuyor. Kimlerin nasıl delege seçildiği ise belirsizliğini koruyor. Sendika sitesinde genel kurulların (özellikle İstanbul şube) yapıldığına dair iki satırlık bir yazı çıkıyor. Eğer ki üye işçiler sendika sitesini takip ediyorsa 'genel kurul' diye bir şeyin yapıldığından haberdar olmuşlardır. Tüm bunlar bu fabrikalarda yaşanmıyormuşçasına bir de yalan içinde yalan söyledikleri bir açıklama yapıyorlar. Temsilciler işçilerin özgür iradesiyle seçilmiş, toplu sözleşme işçilerin onayıyla imzalanmış... gibi gerçeklikten uzak ifadeler kullanıyorlar.

Bu baylara sormak gerek Greif Hadımköy fabrikasına saldırı olduğu ve bütün işçilerin gözaltına alındığı, fabrikanın boş olduğu bir zamanda imzalanan toplu sözleşmeyi hangi işçilere sordunuz da imzalandı. Yoksa şimdi fabrikada yüksek maaşla ustabaşı ve diğer yönetici kadrolarda çalışan taşeron patronlarına mı sordunuz? Onların onayıyla mı imzalandı?

Durum gösteriyor ki işçilerin onayıyla imzalandığı ilan ettikleri toplu sözleşme taşeron patronların onayıyla imzalanmıştır.

'Sektörün en iyi sözleşmesi' denilen sözleşmenin ne olduğunaysa nedense değinmiyorlar.

Algıları yanıltmak için her türlü laf cambazlığını yapıyorlar.

En iyi sözleşmenin ne olduğunu genel hatlarıyla biz açıklayalım:

- 44 taşeron kalktı 1 taşeron (DİSK/Tekstil yönetimi) fabrikada faaliyete başladı.

- Eski taşeron patronları 5 bin TL'den başlayan maaşlarla ustabaşı, bölüm sorumlusu olarak işçilerin başında kâhyalığa devam ediyorlar.

- İşçiler üzerindeki baskı arttırıldı, 44 taşeron olduğu dönemden daha fazla üretmeleri baskısı yapılıyor. Performans dayatması uygulanıyor (44 taşeron varken 50 çuval çıkaran işçiden 70-80 çuval isteniyor). Buna bağlı olarak mobbing yapılıyor.

- Sesini çıkaran işçiler sendika yöneticileri ve temsilcilerinin onayıyla sürgün ediliyor, işten atılıyor.

- Sendika ve fabrika yönetiminin birlikte hazırladığı listelerle toplu işten çıkarmalar yapılıyor. Sesini çıkaranlar "aman Greif'in adını kirletecek hiçbir şey yapmayın. Biz size başka iş buluruz" gibi oyalayıcı söylemlerle susturulmaya çalışılıyor.

- Sendikacılar patronun talimatlarını hayata

geçiren yönetici gibi çalışıyorlar. Bu haliyle fabrikanın üretimden sorumlu yeni yönetiminde fiilen Ulaş (fabrika yöneticisi), Tahir (fabrika yöneticisi), Cihangir (Dudulu işyeri temsilcisi), Mehmet Ali (şube yöneticisi), Ünsa temsilcisi), Kazım Doğan (şube başkanı) vb. yer alıyor.

- Çeşitli bahanelerle sendika yöneticileri ve fabrika yönetiminden oluşan ortak yönetimce işçiler işten çıkarılıyor.

- Geleceklerini garanti altına almak isteyen sendika ağaları CHP ilçe örgütlerine haber göndererek tanıdıklarını (Hadımköy fabrikası başta olmak üzere) Greif'e sokmalarını sağlıyorlar. Bir taşla iki kuş vurmuş oluyorlar. Birincisi seslerini çıkardıklarında parti referansları kullanılarak ezilecekler, ikinci olarak ise partideki itibarlarını ve desteklerini arttırmış olacaklar.

Bu durum bile fabrikadaki bir dizi gelişmenin şekilsel olduğunu gösteriyor. Şekilsel birtakım düzenlemeler dahi Greif işgalinin basıncıyla yapılmıştır.

Eğer ki Greif işgali olmasaydı, burada en ufak bir adım atılması dahi mümkün olmazdı. Bugün sendika ağaları her şeyi tersine çevirmeye çalışıyorlar. Buralardan kendilerine pay çıkarmaya çalışıyorlar. Bunun için gericiilikte sınır tanımıyorlar. Sendika ağalarının yaptığı tek şey var o da devrimci sınıf sendikacılığı anlayışının ve fiili-meşru mücadelenin yaygınlaşmasının, genelleşmesinin önünü kesmektir. Bunu da kendi konumlarını ve hizmet ettikleri sermayenin çıkarlarını korumak için yapıyorlar. Greif'te "sektörün en iyi sözleşmesi" diye ifade edilen sözleşme sermayeye hizmette en iyi sözleşme olarak ortada duruyor.

Kazım Doğan, Rıdvan Budak kayıp başlandı

Tarihi Rıdvan Budak kadar ihanetle dolu Kazım Doğan yıllardır özlemine çektiği genel başkanlık için kolları sıvadı. Greif fabrikalarını kendisi için genel merkez yolunda dayanak olarak kullanmaya çalışıyor. Rakiplerini elemek için demagojide, yalanda sınır tanımıyor. Çünkü hocası Rıdvan Budak'ı bile amacına ulaşmak için harcamakta sıkıntı görmüyor. İt dalaşı aldı başını gidiyor.

İt dalaşına girmeden önce Kazım Doğan kimdir kısaca değinelim.

Yıllardır DİSK/Tekstil'de yöneticilik yapıyor. '90'lı yıllarda DİSK ve bağlı sendikalar yeniden açıldığında

şube yönetiminde yerini aldı. Şube başkanlığı ve çeşitli yöneticilikler yaptı. Örgütlenmek için şubesine başvuran birçok patronlarla işbirliği içinde sattı. Sun Tekstil vb. gibi birçok fabrikada ihanetlerinden dolayı işçilerden dayak yedi. Sendika yönetiminin ihanetlerinden dolayı İstanbul'da üyesi bitme aşamasına geldiği için bütün şubeler kapatılarak İstanbul Şubesi adıyla tek şube oluşturuldu. Sendikanın başındaki çete (başta Kazım Doğan) İstanbul başta olmak üzere birçok yerde DİSK/Tekstil'in örgütlü olduğu fabrikalarda patronlarla anlaşarak sendikanın yetkisini düşürdü. Bazılarının da Öz İplik-İş gibi sendikalara geçmesini sağladı. Kazım Doğan koltuk kavgası sonucu sendika yönetiminden düşürüldüğü dönemde ise ilk iş olarak Öz İplik-İş'e kapağı attı. Uzun süre Öz İplik-İş Sendikası'nda çalıştı. Daha önce bu sendikaya sattığı fabrikaların hatırına ve patronların referansı ile bu sendikanın çalışanı oldu. Çete başı Rıdvan Budak'ın çabalarıyla tekrar DİSK/Tekstil'e dönerek burada şube başkanı yapıldı. Bu dönemde İstanbul şubesinin üye sayısı 200'ün az üzerindeydi. Tek örgütlü olunan yer Ünsa'ydı. Cesur Çuval vb. gibi yerlerde örgütlenme çalışmaları bizzat Kazım Doğan tarafından boşa düşürüldü. Örgütlenen işçiler yalnızlığa terk edildi. Buradaki örgütlenme çalışması yenilgiye uğratıldı. Birçok yerde benzer durumlar yaşandı. Greif'te örgütlenme çalışması sınıf devrimcilerinin çabasıyla başarıya ulaştırıldı. Buradaki çalışmayı baltalayan tutumları sınıf devrimcilerinin mücadele deneyimleriyle boşa düşürüldü. Buradaki işçi iradesini kırmak için her türlü kirli oyunu sergiledi. Bunun için işgal döneminde işçiler tarafından fabrikaya girişi yasaklandı. İşgalci işçiler içinden onurunu parayla satacakları tespit ederek işbirliği yapmak için uğraştı. Yunus Kaya, Cihangir Şahan vb. gibi onurunu parayla satan sınıf düşmanlarını üç kuruşa satın aldı. Satın aldığı kişilerle birlikte patron ve polisle işbirliği içinde direnişi kırmak için uğraştı. Polis saldırısı için gerekli bilgileri topladılar.

Greif'te örgütlenmenin güçlendiği dönemlerde "Öz İplik-İş'te örgütlenebiliriz. Rıdvan burda başa bela, ora bu açıdan daha rahat. Yönetimi daha iyi" diyebilecek kadar da ahlaksızlaşmıştır.

Bu ifadeler bile her anında kişisel çıkar ve ihanetten başka bir şey düşünmeyen bu hainin gerçek iç yüzünü anlatmaya yeter de artar.

Şimdi gelelim it dalaşına. Kazım Doğan, Rıdvan Budak'ın milletvekili olmak için çabalamasını fırsata çevirerek sendika genel başkanlığı için manevralarına başladı. Greif'e bağlı fabrikalarda boy gösteren işçi satıcısı Doğan, burada yalanlarla dolu konuşmalar yaptı. Mücadeleci bir görünüm çizmeye çalıştı. Kırk yıllık hocası ve kirvesi olan Rıdvan Budak'ı harcamak için çabalamaktan geri durmadı.

Peki, bunu nasıl yaptı-yapıyor?

Tabii ki hocası ve kirvesi olan çete başından öğrendiği kirli ayak oyunları ile yapıyor. Birbirlerine karşı aynı kirli yöntemleri kullanıyorlar.

- Kendi kirli işlerinin üzerini örtmek için suç ortaklarını karalayarak konuşmaları seçim öncesi fabrikalarda yapıyor. Çünkü suç ortaklarını feda etmekten çekinmiyor. Bir ahlaksızlığı başka bir ahlaksızla örtmeye çalışıyor. 10 yıldan beri Ünsa'nın DİSK/Tekstil'de örgütlü olmasına rağmen doğru düzgün bir sözleşme imzalanmamış olmasının ve buradaki taşeron işçilerinin üye yapılmamasının faturasını Süleyman Çelebi ve Rıdvan Budak'a kesen konuşmaları Ünsa'da yapıyor. Kendisinin de bunlara ses çıkarmadığı için suçlu olduğunu, bu hatasının farkında olduğunu ifade eden konuşmalar yaparak artık bu tarz şeylere izin vermeyeceğini konuşmalarında ifade ediyor.

Greif işgali zamanında ise hiç de böyle düşünmüyordu. Ünsa'nın bahsettiği kişiler sayesinde örgütlü olduğunu vurguluyordu. Taşeronluğun kalkmasının imkânsızlığı konusunda (hayalci bir düşünce olduğunu ifade ediyorlardı) hocası Budak'la aynı düşünüyordu.

- Greif işgalcilerinin taşeronluğun kaldırılması talebini "hayalci bir talep" olarak görüyorlardı. Şimdi ise Kazım Doğan fabrikalarda yaptığı konuşmalarda, Rıdvan Budak yaptığı yalan dolu açıklamalarda taşeronluğu bu fabrikalarda kaldırmak için çok uğraştıklarını ifade ediyorlar. Söylediklerine kendilerinin de inandığını pek zannetmiyoruz.

- Kazım Doğan hocası Budak için "hem siyaset yapacaksın hem de gelip sendikanın başında duracaksın. İşçilerin imkânları üzerinden kimsenin siyaset yapmasına izin vermeyeceğim" diyerek işçilerin tepkisini Budak'a yönelterek kendisini desteklemelerini isteyen konuşmalar yapıyor.

- Patron temsilcileriyle kol kola girerek işçilere 'bakın yöneticiler benimle birlikte ona göre' mesajı veriyor. İşçileri kendisini desteklemeleri için baskı altına alıyor.

- Muhtemeldir ki Rıdvan Budak hainine karşı ayarttığı kendi gibi hainlerle Mehmet Ali (Ünsa), Cihangir (Dudullu)... pazarlığını bitirmiş koltukları paylaşmıştır.

İt dalaşı önümüzdeki günlerde daha da kızışacaktır. Rıdvan Budak'ın ilk elden 3 Nisan'da yayınladığı açıklama bu it dalaşının bir yansımasıdır. Burada sınıf devrimcilerini hedef almasının nedeni ise ihanetlerine karşı yürütülen teşhir çalışmasının etkisini boşa düşürmektir. Metnin tamamına bakıldığında koltuk kavgasında konumunu güçlendirme kaygısı taşıdığı görülecektir.

Bu alçakların kirli oyunlarına kendilerinin Hadımköy'de temsilci olarak atadıkları kişi bile akıl sır erdirememiş olsa gerek. Serzenişlerinden bu anlaşılıyor. Hadımköy fabrikası temsilciliğine getirilen kişi DİSK/Tekstil yöneticilerinin yalan ve hileleri karşısında zaman zaman "nasıl bir pisliğin içine düştüm" diyerek serzenişte bulunmaktadır.

Sonuç olarak: Rıdvan Budak, Kazım Doğan ve diğerleri işçi sınıfına ihanette sınır tanımamaktadırlar. DİSK/Tekstil'i kendi kişisel çıkarları için kullanmaktadırlar. Sendikayı patronların danışma bürosuna çevirmiş durumdadırlar. Sendikaya üye işçileri ise bilinçsizliğe mahkûm ederek, kendi gerici zihniyetleriyle zehirleyerek kontrol altında tutmaktadırlar. Bunun aracı olarak ise patronlarla ve yöneticilerle birlikte hareket ederek elde ettikleri olanakları kullanmaktadırlar. Yeri gelir işten atma, yeri gelir sürgün vb. bu hain takımının işçileri kontrol altında tutmak için kullandığı araçlardır. Bunlar ve benzerleri bu ülkede patronlarla uzlaşan, sendikaları onların sınıf içindeki kontrol merkezlerine çeviren anlayışı temsil etmektedirler. Bunların temsil ettikleri sendikacılık biçimi bugün DİSK dâhil bütün sendikalara farklı tonlarda hâkimdir. Aşılması gereken en önemli eşik de budur. Rıdvan Budak, Kazım Doğan ve diğerlerine karşı verilen mücadele özünde sınıf örgütlerini kötürümleştiren, örgütsüzlüğe ve düzen içiliğe mahkûm eden anlayışlara karşı verilen bir mücadeledir. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesini büyütme ve örgütlemek için çaba sarf eden sınıf devrimcileri sermayenin sınıf içindeki ajanlarına karşı mücadeleyi de sürdürecekleridir.

*Ayrı bir yazı olarak ele alınacaktır...

Greif'te toplu sözleşmeli kölelik

İhanet ve işbirliği üzerine kurulu bir saltanat düzeni 'demokratlık' kisvesi adı altında idare edilirse ortaya nasıl bir sonuç çıkar sorusunun cevabı Greif'te işgal eylemiyle sağlanan kazanımların üzerine konmaya çalışan DİSK/Tekstil çetesi olur herhalde.

Bilinç bulandırma operasyonu

Amerikan tekeli Greif çuval fabrikasında taşeron köleliğine karşı gerçekleşen işgal eylemi ve direnişi bastırmak için türlü operasyonlara başvuran DİSK/Tekstil çetesinin 3 Nisan 2015 tarihli açıklaması, sermaye işbirlikçisi sendikanın başkanlık koltuğunu işgal eden Rıdvan Budak ve onun öğrencisi Kazım Doğan'ın 'hatırı sayılır' bir sendika bürokrati olduğunu resmediyor.

DİSK/Tekstil bürokratlarının kabarık suç dosyasını kalınlaştıran yalanlarının dikkat çeken yanı ise bu büyük yalana bir kez daha işçilerin alet edilmek istenmesi.

Geçmiş yıllarda Budak'ın başında bulunduğu ihanetçi takımının sendika içinde egemenlik kurma savaşının ortaya çıkardıkları bilinmese bu yalanlar bir parça 'kabul' görebilirdi. Ancak halihazırda koskoca bir işgal süreci ve bunun ardından taşeron çalışmanın son bulması DİSK/Tekstil yönetiminin varlığını kime ve neye borçlu olduğunu güçlü bir biçimde ortaya koyuyor.

İşçiler senaryoya ayna tutuyor

'Greif SUNJÜT ve Greif ÜNSA FABRİKALARI İŞÇİLERİ' imzası kullanılarak yazılan 3 Nisan tarihli senaryoda yer alan ifadeleri yalanlayan bir dizi başka veri bizzat Greif işçilerinin gazetemize anlattıklarıyla sendikal ihanet gerçeğine işaret ediyor.

Greif'te taşerondan kadroya geçişin ardından çalışma koşulları ve ücret uygulamasına ilişkin bilgiler

veren işçiler, ücretlerde elle tutulur bir iyileşme olmadığını, tam aksine taşeron bünyesinde çalıştıkları döneme kıyasla daha çok baskı gördüklerini ifade ediyorlar.

Üretim baskısı yaşadıklarını dile getiren Greif işçileri, daha fazla ürün çıkartmaları için baskılarla karşı karşıya kaldıklarını, fabrikada işçiler arasında rekabet ortamı yaratılarak parça başı ve yüzdelik çalışma sistemi ile daha ağır bir çalışma rejimine tabi tutulduklarını söylüyorlar.

"Ücretlerimiz eriyor"

Taşerondan kadroya geçişlerin ardından eskiden taşeronda çalışan işçilerin mesai vs. ile daha fazla ücret alırken şimdi ise ücretlerinin daha da erimiş durumda olduğu bizzat işçiler tarafından dile getiriliyor.

Greif işçilerinin sosyal haklar ve ikramiye ödemeleriyle ilgili verdikleri bilgiler, DİSK/Tekstil yönetiminin 3 Nisan tarihli açıklamasındaki "Ücretlerimiz, ikramiyelerimiz ve diğer sosyal haklarımızla aile refahımızı artırmış bulunuyoruz" iddialarına açıklık getiriyor.

Greif işçileri, taşeron bünyesinde çalışırken parça başı vs. fazla para alıyorken şimdi bunların işçiye sosyal hak olarak yansıtıldığını söylüyorlar. Fabrika içerisinde ses çıkartanların sürgün edildiğini ve farklı birimlere gönderildiğini söyleyen işçilerin dile getirdiği başka bir nokta ise DİSK/Tekstil yönetiminin yazdığı 'başarı' hikayesinin taşerondan kadroya geçişte kölelik koşullarının muhafaza edildiğine işaret ediyor.

Greif işçileri bu duruma "Taşeronları kaldırdık diyorlar ancak biliyoruz ki birçok taşeron kadroya alınarak işçilerin ustabaşı ve vardiya amiri durumuna getirildi" sözleriyle açıklık getiriyorlar. Yani Greif yönetimiyle işbirliği içinde kaldırılan taşeron çalışmanın ardından Greif'te sözde güvenceli ve toplu sözleşmeli bir kölelik yaşanıyor.

Yeni bir döneme doğru

Modern sınıf ilişkilerinin güçlü ve yaygın, bunun dolaysız ifadesi olarak emek-sermaye arasındaki çelişkinin temel çelişki olduğu, sermayenin açık ve çıplak egemenliğinin hüküm sürdüğü Türkiye’de, tam 13 yıla yakındır dinci-gerici AKP iktidardadır.

AKP, içerde TÜSİAD’la temsil edilen Türk burjuvazisinin modern kanadı ve ABD’nin aktif desteği ile ve onların, Ortadoğu’daki dönemsel ihtiyaçları çerçevesinde iktidara geldi. Emperyalistlerin çizdiği kırmızı çizgileri ihlal etmediği ve kendileriyle uyum içinde olduğu sürece kollandı, korundu. Özellikle ABD’nin tam hizmetindeki cemaatle birlikte olması bunu daha da kolaylaştırdı.

İktidarın dümenini tam ve tartışmasız biçimde ele geçirmek üzere, yine ABD’nin ve TÜSİAD’ın desteğini arkasına alarak, bunun önündeki en büyük engeli, ordu engelini bertaraf ettiler. Bu arada, “ordunun vesayetine son veriyoruz” yalanı ile liberallerin desteğini de kazandılar. “Ergenekon Operasyonu” adı verilen ve daha sonra skandal bir operasyon olduğu

yine bizzat kendilerince itiraf edilen operasyonla, ordunun ulusalçı kanadını tam tek mil Silivri’ye tktılar. Cemaat kanadı ile el ele polis teşkilatını ele geçirdiler. Zaman içinde ayrı otlarından da arındırarak, deyim uygunsu kendi polislerini yetiştirdiler, yeni bir polis ordusu kurdular. YÖK’ü yeniden düzenlediler. YÖK aracılığıyla metropoller ve taşradaki tüm üniversite ve yüksek okullara, kendilerine sadakatle bağlı rektörler, dekanlar ve öğretim görevlileri atadılar. Buralarda da kendi sultalarını kurdular. Sıra yargıya gelmişti, cemaatçilerin marifeti ile yargıyı da ele geçirdiler. Muhafız ses çıkaranları, “Ulusalçı-Ergenekoncu” diyerek tutukladılar ya da görevden aldılar. Geriye kala kala Anayasa Mahkemesi kalmıştı. Zaman zaman ve kimi konularda aykırı ses çıkaran bu kuruma da bir ayar vermek gerekiyordu ya da kurum baştan aşağı yenilenmeliydi. Bunu da yaptılar. Parlamenter alanda zaferden zafere koşular, büyük bir ağırlık haline geldiler. Zaman içinde başvurdukları temizlik hareketleriyle devletin geleneksel bürokrasisinden adeta eser bırakmadılar. Doğrusu bu alanda da hayli hazırlıklıydılar, kendi bürokratlarını yetiştirmişlerdi, onları işe koşular, her yere yerleştirdiler. Bilinçsiz, güçsüz, çaresiz ve umutsuz yığınları uyuşturup uyutmanın en etkili aracı ve sınıf mücadelelerinin dalgakıranı dini de devreye soktular. Aynı zamanda bir büyük hortum işlevi de gören Diyanet Teşkilatı’na da el attılar, bir fetva kurumu halinde öne çıkardılar, bu kurum üzerinden toplumu “mahalle baskısı” altına aldılar. Camilerle yetinmediler, dini okullara, kışlalara, karakollara, devlet dairelerine, mahkeme salonlarına ve yaşamın diğer tüm alanlarına taşıdılar. Kuran kursları ve zorunlu din dersleri yaygınlaştırdı. Geleneksel eğitim sistemi altüst edildi, dini bütün yeni bir nesil yetiştirmek hedefi ile yeni bir eğitim müfredatı dayatıldı. Kültür kurumlarının da icabına bakıldı, kendi dinsel ideolojilerinin ifadesi ne varsa topluma dayatıldı. İlerici düşünceye ve bilime, düşünce ve bilim insanlarına savaş açıldı. Günlük yaşama ve yaşam alanlarına kadar girildi. Ne yeneceğine ve içileceğine, nasıl giyineceğine, nasıl eğlenileceğine, kaç çocuk doğurulacağına, her şeye ama her şeye

karışır oldular.

Tüm bunları, “ordu vesayetine son veriyoruz”, “demokrasiye geçiyoruz” ve “biz mağdurların, ötekileştirilenlerin hükümetiyiz” şeklindeki dipsiz yalanlar eşliğinde yaptılar. Son derece güdük, bu ölçüde de aldatıcı olan, “Avrupa Birliği ile uyum yasaları” çıkararak, bu yalanlarına inandırıcılık kazandırdılar. Bu sayede, AB’den ciddi ciddi demokrasi bekleyen yeni dönem liberallerinin, onlar üzerinden de toplumda hatırı sayılır bir desteğe kavuştular.

Türkiye’nin en yakıcı sorunu Kürt sorunuydu. Sorun tüm ağırlığı ve yakıcılığıyla kendisini ve çözümünü dayattığı halde ne devlet ve ne de işbaşına gelen hükümetler bu sorunu çözmeye yanaşmışlardı. Hiçbiri bu sorunun ağırlığına dayanamadı. Zira örgütlü bir Kürt hareketi vardı ve bu hareket sorunu öne çıkarıp her defasında onların önlerine koydu. Bilinen yöntemlerle sorunu çözemediler ve hepsi de kısa süre içinde yıpranıp, istifa etti.

AKP, bundan ders çıkardı. Erdoğan şahsında sorunun kendi sorunları olduğunu ve sorunu çözeceklerini dile getirdiler. Seyrinden ve sonuçlarından bağımsız olarak, tümüyle aldatıcı ve oyalayıcı nitelikte, “Kürt açılımı” ve “çözüm süreci” adları ile kodladığı manevraları devreye soktu. Kürt hareketinin zafiyetinden ve açmazlarından da yararlanarak sorunun hep gündemde kalmasını sağlama başarısını gösterdi. Gerçek şu ki, dinci-gerici iktidar, en çok bu alanda rahat etti. Uzun süredir iktidarda kalmasını da, diğer şeylerin yanı sıra, Kürt hareketi içinde dayanaksız beklentiler yaratıp, onunla muhatap kalmasına borçludur.

AKP’yi TÜSİAD oligarkları ve emperyalizm iktidara taşıdı. Doğal olarak onlara hizmet etti. “Biz yoksulun ve yetimin hükümeti olacağız” dediler ama, yoksul ve yetimler en çok AKP döneminde mağdur oldu, sosyal yıkıma uğradı. Burjuvazi en çok bu dönemde semirdi, özelleştirmeler yolu ile en çok bu dönemde büyük kazançlar elde etti. Türkiye’nin yeraltı ve yerüstü zenginlikleri en çok bu dönemde yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekildi. Türkiye en fazla AKP döneminde Amerikancı oldu. Türkiye bir Amerikan

üssü haline getirildi adeta. Ve dahası, “bölgenin en güçlü devleti” olma hayalleri ile tereddütsüz ABD’nin bölgedeki taşeronluğunu üstlendi. Bu sayede de, zora düştüğünde kendisini koruyacak bir dış desteğe kavuştu.

AKP bölgenin İsrail başta olmak üzere, en gerici, en kirli ve en kanlı rejimleri ile aynı iplikten dokunmuştu. Nedir ki, içerde ve bölgede kardeş halklarla dinsel, mezhepsel, tarihsel ve kültürel ne kadar yakınlık ifadesi imkan varsa hepsini istismar etti. ABD’nin ona biçtiği “ılımlı İslam” rolünü başarıyla oynayarak, bölgede “lider ülke” olmaya soyundu. Bunu kısmen başardı da.

AKP, 13 yıla yakındır iktidardadır. Bunu, tüm diğer şeylerin yanı sıra, belki de en çok, ekonomik cephedeki duruma borçludur. Türkiye ekonomisinin dışa bağımlı bir borç ekonomisi olduğu ve sıcak para akışı ile ayakta kaldığı bir gerçektir. AKP döneminde de bu durum değişmemiştir. Ancak, özellikle 2000 yılındaki finans krizi bir bankalar operasyonu ile atlatıldıktan sonra, ne kadar doğru olduğundan bağımsız olarak ekonomi görece bir istikrar ve büyüme trendi içinde seyretmeye başlamıştır. Burjuvazinin kimi rahatsızlıklarına karşın AKP iktidarına desteğini sürdürmesinin ve tahammülünün gerisinde de bu durum rol oynamıştır. Denilebilir ki, AKP’ye sunulan toplumsal desteğin gerisinde de bu aynı şey rol oynamıştır.

Haziran Direnişi: AKP sarsılıyor, toplumun ezilenleri harekete geçiyor

Tüm bunların sonucunda AKP tek başına iktidarın dümenine oturdu. Yaratılan kimi şehir efsanelerinin de yardımı ile, ama en çok da elde ettiği parlamenter başarılar üzerinden bu iktidarın sarsılmaz ve yıkılmaz olduğu düşünülmeye başlandı. Oysaki bu bir yanılsamaydı. Böyle olduğu görüldü.

AKP’nin sarsılmaz sanılan iktidarına ilk darbeyi Haziran Direnişi vurdu. Bu darbe, politik ve moral hatırı sayılır bir darbeydi. Tartışmasız olarak AKP iktidarını sarstı, onun kibirli ve küstah şefi Erdoğan’ın kimyasını bozdu. Bununla da kalmadı, toplumu, en başta da

onun emekçi katmanlarını da sarstı, harekete geçirdi ve toplamı 10 milyonu aşkın bir kitleyi sokağa döktü. Kelimenin gerçek anlamıyla, Türkiye’de toplumsal mücadele alanında bir yeni dönemin önünü açtı.

Bu direnişin pek çok sonucu var. Bu direnişin açığa çıkardığı şeylerden biri toplumun fay hatlarında iyiden iyiye hatırı sayılır genişlikte bir patlayıcı maddenin var olduğunu göstermesidir. Haziran’ın sadece bunun bir ilk ifadesi olup, geleceğin bunu da aşan çok daha büyük sarsıntılara gebe olduğuydu. Bir diğer önemli sonucu ise, AKP’nin, “limitleri” aşması nedeniyle ilk kez kendisini iktidara taşıyan TÜSİAD burjuvazisi ile ABD ve AB emperyalizmi ile sorunlu hale gelmesi oldu. Ona duyulan güven ciddi düzeyde sarsıldı, iktidarına kuşku ile bakılmaya başlandı. Erdoğan’dan “kendisinden başkasını dinlemeyen bir diktatör” olarak söz edilmeye başlandı. Keza, ilk kez iktidar bloğunda yarılma belirtileri baş gösterdi. Cemaat kanadından da ABD paralelinde eleştiriler yapıldı.

AKP iktidarının bu direniş esnasındaki tek avantajı, çok tartışmalı ve eleştiriyi fazlasıyla hak eden tutumu ile, Kürt hareketi idi. Sonradan bir parça düzeltilse de, Kürt hareketinin direniş karşısındaki oldukça mesafeli tutumu AKP’yi adeta ipten aldı.

Çok geçmeden AKP’yi sarsan tarihin en rezil rüşvet skandalı patlak verdi. Erdoğan’ın aile boyu hırsızlıkları bakanlarından diğer tüm yandaşlarına kadar boğazına dek gömülü oldukları pislikler açığa çıktı. Kanlı ve kirli ne varsa pis kokular yayarak kamuoyunun önüne serildi. Adına 17 Aralık operasyonu verilen bir operasyonla bu skandalın üzerine gidilmeye çalışıldı, ancak, arkasında iktidar bloğunun diğer kanadı olan Cemaat’in olduğu anlaşılacak operasyonun önü çabuk alındı. AKP kanadı her türlü keyfiliğe ve hukuksuzluğa da başvurarak bu saldırıyı savuşturmayı başardı.

AKP’ye en etkili darbelerden birini de Kobanê direnişi vurdu. AKP Rojava politikası ve pratiği ile zaten iflas etmişti. Fakat, bu kez, IŞİD gibi gelmiş geçmiş en kanlı ve en kirli bir gücü eğitmek, örgütlenmesine yardım etmek, korumak, kollamak ve kardeş bir halkın üzerine salmak utancını kuşanmış olarak Kobanê insanlığın önüne çıktı. Günlerce Kobanê’nin düşmesini bekledi. Ne ki, hüsrana uğradı ve ağır bir yenilgi aldı. IŞİD’i beslemenin ve desteklemiş olmanın şahsında büyük bir itibar kaybına uğradı, dünya halklarının nefretini kazandı. Bu esnada da ağababaları ABD ve öncülüğündeki emperyalist koalisyonla ciddi sorunlar yaşadı.

Kobanê direnişi sırasında da çok büyük bir sıkıntı ile karşı karşıya kaldı. Türkiye’nin metropollerinde esas olarak da Kürdistan’da yine 10 milyon insan, her biri bir serhildan niteliğinde gösterilerle sarsıldı. AKP iktidarı, bunu genel bir ayaklanma provası olarak değerlendirdi. “Çözüm süreci”ni kollamak gerekçesiyle AKP’yi bir kez daha Kürt hareketi kurtardı.

Gelinen yerde tablo her bakımdan iç karartıcıdır

Gelinen yerde, Türkiye gitgide şiddetlenen ve yeni boyutlar kazanan bütünsel bir krizin pençesinde kıvrılmaktadır. Tablo her açıdan vahimdir.

Son dönemlerde yaşanan gelişmelerle “askeri vesayete son vermek” masalı sona ermiştir. Türk ordusunun yıllarca dilinden düşürmediği “Yurtta sulh, cihanda sulh” politikası çoktan tedavülden kaldırılmıştır. Ordu, içerde işçi ve emekçilere dönük iktisadi ve sosyal yıkım savaşında AKP’nin, dışarda ise göbekten bağlı olduğu ABD’nin hizmetinde olarak tam boy devrededir. AKP’nin maceracı ve saldırgan dış politikası gereği ve emperyalizmin bölgeyi yeniden

şekillendirmek bahanesi ile ucu bölgenin de ötesine, yeni bir paylaşım savaşına çıkan savaşı için hazır kıta beklemektedir.

“Demokrasiye geçiyoruz” masalı da tüm inandırıcılığını yitirmiştir. Polis teşkilatı ve yargıdaki Fethullahçılar temizlenmiştir. Ortada ne hukuk ve ne de anayasal bir düzen kalmıştır. Tam tersine, tam boy kuralı ve keyfiyet hüküm sürmektedir. Türkiye’de AKP eliyle bir polis rejimi kurulmuştur.

Dinci-gerici iktidar adına “Torba yasaları” adı verilen saldırı paketleri çıkarmakta ve sürekli bir gerilim politikası izlemektedir. Bunun dolaysız sonucu olarak, Erdoğan şahsında ifadesini bulan acımasız, kuralı, keyfi ve provokatör yönetimi ile toplumun ezici çoğunluğu ile kavgalı hale gelmiştir.

Tümüyle maceracı ve saldırgan olan dış politikası kelimenin gerçek anlamıyla iflas etmiştir. Bölgede bir dönem kazanır olduğu itibarından eser kalmamıştır. Suudiler, Katar, Libya, Ürdün, Kuveyt gibi bölgenin en kirli, en çağdışı ve en kanlı devletleri ile olan kirli ilişkileri, IŞİD adlı cinayet örgütünün bölgedeki en aktif destekçisi olması nedeniyle, bölgenin kardeş halklarının en çok nefret ettiği devlet, Türk sermaye devletidir.

Türkiye ekonomisi bir borç ekonomisidir, dışa bağımlıdır. Borçla dönmekte, dışarıdan akacak sıcak parayla ayakta durmaktadır. Bu alanda da yolun sonuna gelinmiştir. İstikrar yavaş bozuluyor, enflasyon yükseliyor, işsizlik katlanıyor, yoksulluk diz boyu, alt ve üst katmanlar arasındaki gelir uçurumu daha da büyüyor. Borçlar tavana vuruyor. İstatistikî oyunlarla gizlenmeye çalışılsa da, büyüme yok artık. Her yıl hedeflerin altında kalınıyor.

Türkiye ekonomisi AKP döneminde tam manasıyla bir rant ekonomisine dönüştü. Bu her türlü yolsuzluğun, rüşvetin, hırsızlığın, kayırmacılığın zeminidir. Sürekli AKP yandaşlarına çalışıyor ve onları zenginleştiriyor. Bir başka yakıcı gerçek de, Türkiye ekonomisinin tartışmasız olarak polise, askere ve diyanet kurumuna para hortumlayan bir ekonomi olması gerçeğidir.

Artık yolun sonuna gelinmiştir

Gerçek şudur ki, artık yolun sonuna gelinmiştir ve Türkiye yeni bir döneme evriliyor. AKP ilk günden itibaren bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olarak iş gördü. İşçi sınıfının örgütsüz, parçalı ve dağınık olmasından yararlanarak saldırı üstüne saldırı yaptı. En çok AKP iktidarı döneminde özelleştirme operasyonlarına başvuruldu. Türkiye’nin yeraltı ve yerüstü zenginlikleri haraç-mezat yerli ve yabancı tekelere satıldı, yağmalandı. Sermaye en çok AKP döneminde semirdi, servetine yeni servetler kattı.

Önemli bir gerçek de şudur: “Çözüm süreci” masalı da inandırıcılığını yitirmiştir. Kürt özgürlük hareketi gelinen yerde bunu dile getirmektedir. Her iki taraf için de yolun sonuna gelinmiştir. AKP artık yavaş yavaş Kürt cephesindeki rahatlığını kaybetmek durumu ile karşı karşıyadır. Süreç istikrarsız ve belirsizliklerle dolu bir süreçtir. Durumun netleşmesi için taraflar şimdilik kılıçlarını kınında tutmaktadır. Ne yapılabilecek başka şeylerin yanı sıra seçim sonuçlarına da bağlıdır. İki taraf da hesaplarını buna göre yapmaktadır. Ancak hemen hemen kesin olan şudur ki, dünyada ve Türkiye’de dönem barış ve demokrasi dönemi değildir. Tam tersine bir gericilik ve savaş dönemidir. Dünya olaylarının akışı bu yöndedir, bölgedeki tüm gelişmeler bunu doğrulamaktadır. AKP iktidarı da buna göre hazırlanmaktadır. “İç Güvenlik Yasası” bu yönlü bir hazırlığın ifadesidir. “İç Güvenlik Yasası” bir

iç savaş yasasıdır. AKP, bu yasa ile bir yandan işçi ve emekçilerine yönelik bir sosyal yıkım işlevi görürken diğer yandan ilerici ve devrimci hareket ile Kürt hareketine yönelik bir kirli ve kanlı savaş yasasıdır.

Ve nihayet, tüm emperyalistler Ortadoğu’dadır. Ortadoğu, emperyalist saldırganlık ve savaşın ana üssüdür. Hegemonya savaşı kızışmakta, son Yemen saldırısı ile bir daha doğrulanmıştır ki, savaşın alanı sürekli genişlemektedir. Bölge kan gölü olmayı sürdürmekte, Yemen saldırısı ile emperyalistlerin IŞİD’e karşı savaşışları yalanı da ayan beyan ortaya çıkmaktadır.

Tüm kapitalist ülkelerde işçi ve emekçilere yeni kemer sıkma paketleri dayatılmakta, her yerde yeni bir sosyal yıkıma, buna paralel biçimde demokratik hak ve özgürlüklere dönük yeni bir saldırıya hazırlanılmaktadır.

AKP, ABD’nin bölgedeki taşeronudur ve tüm sorunlara rağmen bundan hiçbir zaman vazgeçmemiştir. Kürt sorunu da dahil bölgenin tüm sorunlarını kendi sorunu olarak görmekte, kendi çıkarları temelinde onlara müdahaleyi kendi hakkı olarak nitelemektedir. Son dönemlerde ABD ile yaşadığı sorunlarını çözmek, böylece dış dünyada yaşadığı “değerli yalnızlıktan” kurtulmak için çabalamaktadır.

Sonuç yerine...

Önümüzde 1 Mayıs gündemi var. 1 Mayıs’a bu koşullar altında giriyoruz. Bir yandan “İç Güvenlik Yasası” diğer yandan emperyalist savaş ve saldırganlık bu dönemdeki tüm propaganda, ajitasyon ve teşhir faaliyetimizin çerçevesini belirlemektedir. Öte yandan bir seçim döneminin içindeyiz. Seçim dönemleri aynı zamanda kitlelerin politikaya daha açık hale geldikleri dönemlerdir. Seçimleri temel hedeflerimizin ve temel meselelere ilişkin politikalarımızın yığınlara açıklamanın yanı sıra, güncel gelişmelere ilişkin tutumumuzun da anlatıldığı bir dönem olarak değerlendirebilmeliyiz.

Bu vesileyle hem 1 Mayıs hem de seçim faaliyetimizi sınıfın devrimci bilincini ve örgütlenmesini geliştirmek, en çok da devrimci bir sınıf hareketini örgütlemek üzere devrimci seferberliği büyütme çağrısıdır. Kapitalist sömürüye ve sosyal yıkım saldırılarına, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı devrimci sınıf mücadelesini büyütme için güne yüklenmeli, geleceğe her alanda ve her bakımdan hazırlıklı olmalıyız.

Sisi'nin Mısır'ı: Körfez'in parasıyla emperyalizme bekçilik

Mısır'da halk ayaklanmasını fırsata çevirerek yönetime el koyan Abdulfettah Sisi, içte ve dışta olabildiğince saldırgan bir politika izliyor. Saldırganlığın ilki sinsi bir şekilde Müslüman Kardeşler'in gerici ve baskıcı yönetimine karşı başlayan ve tarihin en geniş katılımlı eylemliliklerinden biri olan ayaklanmaya karşı yapıldı. Ortadoğu'yu sarsan ve emperyalistlerin, sonunun nereye varacağını bilmediği ve bu sebeple kaygılandığı bir sokak hareketinin önü darbe ile kesildi. Bu durumdan sadece emperyalistler değil, İsrail ve Suudi Arabistan gibi gerici güçler de memnuniyet duydu.

Halk ayaklanmasına karşı ama ondanmış gibi görünen darbenin bir diğer kazanımı ise geleneksel dinci gerici Müslüman Kardeşler'in kısa süren iktidarının devrilmesi oldu. Klik savaşı ülkede baskıyı ve terörü arttırmamanın bir vesilesi haline geldi. Müslüman Kardeşler 'terör örgütü' ilan edildi ve yüzlerce taraftarı ya öldürüldü ya da hapse atıldı. Baskı ve terörü besleyen bir diğer gelişme de özellikle Sina'daki cihatçı çeteler oldu. Çetelerin saldırısı Mısır devletine içte ve dışta saldırganlığı arttırmamanın olanağını verdi.

Mısırlı işçi ve emekçiler, ABD ve onun bölgedeki temel müttefiki olan İsrail'e karşı derinden bir nefret besliyor. Arap devletleri içerisinde İsrail'i ilk tanıyan ülke olan Mısır'da, İsrail ile sıcak ilişkiler 2011'deki halk hareketliliği ile darbe almıştı. Kitle hareketi ile Gazze'ye uygulanan sıkı abluka yumuşarken yine Sisi iktidarı ile tekrar Gazze'ye karşı amansız bir abluka uygulanmaya başlandı. Hamas 'terör örgütü' ilan edilirken Gazze sınırındaki evler yıkılarak yerlerine hendek yapılmaya başlandı.

Filistin halkına karşı işlenen suçların yanı sıra İsrail ile derin dostluk ilişkileri yeniden kuruldu. Öyle ki İsrail'e ucuz doğalgaz sattığı söylenen ve halk ayaklanmasının ardından yargılanmaya başlanan bürokratlar serbest bırakıldı. Çeşitli pazarlıkların ardından da siyonist rejim ile geçtiğimiz günlerde yeni bir doğalgaz anlaşmasına imza atıldı. Tabii bu defa doğalgazı satan tarafın İsrail olduğunu belirtmekte fayda var.

İran'a karşı İsrail'e destek verdi

Mısır rejiminin Enver Sedat ile başlayan İsrail aşkını bir de Sisi'nin ağzından dinlemekte fayda var. Washington Post'a demeç veren Sisi, Mısır ve İsrail arasında güvene dayalı bir ilişki olduğunu belirterek şunları söylüyor: *"Örneğin İsrail ile yaptığımız barış anlaşması normalde Sina bölgesinin orta ve doğu kesimlerinde Mısır askerlerinin bulunmasına izin vermiyor. Ancak onlar şu anda bizim bu bölgelerde asker bulundurmamızın sorun olmayacağını söylüyor. Bu da düşmanlık ve şüpheciliğin ortadan kalktığını gösteriyor. Eğer Filistin'de iki devletli bir çözüm ortaya çıkarsa bu durum İsrail ile diğer Arap ülkeleri arasında da ortaya çıkabilir."* 'Şanlı' Mısır Cumhurbaşkanı, kendisi gibi katil olan Netanyahu için de "onunla çok sık görüşüyorum" ifadelerini kullanarak -ABD dahi aksini belirtirken- İsrail'in İran'ın nükleer projesi

hakkındaki endişelerinin 'anlaşılır' olduğunu belirtiyor.

Yukarıdaki sözler geçtiğimiz ay ekonomik ve siyasi darboğazda olan Mısır rejimini ayakta tutmak için yapılan 'Mısır'ın Geleceği' konferansından hemen önce söylendi. Birçok Körfez ülkesinden temsilciler, ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, AB ülkelerinin yanı sıra çeşitli emperyalist tekellerin temsilcilerinin katıldığı toplantıda Sisi, ülkesinin Ortadoğu'daki istikrar için bir mihenk taşı olduğuna vurgu yaptı. Mısır'a en büyük yardım sözü (4'er milyar dolarlık yatırım) Kuveyt ve Suudi Arabistan'dan geldi. Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) de 4 milyar dolar destek vereceğini duyurdu.

Öte yandan Suudi Arabistan'ın çiçeği burnunda kralı Selman'ın 'Sünni cephe' projesi ile birlikte paraların karşılığı Mısır'ın 'Sünni cephe' projesine katılması oldu. Kanlı bıçaklı olmalarına karşın Erdoğan ile birlikte aynı günlerde Riyad'da olan Sisi de yeni kralı Selman'dan talimatlar aldı. Yemen'de ilerleyişlerini sürdüren Husilere karşı ilk saldırı sinyallerinden birini Mısır vermişti. Tehditlere karşın Husilerin pek de zorluk yaşamadan işbirlikçi yönetimi Aden'den de söküp atması üzerine Mısır savaş gemileri denizden, Suudi uçakları havadan bu ülkeyi bombalamaya başladılar. Buradan da kısa vadeli hedefi İran, uzun vadede ise sistemin bekasını sağlamak olan 'Arap Ordusu' ya da NATO'su kurulması fikri doğdu. Resmi niteliğe bürünüp bürünmeyeceği belli olmayan bu ordunun elbette temel hedefi İsrail'in gasp ettiği Arap topraklarını kurtarmak olmayacak. Tam tersine işbirlikçi Filistin yönetiminin Yemen'de olduğu gibi Gazze'ye (Hamas) de operasyon yapılmasını önerdiği bir platform bu. İşte Mısır rejimine düşen görev de Körfez'den alınan paralar ile İsrail'in, Suudi gericiliğinin, emperyalizmin,

siyonizmin bekçiliğini yapmak, Yemen'de olduğu gibi başını kaldıran halklara karşı koçbaşı görevi görmek olacak.

Hatırlanacağı gibi Yemen'deki gelişmelerden bir süre önce hem AB'li emperyalistler hem de Mısır, Libya'ya karşı saldırı çağrısında bulunmuşlardı. Hatta Mısır uçakları IŞİD çetelerinin saldırılarını bahane ederek Libya'yı bombalayarak sunabileceği hizmetleri göstermek istemişti.

ABD'den F-16 ödülü

Mısır-ABD ilişkileri için de birkaç söz söylemek gerekiyor. Sisi iktidara gelir gelmez ABD'ye karşı sert söylemlerde bulundu. Rusya'ya yanaşarak manevra alanını geliştirmeye çalıştı. ABD kendi yasaları gereği sürekli sivil katliamlarının yaşandığı Mısır'a hibe ettiği askeri yardımları durdurmak, yani yeni yönetimden tümüyle kendisine itaat etmesini istedi. Ta ki Mısır'ın Yemen'de verdiği hizmetleri görene dek. Geçtiğimiz günlerde Obama'nın imzası ile dondurulan askeri yardım hayata geçti ve birçok F-16 ve benzeri savaş aygıtlarının Mısır'a verileceği duyuruldu.

Kısacası Mısırlı emekçilere açlık ve yoksulluğun yanı sıra emperyalistlere ve Körfez şeyhlerine paralı askerlik dayatılıyor. Yakın bir zamanda onuru, ekmeği ve özgürlüğü için defalarca ayağa kalkan bir halk için fazlasıyla ağır sorunlar bunlar. Körfez'in parası, ABD'nin para ve savaş uçaklarının yanı sıra Netanyahu'nun dostluğu ile 'Mısır'ın Geleceği' de geçmişine benzeyecek gibi gözüküyor. Ne diyelim: Sisi sonun 'Mübarek' olsun!

Yemen saldırısı ve Ortadoğu'da nüfuz mücadeleleri

Suudi Arabistan öncülüğünde 10 Arap ülkesinin oluşturduğu koalisyon güçlerinin Yemen'e başlattıkları saldırı devam ediyor. ABD'nin izni ve desteğiyle başlayan Yemen saldırısı, Ortadoğu gündemini yeni bir cephede tekrar alevlendirdiği gibi uluslararası çapta yeni gelişmelerin önünü açmış, mezhepsel çatışmaların alanını genişletme riskini arttırmış bulunuyor.

Husilerin Sana'yı ele geçirmesi, Körfez rejimleri, ABD ve İsrail açısından statükoyu bozan bir gelişme olmuştu. Husilerin Aden yürüyüşü de Suudiler için müdahaleyi "kaçınılmaz" hale getirdi. Zira bu, arka bahçelerini tamamen kaybetmeleri anlamına geliyordu. Daha önemlisi, Aden Körfezi'nden Kızıldeniz'e açılan stratejik Babü'l-Mendeb Boğazı'nın farklı bir nüfuz alanının kontrolüne geçmesi anlamına geliyordu.

"Kararlılık Fırtınası" adıyla Yemen'e karşı yapılan saldırı, Suudi Arabistan'ın Washington Büyükelçisi Adel el-Cebir'in deyişiyle "Amerika'nın bilgisi ile ve aylar önceden yapılan görüşmelerden sonra düzenlenmiştir." Suudi Arabistan ve ABD arasındaki görüşmelerin son haftalarda daha sık bir şekilde düzenlendiğini belirten el-Cebir, bu saldırıları "Yemen halkına destek vermek ve meşru yönetimi tekrar iş başına getirmek amacı ile gerçekleştiğini" söyledi ve saldırının gerisinde ABD'nin olduğunu da itiraf etmiş oldu.

İlklere kadar çürümüş çağdışı bir ortaçağ rejimi ve ABD kuklası olan Suudi Arabistan, Yemen saldırısıyla ilgili olarak biri stratejik, diğeri de hukuki nitelikte olmak üzere iki gerekçe öne sürüyor. Saldırının stratejik gerekçesini "İran'ın Yemen'i işgal ettiği, Yemen'de oluşan bu yeni durumun Suudi Arabistan'ın ve tüm Körfez bölgesinin güvenliğini tehdit ettiği" iddiasına dayandırıyor. Dolayısıyla Yemen müdahalesi ile Bab el-Mendeb Boğazı'nın, yani dünya ticaretinin yüzde 65'inin güvenliğini de temin ederek "küresel istikrara" hizmet etmiş olduğunu iddia ediyor. Yılda 40 bine yakın geminin geçtiği bu boğazın yıllık 2 trilyon dolara yakın bir ticari hacminin bulunduğu, öte yandan 32 km genişliğindeki Bab'ül Mendeb'in, Kızıldeniz'i Hint Okyanusu'na bağladığı ve bu boğazı kullanan on binlerce geminin Asya'dan Afrika'ya geçebildiği düşünüldüğünde saldırının emperyalistler açısından stratejik önemi de anlaşılabilir olur. Saldırının hukuki gerekçesini de işbirlikçi Mansur Hadi'nin cumhurbaşkanlığının 'yasallığını' ve 'meşruluğunu' vurgulayarak bu müdahaleyi 'Yemen Cumhuri-

başkanının talebi' ile açıklıyorlar.

"İran'ın, Suudi Arabistan ve tüm Körfez bölgesinin güvenliğini tehdit ettiği" ve "Küresel istikrara hizmet" etmek gibi ulvi amaçlar taşıdığı için Yemen'e yapılan saldırının hemen ardından 'Birleşik Arap Ordusu' ya da işlevine uygun biçimde söylemek gerekirse Arap NATO'su kurma kararı alınmış oldu. Mısır'ın Şarm eş-Şeyh kentinde toplanan Arap Birliği Dışişleri Bakanları Konseyi, Arap NATO'sunun görevini "Üye ülkelerin ve Arap milletinin güvenliğinin doğrudan tehdit edilmesi durumunda hızlı müdahalede bulunacak ortak askeri gücün görevi, terörle ve terör örgütlerinin faaliyetleri ile mücadele için acil müdahale etmek, barışın korunması çalışmalarına destek vermek, insani yardım faaliyetlerinin ve sivillerin güvenliğini sağlamak" olarak tanımladı.

Krizin nedeni ve saldırının ön süreci

Yemen, Arap Yarımadası'nın en yoksul ülkesi, Husiler ise en yoksul topluluğudur. Nüfusun yüzde 40'ını oluşturduğu söylenen Husiler uzun yıllardır demokratik haklarının tanınması uğruna mücadele etti. Özellikle 90'ların ortasında güç kazanan Husiler, 2003'te ABD'nin Irak'a müdahalesiyle anti-Amerikan ve anti-İsrail bir kampanya yürüterek yükselişini sürdürdü. Yemen, 2011 yılında 'Arap Baharı'nın derinden sarstığı ülkelerden biriydi. Yemen'deki halk hareketinin hem ekonomik ve sosyal temelleri vardı. Husiler de bu isyanın içindeydi ve önemli bir güce

ulaşmış bulunuyorlardı. 2014 yılının Temmuz ayı sonlarında başkent Sana'da yoksulluğu ve yolsuzluğu protesto eden gösteriler başladı. Eylül ayı sonlarına doğru başkent birçok sokağı gibi birçok devlet kurumu Husi milislerinin eline geçti. Bu süreç içinde bazı Sünni aşiretler de Husilere katıldı. Şubat 2015 itibarıyla de yönetime el koyduklarını ilan eden Husiler, 'Devrim Komiteleri'ni 551 kişilik yeni bir parlamento kurmakla yetkilendirildiğini belirttiler.

Husilerin yönetime el koymasıyla İran'ın bölgede etkisini güçlendireceği ve İran etkisindeki bir Yemen'in bölgesel dengeleri sarsacağını düşünen Suudi Arabistan gerici, ABD'nin onay ve desteğiyle birçok Arap ülkesini de yanına alıp Yemen'e saldırarak yeni bir mezhep savaşının önünü açmış oldu. Böylece yıllardır Yemen'de yaşanan siyasal ve toplumsal istikrarsızlık yeni bir biçim kazanmakla kalmadı, emperyalist güç odaklarının bölgedeki nüfuz ve hegemonya mücadelelerini de kızıştırmış oldu.

Her biri içinde istikrarsızlık barındıran birçok bölgeler bir yana günümüzde Ortadoğu'da yaşananlar şiddet ve dehşetin çarpıcı pratik görünümünü sunmaktadır. Bölge halklarının yaşadığı acılar ve ödemek durumunda kaldığı bedeller korkunçtur. Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkilerin keskinleşmesi ve hegemonya mücadelesinin kızışmasına paralel olarak daha büyük yıkımların yaşanacağı kesindir. Ortadoğu halkları savaşın ateşi içine sürüklenmekte, dinsel, mezhepsel, ulusal ve etnik boğazlaşmalar içinde tüketilmek, emperyalizme köle yapılmak istenmektedir. Şimdi ABD desteğiyle gerici Arap ülkelerinin Yemen'e başlattığı saldırı da bunun yeni bir halkası olmuştur.

Emperyalistler çıkarları gereği Ortadoğu'da her türlü kirli ve karanlık olayı tezgahladığı gibi etnik-mezhepsel çatışmaları kışkırtıyor; rakipleri karşısında ise yeni mevziler elde etmek için kirli ittifaklar oluşturmakta ölçü tanımıyor. Öte yandan politika ve oluşturulmaya çalışılan her ittifak; uzlaşma ya da diplomasi için kurulan tüm masalar hızla eskiyor; her gelişme yeni saldırganlık ve savaşlara kapı aralamaktadır. Yemen'de de bu söylenenlere paralel gelişmeler yaşandı ve emperyalizmin Yemen halklarına dayattığı köleliğe karşı başlayan direniş, Körfez ülkelerini de içine alan yeni bir savaşlar silsilesinin habercisi olacak nitelikte.

Gerici çeteler saldırıyor!

Dinci gerici çetelerin Mısır, Kenya ve Afganistan'da düzenlediği saldırılarda çok sayıda sivil hayatını kaybetti.

Afganistan'ın doğusundaki Host kentinde valilik binası önünde bombalı saldırı yapıldı. Host valisinin istifası için düzenlenen protestolar sırasında gerçekleşen saldırıda en az 20 kişi hayatını kaybederken 40'tan fazla kişinin yaralandığı belirtildi.

Mısır'ın Sina bölgesinde Şeyh Zuveyd bölgesinde bulunan 2 kontrol noktasına ağır silahlar kullanılarak saldırı düzenleyen çetelerle askerler arasında çıkan çatışma sonucunda 10 sivil yaralandı.

Çatışmada 15 çetecinin ve 5 Mısır askerinin öldüğü kaydedildi.

Kenya'da Garissa Üniversitesi'ne baskın düzenleyen El Şebar çeteleri, birçok Hristiyan'ı rehin alırken birçoğunu da katletti.

Polis ve asker üniversitenin çevresini abluka altına alırken çete sözcüsü Şeyh Abdiasis Ebu Musab, Reuters'a yaptığı açıklamada "İnsanları ayırdık ve Müslümanları serbest bıraktık. Binanın içinde birçok Hristiyan'ın cesedi var. Aynı zamanda birçok Hristiyan'ı canlı tutuyoruz. Çatışma sürüyor" dedi.

İran, ABD ve Kral Selman'ın yaveri

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri ABD, Çin, Rusya, İngiltere, Fransa ve Almanya'dan oluşan 5+1 ülkeleri, uzun müzakerelerden sonra, İsviçre'nin Lozan kentinde İran'ın nükleer enerjiyi nasıl kullanacağıyla ilgili anlaşmaya vardılar. Son hali Haziran ayında belli olacak anlaşma Batılı emperyalistler tarafından memnuniyetle karşılandı. Körfez ülkeleri ise hayli endişeliyken ABD Başkanı Barack Obama anlaşmayı kendi çıkarlarına uygun "tarihi bir anlaşma" olarak niteledi. ABD'nin Ortadoğu'daki en önemli müttefiki İsrail ise anlaşmayı "tarihi bir hata" olarak gördüğünü açıkladı.

İranlıların ağırlıklı bir bölümü anlaşmayı büyük başarı olarak gördü, bu vesileyle kutlamalar yaptı. Elbette gerek rejim için gerekse de İran halkı için burukluk yaratmaması da imkansızdı. Şah diktatörlüğüne karşı başlayan ayaklanma sürecinden Molla rejiminin kuruluşuna ve bugünlere dek ABD karşıtlığı İran'ın resmi bir politikası idi. Nükleer enerji sahibi olmak da bunun simgelerinden biri oldu. Ancak Batı nüfuzuna karşı mücadele ve bunun simgesi 'nükleer enerji' İran için pahalıya patladı. Dünyanın en geniş petrol yataklarına sahip olan ülke son üç yılda -düşen petrol fiyatları ile birlikte- bu gelirinin 100 milyar dolarını kaybetti. Burjuvazinin uluslararası alandaki sermayesi donduruldu. Dahası yaptırımlar nedeniyle zaten ucuzlayan petrol nedeniyle potansiyelin epey altında ihraç edilebildi.

Uzun yıllardır ABD'nin ve bölgedeki işbirlikçilerinin askeri tehdidi altında kalan İran'ın imzaladığı anlaşma kalıcı olabilecek mi? Ya da ne gibi sonuçlar yaşanacak? Soruların kesin yanıtını elbette zaman gösterecek ancak verili duruma bakarak, anlaşmanın anlamı ve akıbetine dair öngörülerde bulunabiliriz.

Ortadoğu emperyalizm ve ABD için pek çok açıdan önemli bir coğrafya. Jeopolitik konumunun yanı sıra, bünyesinde petrol ve doğalgaz gibi stratejik kaynakları barındıran bölge, küresel kapitalizm için hayati bir öneme sahip. ABD, bu kaynakları sistemin bekası için güvenceye almak, bunun ifadesi olarak tüm bölgeyi kendi çıkarları temelinde yeniden şekillendirmek amacıyla bölgede, savaşlar ve iç savaşları kışkırtıyor, Sovyetler Birliği ve Çin'den esen rüzgara bunun ötesinde kendi nüfuzu altında olmayan her yapıya karşı darbeler tezgahlıyordu. Örneğin 1950'lerin başında İran'ın petrolünü millileştiren Musaddık gibi. Ulusalci-demokrat bir politikacı olan Musaddık, -Obama'nın da itiraf ettiği gibi- CIA'nın komploları ile iktidarından edildi ve yerini Amerikancı Şah'a bıraktı.

O günden bugüne emperyalizmin politikalarında pek fazla değişiklik olmadı. Emperyalizm, Sovyetler Birliği'nin çöküşü, Çin'in sisteme entegre olması ile birlikte görece daha rahat bir konum elde etti ve bölgede istediği gibi at koşturmaya başladı. Bunun yıkıcı bedelini ilk Irak halkları ödedi, hala da ödüyor. İran Şah'ın devrilmesi ile Batı nüfuzunun dışına çıkıp ABD'yi -ABD de onu- 'büyük şeytan' ilan ederken, sistemin Irak'ta yarattığı felaket, şimdi iki ülkeyi Irak'ta aynı cephede savaşmaya kadar götürdü.

İşte tam da bu sırada ABD ile İran'ın devam

edegelen nükleer müzakerelerinde taslak anlaşma sağlandı. Körfez'in en kirli ve çağdışı devletleri ise Suudi gericiliğinin önderliğinde ve bir koalisyon halinde Yemen'e dönük bir saldırıya geçti. ABD saldırıyı teşvik ettiği gibi zaman zaman fiili olarak da yer aldı. Şu an Suriye'de de yaşananları hatırlarsak iki güç arasındaki çetin savaşımın eskisinden de şiddetli, ama ortak çıkarlar için de (Kontrolde çıkan IŞİD - El Kaide gibi) bir o kadar yakın olduğu bir dönemden geçiyoruz.

Nükleer anlaşma ise iki tarafa da az-çok nefes alma imkanı sağlayacak. Obama, İran ve nükleer sorununu söz verdiği gibi 'çözdüm' derken, İran büyük geri adımlarına rağmen nefes alma imkanı elde etmiş olacak. İki ülke içinde de, bölgede de anlaşmaya tepkiler var ve özellikle ABD içindeki yükselen 'şahin' kanadın seçimler sonrasında bunu bir devlet politikası olarak devam ettirip ettirmeyeceği meçhul. İran'da ise büyük Ayetullah Hamaney'in onayı gereğince 'şahinler' sadece eleştiri yapabiliyorlar. Politikayı değiştirebilme şansları az. Özellikle de İran burjuvazisi de canı gönülden bunu isterken...

İran burjuvazisi mahrum kaldığı emperyalist zincire tekrar dahil olmak istiyor. Kalabalık, genç nüfusa sahip ülke emperyalistler için hem muazzam büyüklükte yeni bir pazar, hem de ucuz işgücü cenneti olma potansiyeline sahip. Aynı istek emperyalist tekeller için de geçerli. İran burjuvazisi uzun yıllar mahrum kaldığı 'işbirlikçilik' vasfını gerçekleştirmek ve tekellerin yağmasından pay almak istiyor. Emperyalistler de satmak, sömürmek ve yağmalamak... Uluslararası kapitalizm ile iç içe geçen ülkenin uzun vadede ne gibi sonuçlarla karşılaşabileceğini ise tahmin etmek zor değil. Yaptırım ve inatlaşma yerine 'kapitalizmin nimetleri' açılmayan kapıları, tarihte çokça görüldüğü gibi açtı, bundan sonra da açacaktır.

Ama kısa vadede elbette bunları söylemek için erken. İki ülke şu anda Irak'ta düzeni sağlamak için birlikte mücadele verse de -ki bunun altında da bir rekabet yatıyor- birçok ülke de nüfuz savaşımı içerisinde. Bir yanda İran ve Rusya diğer yanda İsrail, ABD, Türkiye ve diğer 'Sünni cephe'. ABD hala resmi bir

devlet geleneği olarak kendisi için en büyük tehditlerin başında İran'ın adını anıyor. Diğer yandan Yemen'deki İran nüfuzunun atılımına karşı başlatılan saldırıya açıktan destek veriyor. Ki Yemen, uzun yıllardır süren bu mücadelenin yeni bir cephesi, bunun devamı olarak Lübnan, Suriye, Filistin ve içinde Şii nüfus barındıran bilimum Körfez ülkesi var.

Kısacası nükleer anlaşma halihazırda devam eden nüfuz mücadelesinde yeni sayfa, yeni bir soluk olacak. Anlaşmanın olduğu gibi, iki taraf için de getirilerinin neler olacağını da zaman gösterecek.

Sultanlık hayallerinden yaverliğe...

Öte yandan 'değerli yalnızlık'tan sıyrılmaya çalışan AKP Türkiye'si ise kendine yeni roller bulmaya çalışarak Suudi Arabistan'ın yeni kralı Selman'ın kanatları altına girmeye çalışıyor. Uzun yıllar boyunca rakip olsalar da ilişkileri sertleştirmeyen İran ve Türkiye, Erdoğan'ın son açıklamaları üzerine gerildi.

Açıklamalar İran'da büyük tepki yarattı ve İranlı birçok siyasetçi Erdoğan ile görüşülmemesini talep etti. Elbette beklendiği gibi görünen tarafta diplomasi galip çıksa da olayın altında farklı gerçekler var. Ticari anlaşmalarla süslenen görüşmelerin altındaki en temel konu Yemen oldu. Erdoğan, Tahran'a gitmeden saatler önce Suudi Arabistan Velihtvekili Prens Naif'ten talimatlar ve mesajlar aldı ve bunları İran'a taşıdı. Kısacası Yeni Türkiye'nin cumhurbaşkanına düşen görev Kral Selman'a yaverlik yapmak düştü. Basına kapalı gerçekleşen ve yansıdığı kadarı ile Yemen için 'barış ve istikrarın sağlanması için ortak çalışma yapılması' konusunda mutabık kalındığı ve bu amaçla bir mekanizma oluşturulmasının hedeflendiği görüldü. Türkiye'nin bir arabulucu rolü dahi üstlenmeyeceği daha çok kolaylaştırıcı rol oynayacağı kaydedildi.

Ortadoğu'da pasta İran, ABD, kral ve kralcılar arasında bölüşülmeye çalışılırken sultanlık hayalleri kuranların payına ise kraldan Tahran'ın şahlarına mesaj taşımak kaldı.

İşçi ve emekçi eylemleri sürüyor...

Sendikalar Birliği'nden geri adım

Alman Sendikalar Birliği (DGB) Lübeck kentinde yapılacak olan G7 dışişleri bakanları toplantısına karşı planlanan gösterileri, güvenliği gerekçe göstererek iptal etti. DGB yönetimi, iptal kararını Avrupa Merkez Bankası'nın yeni binasının açılışına karşı gerçekleşen militan gösteriler nedeniyle aldıklarını açıkladı.

Alman Sendikalar Birliği Schleswig-Holstein eyaletinin güneydoğu grubu 14 Nisan'da serbest ticaret anlaşması TTİP'yi protesto etmek için gösteri kararı almıştı. Aynı gün Lübeck'te G7 zirvesine karşı çok sayıda protesto gösterisi düzenlenecek.

Fransa havalimanlarında grev

Fransa'daki havalimanlarında hava trafik kontrolörleri iki günlük greve gitti. Grev, hava trafiği sendikası SNCTA tarafından, üyelerinin çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle başlatıldı.

Grev nedeniyle yüzlerce uçuş ertelendi, uçuşların yüzde 40'ı yapılmadı. Fransız Havayolları'nda özellikle orta ve kısa mesafe uçuşları grevden olumsuz etkilendi.

Grevden etkilenen İrlanda havayolu şirketi Ryanair ise 250'den fazla uçuşunu iptal etmek zorunda kaldı. 16-18 Nisan ve 29 Nisan-2 Mayıs arasında da havayolu trafiğinde grevler bekleniyor.

Çin: Moğolistan'da kimyasala tepki

Moğolistan-Dağıntale'de çevrenin tahribatına karşı geçtiğimiz hafta sonu protesto gösterileri gerçekleşti. Bir kimya fabrikasından zehirli gazların salınımını protesto eden bin kişiye karşı 2 bin polis göz yaşartıcı gaz, plastik mermi, tazyikli su kullanarak saldırdı. Çin'in içindeki özerk bölge olan İç Moğolistan'da, madencilik şirketlerinin yarattığı hava kirliliği ve ekilebilir toprakları gasp etmelerine karşı çobanlar haftalardır protesto gösterileri düzenliyor.

Paskalya yürüyüşleri, emperyalist savaflara ve faşizme öfke

Paskalya yürüyüşleri Almanya'da '60'lı yıllardan beri yaygın olarak yapılıyor. Ülke genelinde yaygın olarak yapılan irili-ufaklı yürüyüş ve mitinglere toplumun çok geniş bir kesimi katılıyor, kendi taleplerini eylem alanlarına taşıyorlar. Bu yıl yapılan eylemler 'barış ağları' tarafından organize edildi.

1960'lı yıllardan beri emperyalist savaflara ve faşizme karşı geleneksel olarak yapılan Ostermarsch / Paskalya Yürüyüşleri bu yıl da Almanya genelinde yaygın olarak yapıldı. Ostermarsch / Paskalya Yürüyüşleri birkaç merkezde sıkışıp kalmıyor. Bu olumlu gelenek bu yıl da sürdürüldü. Ülke genelinde, 4 günlük Paskalya tatilinde 80 farklı merkezde faşizme ve emperyalist savaflara karşı düzenlenen eylemlere binlerce kişi katıldı. Birçok değişik eğilim ve akım eylemlerde yer alarak, emperyalist savaflara ve faşizme karşı mücadele anlayışlarına uygun içerikte pankartlarını taşıdı, bildirimlerini dağıttı. Emperyalist savaflara ve faşizme karşı mücadele sorunlarını düzenledikleri toplantılarda olduğu gibi eylemlerin ön hazırlık süreçlerinde de tartıştılar. Halk inisiyatifinin ürünü olarak ortaya çıkan Paskalya yürüyüşleri bu özelliğiyle anlamlı bir yere sahiptir.

Emperyalist savaş ve silahlanma yarışı bu yıl yapılan eylemlerin de hedefindeydi. NATO'nun bir savaş aygıtı olduğu gerçeğinin altı çizilerek dağıtılması istenirken, Almanya'daki EUCOM ve AFRICOM merkezlerinin kapatılması talebi de yükseltildi. Eylemlerde öne çıkan bir başka hedef Alman emperyalizminin silah ticaretiydi. Ortadoğu'da olduğu gibi Ukrayna'da süren savaşların emperyalist karakterine dikkat çekilerek yükselen savaş tehlikesine karşı mücadele çağırısı yapıldı.

Paskalya yürüyüşlerinin yaygın olarak yapılması gibi, yürüyüşlere kötü hava koşullarına karşın binlerce insanın katılması, Almanya'da güçlü bir savaş ve faşizm karşıtı potansiyelin olduğunu gösterdi.

Bu olumlu tablonun en zayıf yanı, faşizme ve emperyalist savaflara karşı mücadele sorunlarında yaşanan kafa karışıklığıdır. Ülkede emperyalist savaş ve faşizm karşıtı önemli bir gücün olduğunu gören emperyalist tekeller de, geçmişte olduğu gibi bugün de eylemleri sosyal-reformist güçler aracılığıyla güdükleştirerek etkisiz kılmaya çalışıyor.

Alman emperyalizminin silah ticaretine, ülke dışına askeri birliklerin gönderilmesine karşı çıkan eylemcilerin bu taleplerini tekellerin devletine karşı mücadeleyle birleştirme bilinci ve program açıklığına sahip olmamaları, emperyalist tekellerin elini güçlendiriyor. Özellikle Sol Parti yönetimi, geçmişte Yeşiller'in oynadığı gerici-tasfiyeciler rolü oynamaya oldukça istekli.

İki emperyalist savaş başlatmanın tarihsel suçlarını sırtında taşıyan, Hitler faşizmi gibi bir burjuva barbarlığa yataklık yapan Alman emperyalist tekellerinin suçları her şeye rağmen Almanya toplumunun tarihsel belleğinden silinmiyor. Hitler faşizmine ve emperyalist savaş barbarlığına karşı mücadele deneyinin şiarı olan "Bir daha asla faşizm, bir daha asla savaş!" şiarının Paskalya yürüyüşlerinin de en yaygın şiarı olması bu gerçeğin en somut ifadesidir.

Faşizme, emperyalist savaflara ve bu vebanın kaynağı olan kapitalizme karşı zafere giden mücadelenin yolu sosyal-reformizmin ideolojik olarak ezilerek etkisizleştirilmesinden geçiyor.

İÜ öğrencileri Mahmut Ak'ı tanımıyor!

İstanbul Üniversitesi'nde öğrenciler, rektörlük atanmasının ardından 3 Nisan günü tepkilerini ortaya koymak ve mücadeleyi yükseltmenin yollarını tartışmak amacıyla forum gerçekleştirdi.

Foruma politik öğrencilerin katılımı yoğun olurken, hafta başından itibaren bir süreç örülmesi noktasında karara varıldı. Bu sürecin hazırlığının ve tartışmalarının daha detaylı yürütülmesi ve planlamaların hayata geçirilmesi için bir komite belirlendi.

Forumun ardından, atamaya dair Merkez Kampüs'te bir yürüyüş ve açıklama yapıldı. Konuşmada, Mahmut Ak'ın rektör olarak tanınmadığı; bu atanmanın polis terörünün, baskıların ve saldırganlığın artması anlamına geleceği ve bu dayatmaya karşı da Pazartesi gününden itibaren mücadelenin büyütüleceği vurgulandı.

Forum ve eylemin ardından Pazartesi yapılacak etkinlik için komite toplantısı yapıldı. Toplantıda komisyonlar kurulup planlamalar yapıldı.

Uyarı için okul terk etmeme eylemi

Üniversitedeki akademisyenlerin çağrısıyla 6 Nisan günü forumda bir dizi konuşma ile YÖK düzeni teşhir edildi. Gerçekleştirilen şenlik ve eylemle Mahmut Ak'ın rektör olarak tanınmadığı ifade edildi. Eylemlerin ardından aralarında DGB'lilerin

de bulunduğu öğrenciler okulu terk etmeme eylemine başladılar. Okulu terk etmeme kararı alan öğrenciler saatlerce okul içerisinde halay, slogan ve marşlarla eylemlerini sürdürdüler. Raşit Tükel de ilerleyen saatlerde öğrencilerin yanına geldi. Tükel'in de ricasının ardından öğrenciler kendi aralarında gerçekleştirdikleri forumda eylemi şimdilik sonlandırma kararı aldılar. Gece yarısına doğru da sloganlarla okulun dışına yürüyerek burada bir açıklama yaptılar.

Mahmut Ak'ın istifa etmesi ve Raşit Tükel'in atanması taleplerini yineleyen öğrenciler pankartlarını okul kapısına asarak eylemi sonlandırdılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Demokratik üniversite mücadelemiz sürececek"

İstanbul Üniversitesi (İÜ) rektörlük seçimlerine en çok oyu alan Prof. Dr. Raşit Tükel'in yerine Prof. Dr. Mahmut Ak'ın atanması 3 Nisan'da yapılan basın toplantısıyla kınandı.

İÜ İstanbul Tıp Fakültesi, Psikiyatri Anabilim Dalı, İhsan Şükrü Aksel Toplantı Salonu'nda gerçekleştirilen basın toplantısına SES, Eğitim Sen, Genel-İş, Tıp Öğrencileri Kolu'nun yanısıra çok sayıda öğretim üyesi ve hekim katıldı.

Basın toplantısında konuşan Raşit Tükel, "özgür, demokratik üniversite" talebiyle seçim sürecinde çalışma yaptıklarını ve özerk bir akademi talebini dile getirdiklerini hatırlattı. Bununla birlikte taşeron çalışmanın olmaması gerektiğini düşündüklerini belirten Tükel, güvenceli bir çalışma ortamı için de mücadele ettiklerini ifade etti.

"Mahmut Ak'ın hiçbir meşruiyeti yoktur"

Bütün bu talepleri destekleyenlerle birlikte rektörlük seçimini kazandıklarını hatırlatan Tükel, YÖK'ün Cumhurbaşkanı Erdoğan'a gönderdiği listede kendisini ikinci sıradan göstermesini eleştirdi. YÖK'ün üniversiteleri devletin himayesi altına aldığına dile getiren Tükel, bu uygulamayla bunu bir kez daha gördüklerini söyledi. Tükel, rektörlük seçimleri öncesindeki taleplerinin arkasında olduklarını ve demokratik bir üniversite mücadelesini sürdüreceklerini ifade ederek Mahmut Ak'ı rektör olarak kabul etmediklerini belirtti.

Alkışlarla kürsüden inen Tükel'e destek veren diğer akademisyen ve hekimler de Erdoğan'ın taraf olmasını eleştirerek atadığı rektörü tanımayacaklarını söylediler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yandaş Ak: Kanuna uygun!

İstanbul Üniversitesi'nde yapılan rektörlük seçimlerinde ikinci sırada yer alan ancak Cumhurbaşkanı tarafından atanan yandaş Mahmut Ak, rektörlüğü ile ilgili ilk açıklamasını yaptı.

Üniversitede yapılan seçimlerde akademik kadronun çoğunun kendisini seçmemiş olmasını dikkate almayan AK, cumhurbaşkanının atanmasının kanunlara uygun olduğunu ifade ederek "İstanbul Üniversitesi Rektörü atanma süreci kanunlarımızda

belirtildiği şekilde gerçekleşmiş ve bu sürecin sonunda 3 Nisan 2015 tarihinde İstanbul Üniversitesi Rektörü olarak atanmış bulunuyorum" dedi.

Rotası belli: Sermayeye hizmet

Yandaş Ak, daha ilk açıklamasında üniversiteyi nelerin beklediğini dile getirdi. AR-GE faaliyetleri ve üniversite-sanayi işbirliği gibi icraatları sürdüreceğini açıklayan AK, şöyle konuştu:

"Bu onurlu görevi en iyi şekilde yerine getirmek

için tüm gayretimle çalışacağım. İsteğimiz, İstanbul Üniversitesi'nde çeşitliliği destekleyen yönetim felsefesinin ve 'şeffaf, hesap veren, saygın ve özerk üniversite' anlayışının devam etmesi, akademik özgürlük, tüm paydaşlarla işbirliğine açık bir yönetim anlayışı, AR-GE faaliyetleri ve inovasyon, üniversite-sanayi işbirliği, uluslararasılaşma, e-dönüşüm, öğrenen odaklı eğitim çalışmaları, toplumla bütünleşme, fiziksel altyapının yenilenmesi, akademik ve idare personelimizin yaşam standartlarının yükseltilmesi konularının öncelikli olduğu bir yönetim anlayışının sergilenmesidir."

19 Aralık savcısına ödül gibi ceza

19 Aralık Katliamı davasında katilleri koruyan ve davayı sürüncemede bırakan Savcı Ali İhsan Demirel'e ödül gibi ceza verildi. Katliam davasını örtbas ettiği ortaya çıkan Demirel'e 1 yıl hapis cezası verildi.

19-22 Aralık'ta 'Hayata Dönüş' adı altında 20 hapisanede eş zamanlı gerçekleştirilen operasyonda katledilenlerin yakınları, katliamın gerçek faillerine dava açmayarak onları koruyan Savcı Ali İhsan Demirel hakkında İstanbul 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde dava açılmıştı.

Demirel'in itirazı sonucunda Yargıtay 5. Ceza Dairesi'ne taşınan davada karar çıktı. Verilen kararda Demirel hakkında "İhmali davranışla görevi kötüye kullanma" suçundan "Türk Ceza Kanunu'nun 257/2. maddesi uyarınca, suçun işleniş biçimi, suç konusunun önem ve değeri, meydana gelen zarar ve tehlikenin ağırlığı, failin kasta dayalı kusurunun yoğunluğu dikkate alınarak üst sınırdan 1 yıl hapis cezası verilmesine" karar verildi.

Demirel'in katılmadığı duruşmada "cezanın ertelenmesine ve hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına yer olmadığına" hükmedildi. Sermaye devleti F Tipi tabutluklara geçme dayatmasına karşı ölüm orucu başlatan tutsaklara 19 Aralık 2000'de saldırmış, aynı anda 20 hapisaneye gerçekleştirilen operasyonda 28 tutsak katledilmişti.

Hasan Ferit davasında 6 çeteci serbest

Hasan Ferit Gedik'in Gülsuyu'ndaki uyuşturucu çeteleri tarafından katledilmesiyle ilgili davaya 6 Nisan'da Kartal'daki Anadolu Adliyesi'nde devam edildi. Duruşma, devletin sansürüyle müştekilere kapatıldı.

Duruşma için gelen Gedik Ailesi, müşteki avukatları ve basın emekçileri engellendi. Basın emekçileri, 4. kattan bir üst kattaki salona çıkabilmek için uzun süre tartışmak zorunda kaldı. Bu duruma tepki gösteren muhabirler polis şefinin "dışarı mı atalım" tehditleriyle karşılaştı. Polisin iterek alandan uzaklaştırma çabası, dayatmayı kabul etmeyen devrimci ve ilerici basın tarafından boşa düşürüldü. Fiili olarak girişi zorlamaya başlayan basın emekçileri duruşmanın olduğu kata zorlayarak girdi.

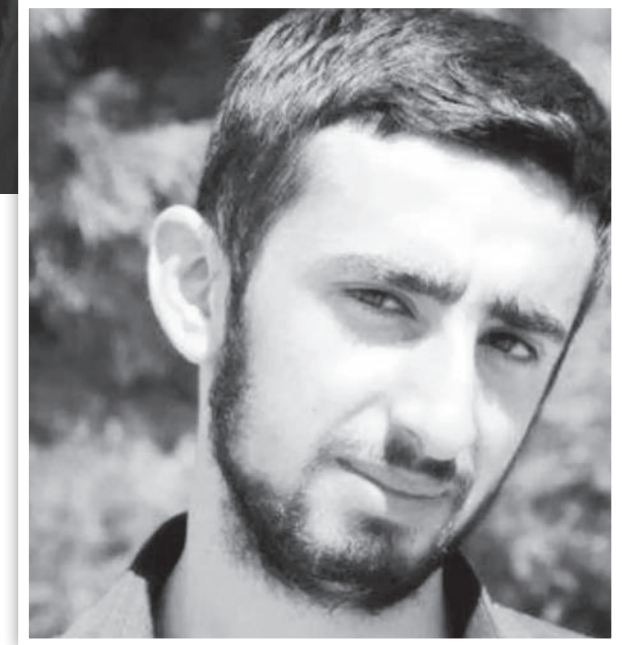
Duruşmanın görüleceği blokta elektrikler kesilerek alan karanlıkta tutuldu. Daha önce yoğun polis ablukasında olan koridorlar karartma ile her türlü saldırıya açık hale getirildi. Çete geçtiğimiz duruşmada adliye içinde Gedik Ailesi'ne saldırmıştı.

Duruşma için adliye önüne gelenler de yasak ve dayatmayla karşılaştı. Adliyenin önündeki alanı beklemeye kapatan polis, eylemcileri çevik kuvvetle alandan uzaklaştırmaya çalıştı. Halk Cephesi ve Kaldıraç'tan 19 kişi gözaltına alındı.

Müştekilere 3, katillere sınır yok

Duruşma salonuna müşteki sayısı kadar avukat alınma kararı verilerek müştekilerin söz hakkı sınırlandırıldı. Sadece 3 avukat alınmasına Gedik Ailesi tepki gösterdi.

Mahkeme heyeti sansür ve yargılamayı engelleme çabasını gerekçelendirmek için "kapalılık kararı" aldı. Avukat sınırlamasını da sürdürdü. Bunun üzerine salona tartışmalarla giren sınırlı sayıdaki basın emekçisi de arka kapıdan dışarı çıkarıldı. Heyetin bu

kararı üzerine Av. Ebru Timtik, Gedik ailesi avukatları adına söz alarak mahkemenin adil yargılama yapabilecek durumda olmadığı için reddi hakim başvurusunda bulundu. Heyet talebi reddetti. Bunun üzerine içerideki müşteki avukatları salonu terk etme kararı aldı. Çeteler avukatların çıkışı sırasında saldırgan tutum ve tacizlerini sürdürdü. Alkışlarla tempo tutan çetecilerden Zafer Turhan Av. Güray Dağ'ı ölümle tehdit etti.

Müşteki avukatlarını davayı uzatmakla suçlayan mahkeme heyetini HSYK'ya şikayet edeceklerini belirten Timtik, Gülsuyu çetesinin 'gayri meşru kolluk gücü' olarak kullanılmak istendiğini söyledi.

Analar adaleti yargıdan beklemiyor!

Hasan Ferit Gedik'in annesi Nuray Gedik ise artık yargıdan adalet için inancının kalmadığını söyledi. Anne Gedik bu duruma dayanamadıklarını söyleyerek katillerin korunmasına tepki gösterdi. Gedik ailesinin yokluğunda devam eden Hasan Ferit davasında tutuklu yargılanan 6 çete üyesi serbest bırakıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tutsaklar teslim alınmak isteniyor!

İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu Mart ayı hapishaneler raporunu açıkladı. Raporu okuyan İHD Merkezi Hapishaneler Komisyonu üyesi Mine Nazari, her türlü muhalefete rağmen, İç Güvenlik Yasası adı altında çıkarılan yasanın sonuçlarının kaygıyla izlendiğini söyledi.

Günlerdir süren gözaltılar, tutuklamalar ve hukukçulara uygulanan şiddet ve arama dayatmasıyla paketin ilk icraatlarına da başlanmış olduğunu ifade eden Nazari, bu arada ek olarak Ceza İnfaz Kurumları Güvenlik Hizmetleri Kanun Tasarısı'nın da meclise sunulmasına dikkat çekti.

"Bu tasarının yasalaşması, hapishanelerde yeni katliamların, var olan baskıların, tecrit işkencesinin daha da katmerleşerek uygulanacağı anlamına gelmekte" diyen Nazari, yasayla asıl hedeflenenin hapishanelerde direnme hakkını kullanan mahpusu (diri veya ölü) teslim almak olduğunun altını çizdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kazanmak için ileri!

Önümüzdeki süreçleri örgütlerken karşımıza çıkan sorunlara karşı ne yapmalıyız? İnsanlık yaşadığı olaylardan dersler çıkararak, deneyimlerine yaslanarak var olma savaşında doğaya karşı üstünlük kazanmıştır. Doğayı kontrol etme savaşında edindiği deneyimler bazen tarihin ilerleyişine ışık tutmuş, bazen de hayatını kurtaracak tecrübeler kazandırmıştır.

Bizler de tarihi ilerletmek için sınıf mücadelesinde dönemler ve süreçler örgütlemekteyiz. Gelecek günlere müdahale etme ve tarihi ileri bir evreye sıçratma mücadelesini sürdürüyoruz. Bu mücadelede acemilik ise her zaman karşımıza çıkan bir sorun olarak orta yerde durmaktadır. Tarihin evrelerinde dün, bugün ve yarın olarak karşılaştırmalar, sonuçlar ve deneyimler çıkarmak gerekir. Bu gereklilik bazen hayat kurtaracak kadar önemli anlarda yardımcı olacak bir değerdir.

Bizler sınıf mücadelesinde yüklediğimiz alanlarda bu karşılaştırmaları yapmadığımızda tekrardan başlayan bir acemiliğe doğru ilerleriz.

“Denemek ve yanılmak” diye tabir edilen bir anlayış ise sonuçsuz bir çalışmanın başlangıcına gitmektir. Baştan yanılma ihtimali olan bir çalışmanın sonuç getirmesini beklemek ise hayal aleminde bile gerçekleşmeyecek bir umudu taşımak demektir. Somut durumların somut tahlilini yapmak ve hayata uygulamak ise pratikte karşılaşılabilecek sorunların çözüme gidecek yolu da göstermektedir.

Kitle çalışmasında belirlenecek politikaların ise kitlelerin içerisinde bulunduğu somut sorunlardan yaklaşan, somut politikalarla yanıt verildiğinde sonuç alınacağını yaşanan birçok deneyimden görmekteyiz. Soyut tartışmalarla somut sonuçlara ulaşmak deneyimleri bir kenara bırakmaktır. Tarihin bize gösterdiği sorumluluk ise yaklaşan 1 Mayıs'a deneyimlerimizle, kazanıma odaklı bir çalışma bakışı ve tarzı ile yüklenmektir.

Gebze'den bir işçi

İstanbul Üsküdar'daki Validebağ Korusu'nda ağaçların katledilerek cami yapılmasına karşı direnenler hakkında dava açıldı. 10 Kasım 2014'te beton mikserlerinin inşaat alanına girmek istemesini engellemek isteyen 15 kişi hakkında açılan davada 1 yıl 3 aydan 7,5 yıla kadar hapis cezası isteniyor.

Anadolu Cumhuriyet Savcısı Alim Yaşar tarafından hazırlanan iddianamede “2911 Sayılı Toplantı ve

Çiçeğine karnaval düzenlenen portakalın dallarında ceset açıyor

Adana'da bu yıl üçüncü kez düzenlenen 2015 Uluslararası Portakal Çiçeği Karnavalı, haber bültenlerinde “renğârenk özel kostümleriyle Adanalıları tam anlamıyla büyüledi” diye yer aldı. Nisan'ın ilk haftası düzenlenen bu karnaval adını Adana'da çokça yetişen portakaldan alıyor.

Karnavala devletin yerel makamları oldukça özen gösteriyor. Sonuç olarak da oldukça 'renkli görüntülere' sahne oluyor. Lakin Adana'da çiçeğine karnaval düzenlenen portakal ağacının dalına asılan insan, bu karnaval kadar haber değeri taşıyor. Tıpkı o portakalları toplayan nasırlı eller gibi.

Adana'da 4 Nisan 2010'dan bu yana portakal ağaçlarının dalları eğik durur. Çünkü o dalların birinde bir insan asılmıştır. Portakal bahçelerinde hayatlar çalınmıştır, bir de portakala uzanan küçük ellerin umudu, geleceği. O esmer yüzlü küçük tarım işçilerinin

oyun alanı değil, sömürü alanlarıdır portakal bahçeleri.

Karnavaldan haberi olmadı Metin Alataş'ın. Çünkü daha önce polis tarafından tehdit edilen Azadiya Welat gazetesi çalışanı Metin Alataş Adana'da 4 Nisan 2010 tarihinde bir portakal bahçesinde asılı olarak bulunmuştu. 29 yaşındaki Murat Değer ve 58 yaşındaki Mustafa Ay da yoktu bu karnavaldaki. Olamazdı, çünkü onlar da 19 Mart 2015'te Adana'da portakal toplarken hayatlarını kaybetmişlerdi.

Portakal ağacına asılan Metin Alataş'ın katli 5 yıldır bu devletçe gizleniyor ve portakal toplayan tarım işçileri ölüyor. 3 yıldır ise bu cinayetin gerçekleştiği kentte portakal çiçeğine karnaval düzenleniyor.

Bu öyle bir düzen ki bir tarafta çiçeği için karnavallar düzenlenirken, diğer tarafta o portakalların dallarında insan cesetleri açıyor.

Direnenlere 7,5 yıl hapis istemi

Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet ve görevi yaptırılmamak için direnmek” suçlamaları yer alıyor.

Savcı hazırladığı iddianamede polise taş, soda şişesi ve bilye atıldığını, polisin “dağlın” anonslarına karşı eylemcilerin dağılmadığını iddia etti. Savcı, birçok kişinin yaralanmasına neden olan polis saldırısını “kademeli güç kullanma” olarak tanımlayarak polisleri korudu.

Validebağ Korusu'nda mahkemenin durdurma kararına rağmen inşaatla devam edilmiş, buna karşı koru girişinde direnişe geçenler beton mikserlerinin inşaat alanına girişini engellemek istemişti. Ancak bu sırada polis kitleye biber gazı sıkarak saldırmış ve çok sayıda kişiyi yaralamıştı.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/14 * 10 Nisan 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye, faşist teröre ve gericiliğe karşı...

1 MAYIS'TA ALANLARA!

İşçi sınıfının uluslararası **birlik, mücadele** ve **dayanışma günü 1 Mayıs** yaklaşıyor. 1 Mayıs'ta iki sınıf karşı karşıya geliyor: **işçi sınıfı** ile **burjuvazi**.

Dünyanın dört köşesinden milyonlarca işçi ve emekçi, emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı alanlara çıkıyor, işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşiyor, sömürüden ve kölelikten kurtulmak için burjuvazinin karşısına dikiliyor. Gücünün bilincine varıp bu sömürücü asaklara meydan okuyor.

Bu meydan okumadan korkan burjuvazi, yasak ve oyunlarla 1 Mayıs'ın devrimci ruhunu yok etmeye, onu zararsız bir bahar bayramına çevirmeye çalışıyor. Çalışıyor ama başaramıyor. 1 Mayıs'ın **kızıl mücadele ruhu** bir meşale gibi yanmaya, yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Kardeşler!

1 Mayıs alanlarında **insanca yaşamaya yeterli ücret** talebini haykırmalı, **taşeron köleliğine** hayır demeliyiz. Soma başta olmak üzere ülkenin dört köşesinde canımıza okuyup saraylar-saltanatlar kuranlardan hesap sormalıyız.

Bu haramiler, sıkıyönetim uygulamalarını aratmayan düzenlemelerle söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğünü keyiflerine göre yasaklıyor. Daha fazla sömürmek için başımızda sopa sallıyorlar.

Binlerce metal ve cam işçisi kardeşimize

yaptıkları gibi, **grev yasaklarıyla** elimizi-kolumuzu bağlıyorlar. Eğer boyun eğsek sefaletimiz katmerlenecek, açlığımız büyüyecek.

1 Mayıs **yasaklara** ve **faşist devlet terörüne** karşı sesimizi yükselttiğimiz gün olmalı.

1 Mayıs'ta **sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri** ve **toplanma özgürlüğü** talebini yükseltmeli, grev hakkımıza sahip çıkmalıyız.

Taksim başta olmak üzere alanlara konulan **yasakları** çiğneyip geçmeliyiz.

1 Mayıs alanlarında aynı zamanda kadınları aşağılayan, kadına yönelik şiddeti ve tecavüzü meşrulaştıran, böylelikle Özgecan gibi gencecik kadınların vahşice katledilmesine zemin hazırlayan **gericiliğe** karşı yürümeliyiz.

Emperyalist **savaşlara** ve **saldırganlığa**, kirli savaş tezgahlarına da karşı durmalıyız. Suriye'ye ya da herhangi bir başka ülkeye yönelik tezgahlanan her türlü **gerici savaş** kışkırtmasına karşı çıkmalıyız. Ortaçağ kalıntısı IŞİD gibi taşeronları aracılığıyla halklara karşı kıyım yapan, kan döküp halkları köleleştiren **emperyalizmi** lanetlemeliyiz. Ezilen halklarla dayanışmayı yükseltmeli, **eşitlik** ve **özgürlük** istemeli, 1 Mayıs alanlarında omuz omuza yürüyerek kardeşlik köprüleri kurmalıyız.

Kardeşler!

Tüm sorunlarımızın kaynağında emeğin

ürünlerine burjuvazi hesabına el koyan kapitalist düzen ve ona bekçilik yapan sermaye iktidarı var. **Açlık, yoksulluk, işsizlik, doğanın tahrip edilmesi** gibi büyük sorunları bu düzen yaratıyor. Burjuvaların kasaları dolsun diye çalışıyor, çırpıyor, yağmıyorlar.

Bu nedenle, sorunlarımıza köklü ve kalıcı çözüm bulmak için sadece bu düzenin partilerinden değil kendisinden de kurtulmak zorundayız. Kapitalizmin kökünü kazımalı yerine **işçi-emekçilerin sosyalist iktidarını** kurmalıyız. Sosyalizmde fabrikalar, tarlalar, iktidar, kısacası her şey emekçinin olacak!

Kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurmanın yolu devrim, devrimin silahı ise işçi sınıfıdır. Devrim için 1 Mayıs'ta **işçi sınıfının kızıl bayrağı** altında birleşmeliyiz.

Hayatımız, geleceğimiz ve onurumuz için milyonlar olup bir sel gibi 1 Mayıs alanlarına akmalıyız. Bunun için şimdiden hazırlıklara başlamalıyız. 1 Mayıs'ın tarihsel anlamını ve güncel çağrısını sınıf kardeşlerimize anlatmalı, omuz omuza verip 1 Mayıs çağrısını hep birlikte yaymalıyız. Böylelikle **öfkemizi** ve **umudumuzu seçim sandıklarına gömmeye** çalışanlara karşı 1 Mayıs alanlarında emeğin devrimci gücünü göstermeliyiz.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu